

ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

โดย
นายหริศศักดิ์ พลตรี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**EFFECTS OF USING ENGLISH LESSONS FOCUSING ON TASK-BASED LEARNING AND
LOCAL ISSUES ON LISTENING-SPEAKING ABILITIES FOR STUDENTS IN
MATTAYOMSUKSA ONE OF NAMKLAINGWITTAYA SCHOOL**

**By
Mr. Harisak Pontree**

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2015

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลือวิทยา” เสนอโดย นายหริศศักดิ์ พลตรี เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสงี่ยม ไตรรัตน์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บำรุง ไตรรัตน์
3. รองศาสตราจารย์ ดร.หริศศักดิ์ อุ๋นอารมย์เลิศ

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนิรุทธิ์ สติมัน)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ดร. ญัฐวิภา วิริยา)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสงี่ยม ไตรรัตน์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บำรุง ไตรรัตน์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.หริศศักดิ์ อุ๋นอารมย์เลิศ)

...../...../.....

54254335: สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

คำสำคัญ: บทเรียนภาษาอังกฤษ/ภาระงาน/สาระท้องถิ่น/ความสามารถการฟัง-พูด

หริศศักดิ์ พลตรี: ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ผศ.ดร. เสรียม โตรัตน์, ผศ.ดร.บำรุง โตรัตน์ และ รศ.ดร.หิรัศศักดิ์ อุณอรณณ์เลิศ. 321 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ที่มาโดยการเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ 1) แบบสำรวจความต้องการหัวข้อเรื่องด้านสาระท้องถิ่น 2) บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 10 บทเรียน 3) แบบทดสอบความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองและ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียน

การทดลองในการเรียนการสอนใช้เวลา 12 สัปดาห์ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ก่อนการทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เมื่อเสร็จสิ้นการสอนด้วยกระบวนการสอนที่เน้นภาระงาน นักเรียนทำแบบฝึกหัดการฟัง-พูดท้ายบทเรียนแต่ละบททั้ง 10 บทเรียน หลังจากนั้นใช้เนื้อหาจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียน ทดสอบด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียน และใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่า 76.30/77.55 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. ความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยสร้างอยู่ในระดับดี

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ 1..... 2..... 3.....

54254335: MAJOR: TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE

KEY WORDS: ENGLISH LESSONS/ TASK-BASED LEARNING/ LOCAL ISSUES/

LISTENING-SPEAKING ABILITY

HARISAK PONTREE: EFFECTS OF USING ENGLISH LESSONS FOCUSING ON TASK-BASED LEARNING AND LOCAL ISSUES ON LISTENING-SPEAKING ABILITIES FOR MATTAYOMSUKSA ONE STUDENTS OF NAMKLAINGWITTAYA SCHOOL. THESIS ADVISORS: ASST.PROF.SA-NGIAM TORUT, ASST.PROF. BAMRUNG TORUT AND ASSOC.PROF. THIRASAK UNAROMLERT. 321 pp.

The purposes of this research were: 1) to develop and test the effectiveness of English lessons focusing on task based learning and local issues for seventh grade student, 2) to compare the students' listening-speaking abilities before and after using the English lessons, and 3) to study the students' opinions toward the lessons.

The subjects consisted of 30 seventh grade students taking a listening-speaking course at Namkhangwittaya school in Sisaket. The instruments used for this experiment were as follows: 1) a survey of local issue topic needs 2) 10 English lessons on listening-speaking ability based on Task-Based Learning and Local Issues, 3) a listening – speaking English test was used as a pretest and posttest, and 4) a questionnaire was used to survey the students' opinions toward the effectiveness of the constructed exercise.

The experiment procedure and data collection were as follows: First, the subjects were asked to take listening-speaking English pretest. After that, the ten sub-skills of listening-speaking lessons were taught for twelve weeks (24 hours) in the second semester of 2015. After the completion of each lesson, a formative test and questionnaire were administered. After all ten lessons had been used, the posttest, the same test as the pretest, was administered to measure the subject's listening-speaking abilities. A t-test was used to analyze the data in order to measure the subject's listening-speaking ability before and after using Task-Based Learning. The average percentage of formative test scores and the posttest scores were compared to determine the effectiveness of the ten lessons. The mean and standard deviation of questionnaire scores were used to assess the students' opinions toward the Task-Based Learning.

The results of the study were:

1. The effectiveness of the listening-speaking English lessons based on the Task-Based Learning and local issues was 76.30/77.55 which was higher than effective criterion (75/75)
2. The students' listening-speaking abilities after using the ten lessons was significantly higher than that before using the constructed material at the 0.05 level.
3. The students' opinions toward the listening-speaking English lessons based on the Task-Based Learning and local issues were at good level.

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature.....

Academic year 2015

Thesis Advisors' Signature 1.2.3.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยคามอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสงี่ยม โตรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บำรุง โตรัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ อุ่ณอามย์เลิศ ในการให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนกรุณาให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ นางพรเพ็ญ ดอกไม้ ศึกษาานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ดร.วรรณัทธ์ ชันแข็ง และ Mr. Nicholas Lee Hyde-Sergejew ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนและคณะครูโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ที่กรุณาให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา รวมทั้งผู้มีส่วนช่วยเหลือให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

สุดท้ายนี้ขอกราบพระคุณ คุณพ่อหยาด-คุณแม่ศุภากร พลตรี ที่ให้ชีวิตและความปรารถนาดี นายหริศักดิ์ พลตรี รวมทั้งญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทุกคนและภรรยา อัจฉราภรณ์ บุญจริง เพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่ท่านให้กำลังใจและความช่วยเหลือตลอดมา จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับปริญญาโท คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องกราบบูชาพระคุณบิดา-มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณต่อผู้วิจัยทุกท่าน และขอมอบเพื่อเป็นสิ่งทดแทนพระคุณครู-อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ข้าพเจ้าจนตราบเท่าทุกวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ที่มาและความเป็นมาของการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
ปัญหาในงานวิจัย.....	10
สมมติฐานของการวิจัย.....	10
ขอบเขตของการวิจัย.....	11
นิยามศัพท์เฉพาะ	12
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	
ในระดับมัธยมศึกษา	14
นโยบายการปฏิรูปการสอนภาษาอังกฤษ.....	15
วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.....	16
สาระ ทักษะ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทักษะ	
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	16
กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)	19
คุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของ	
สหภาพยุโรป.....	19
ทักษะการฟัง-พูดและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	20
ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ต่อการพัฒนากลยุทธ์สื่อสาร	20
ทักษะและกลยุทธ์ในการสอนฟัง-พูด	24
ทักษะย่อยการฟัง.....	25
ทักษะย่อยการพูด	40
แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูด	50

ข้อคำนึงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะฟัง-พูด.....	51
แนวทางการสอนและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	
ทักษะฟัง-พูด	52
กิจกรรมการสื่อสารทักษะการฟัง-พูด	54
การพัฒนาทักษะฟัง-พูด	56
การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด	56
ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดกับทักษะการฟัง.....	69
การนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมาใช้สอนรายวิชา	
ภาษาอังกฤษ.....	71
ความหมายของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	71
ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเน้นภาระงาน	72
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเป็นฐาน	74
กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน.....	78
แนวทางการเลือกสื่อในการเรียนแบบเน้นภาระงาน.....	81
ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นภาระงาน	82
การนำสาระท้องถิ่นในการเรียนการสอน	84
ความหมายของสาระท้องถิ่น	84
หลักเกณฑ์การเลือกและพัฒนาหลักสูตรสาระท้องถิ่น	85
การคัดเลือกหัวข้อศึกษาเรื่องจากสาระท้องถิ่น	86
กรอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้อง	
กับสาระท้องถิ่น	109
กระบวนการพัฒนาสื่อและบทเรียนการสอน	110
กรอบการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน.....	110
การพัฒนาบทเรียนการสอน	112
ขั้นตอนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน	113
เกณฑ์การประเมินบทเรียน	115
คุณค่าของสื่อการสอนที่มีต่อผู้เรียน	116
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	118

บทที่	หน้า
งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยเน้นภาระงาน	
เป็นฐานและสาระท้องถิ่น	118
งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	122
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	127
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	127
ตัวแปรที่ศึกษา	128
ระยะเวลา.....	128
รูปแบบการวิจัย.....	128
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	129
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	129
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	168
การวิเคราะห์ข้อมูล	170
4. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	173
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	173
5. สรุปผล อภิปรายผล.....	185
สรุปผลการวิจัย.....	187
อภิปรายผลการวิจัย.....	189
ข้อเสนอแนะ.....	196
รายการอ้างอิง	198
ภาคผนวก	210
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	211
ภาคผนวก ข หนังสือราชการขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทดลองเครื่องมือวิจัย.....	216
ภาคผนวก ค แบบสำรวจความต้องการหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่น ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการฟัง-พูด	219
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมของบทเรียน ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	223

ภาคผนวก จ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เกี่ยวกับความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมของบทเรียน ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	236
ภาคผนวก ฉ แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	248
ภาคผนวก ช ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เกี่ยวกับความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	258
ภาคผนวก ซ แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างเนื้อหาของ แบบทดสอบความสามารถการฟัง-พูดที่เหมาะสมในการพัฒนาบทเรียน ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	267
ภาคผนวก ฅ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	279
ภาคผนวก ฌ แบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	283
ภาคผนวก ฎ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	298
ภาคผนวก ฏ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถามและรูปแบบของภาษาในแบบสอบถาม ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	303
ภาคผนวก ฐ ตัวอย่างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อ ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	307
ภาคผนวก ฑ ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	318
ประวัติผู้วิจัย	321

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความต้องการหัวข้อเรื่อง.....	130
2	สรุปหัวข้อเรื่องจากการสอบถามความต้องการของนักเรียน	132
3	สาระด้านวัฒนธรรม 10 ด้าน	133
4	วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	135
5	แสดงรูปแบบภาษาการฟัง-พูด.....	137
6	กำหนด Theme หัวเรื่อง เนื้อหาทางภาษา และแหล่งข้อมูล	138
7	กำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบ (Table of Test Specification)	154
8	ขอบข่ายของแบบสอบถามความคิดเห็น.....	157
9	คะแนนจากการทำแบบทดสอบประจำบทขอ บทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานเป็นและสาระท้องถิ่นและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ในชั้นการทดลองรายบุคคลโดยทำการทดลองกับนักเรียน จำนวน 3 คน....	163
10	คะแนนจากการทำแบบทดสอบประจำบท บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน และสาระท้องถิ่น จำนวน 10 บทเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนใน ชั้นการทดลองรายบุคคลโดยทำการทดลองกับนักเรียน จำนวน 10คน	167
11	คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ (%) และลำดับ ของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบรายบทในบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น.....	174
12	ค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูด ทั้ง 10 บทเรียน และค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบ วัดความสามารถการฟัง-พูดหลังใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น.....	174
13	คะแนนความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง และผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....	177
14	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง	178
15	ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็น ของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน.....	179

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความเป็นมาของการวิจัย

ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษนับเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร โดยเฉพาะความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ซึ่งการติดต่อสื่อสารด้วยการพูดสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การพูดสนทนา การอภิปราย และการพูดนำเสนอ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน นับถือว่าการฟังเป็นทักษะรับสารที่สำคัญและใช้กันมาก เป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ จึงเป็นทักษะแรกที่ต้องมีการสอน เพราะผู้พูดต้องฟังให้เข้าใจก่อน จึงจะมีความสามารถในการพูดโต้ตอบ (สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2537: 159) ซึ่งตรงกับ Bowen, Madsen and Hilferty (1995: 73) ที่กล่าวถึงความเหมาะสมในการจัดอันดับการเรียนรู้ทักษะทางภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง คือ อันดับแรกทักษะการฟัง อันดับที่สองทักษะการพูด หลังจากนั้นก็เป็นทักษะการอ่านและเขียน และ Morley (2001: 70) ก็ได้กล่าวถึงการใช้ทักษะการฟังของคนเรานั้นว่ามีมากกว่าทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นในชีวิตประจำวัน คนเราจึงใช้การฟัง 2 เท่าของการพูด 4 เท่าของการอ่าน และมากกว่า 5 เท่าของการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ Lindfords (1985: 4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ซึ่งเป็นเครื่องมือในการติดต่อกับผู้อื่น โดยธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันผู้คนจึงมีความต้องการที่จะดำรงความสัมพันธ์อันดีต่อกันผู้อื่นไว้ นอกจากนี้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เกี่ยวกับโลกให้ดีขึ้น ธรรมชาติวิสัยอย่างหนึ่งของมนุษย์คือ ความอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งที่อยู่รอบๆตัว จึงมีความกระตือรือร้น และใช้ความพยายามในการหาคำตอบต่อสิ่งที่ตนสงสัยหรืออยากรู้ และเป็นเครื่องมือในการแสดงถึงความเป็นตัวของตัวเอง เพื่อให้ผู้อื่นรู้ว่าตนนั้นเป็นผู้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่เหมือนใคร วาทีนิ ศรีเปะบัว (2538: 5) สนับสนุนว่า การสอนทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ควรควบคู่กันไป

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในยุคปัจจุบันทำให้เกิดการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น และทักษะที่ควรนำมาฝึกเพื่อเป็นพื้นฐานของการสื่อสารคือ ทักษะการฟัง-พูดเพราะเป็นพื้นฐานที่บุคคลใช้ติดต่อสนทนากัน เป็นการสื่อสารโดยตรงและรู้ผลของการสื่อสารได้เร็วกว่าการสื่อสารด้วยวิธีอื่น หลักสูตรในทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษเป็นประเด็นที่น่าสนใจในโครงการทางภาษารอบโลกในปัจจุบันนี้ มีความจำเป็นเพิ่มมากขึ้นของการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเพื่อติดต่อสื่อสารรอบโลก เพราะบทบาทหน้าที่ของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลช่วย

ให้พบวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษ (Richard, 2008 : 5) ทักษะการสอน ฟัง-พูด เป็นทักษะที่เน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน ทักษะทางภาษาอย่างสม่ำเสมอ และมีโอกาสใช้ในสถานการณ์จริงหรือคล้ายสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด (สายพิณ หัวเมืองแก้ว, 2545) Pranshant Thote , L Mathew and P.S. Rathoure (2013: 4) ระบุว่า การสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารที่ดีขึ้น และให้ผลสะท้อนกลับในการวัดประเมินผลได้เป็นอย่างดีที่สามารถนำไปใช้ในห้องเรียน

การเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning) สามารถสนองตอบความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ในทักษะด้านการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง-พูดอย่างมีประสิทธิภาพ Willis (1996: 24) ได้กล่าวว่าในการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นภาระงานส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน นักเรียนจะได้พบในสถานการณ์จริง ทั้งนี้ นักเรียนจะต้องเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับงานที่จะปฏิบัติ หลังจากปฏิบัติงานแล้วสามารถพุดนำเสนอผลงาน รวมทั้งมีการประเมินผลงานของตนเองและปรับปรุงแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับ Harmer (1988: 87-88) สนับสนุนว่า เมื่อนักเรียนมีการอภิปรายหรือสนทนาอย่างอิสระในชั้นเรียน พวกเขามีโอกาสนำไปเล่าอยู่นอกชั้นเรียนและผลสะท้อนเกี่ยวกับการกระตุ้นในภาระงานการพูดซึ่งมีความจำเป็นในการใช้ทุกภาษาของการเตรียมตัวสะท้อนผลสำหรับนักเรียนและครู นอกจากนี้แรงกระตุ้นยังส่งเสริมให้นักเรียนแข่งขันเกี่ยวกับทักษะการพูดที่สามารถกระตุ้นให้เป็นที่น่าพึงพอใจ Bowen (1985: 18) กล่าวว่า ประโยชน์ของภาระงานมีมากมาย เช่น ทำให้เกิดกิจกรรมที่สร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสที่จะฝึกฝนภาษาของตนเองอย่างเป็นส่วนตัว แล้วจึงนำเสนอภาระงานให้ผู้เรียนคนอื่นเห็น ผู้เรียนจึงสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่วจากการเรียนรู้จากการทำภาระงานและผลสะท้อนจากการทำภาระงานงาน

หลักการการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมเน้นภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning) เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ Willis (1996: 33-34) ได้เสนอว่า มีการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นเน้นภาระงาน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นก่อนการปฏิบัติ (Pre-task) คือ ขั้นที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนทางด้านภาษา เช่น การสอนและทบทวนคำศัพท์ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้การทบทวนศัพท์ที่ใช้กิจกรรมแบบระดมสมอง (Brainstorming) มากกว่าการบอกความหมายของคำศัพท์ตรงๆ เป็นกิจกรรมทางภาษาที่ กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน และเพื่อเป็นการประหยัดเวลาในบางครั้งผู้สอนได้ให้แผนภาพ(Mind Mapping) ในขั้นเตรียมภาษาหรือให้ก่อนการเรียนการสอนในครั้งต่อไป แล้วช่วย

ให้ผู้เรียนสามารถคิดและระลึกถึงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและจำเป็นต้องใช้เกี่ยวกับหัวข้อที่เรียนในคาบนั้นๆ ได้หลังจากนั้นผู้สอนกำหนดงานที่จะต้องปฏิบัติ โดยมีงานให้ผู้เรียนได้เลือกปฏิบัติตามความสนใจและตามความสามารถในการใช้ภาษา มีการอธิบายคำสั่งในการทำงานพร้อมยกตัวอย่าง และชี้แจงเกณฑ์การประเมินงาน

ขั้นปฏิบัติงาน (Task-cycle) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละขั้นตอนของการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย คือ

ขั้นใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน (Task) โดยที่ผู้เรียนจะร่วมทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มย่อยโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งผู้สอนมีบทบาทในการทบทวนวัตถุประสงค์ในการรายงาน และเป็นที่ปรึกษาทางด้านภาษา

ขั้นวางแผนเพื่อนำเสนอผลงาน (Planning) ผู้เรียนจะมีการวางแผนเพื่อนำเสนอผลงานที่ได้ปฏิบัติ ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นประธานในการดำเนินการ รายงาน และให้ผลสะท้อนในส่วนเนื้อหาของที่นำเสนอ และการใช้โครงสร้างภาษา

ขั้นรายงานผลการปฏิบัติงาน (Report) ผู้เรียนจะนำเสนอวิธีการทำงานและผลที่ได้รับให้กับเพื่อนร่วมชั้น ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนกลุ่มอื่นที่ฟังการนำเสนอก็จะทำการประเมินผลกรนำเสนอผลงานของเพื่อน

ขั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงวิเคราะห์ภาษาและช่วงการฝึกภาษา ที่แบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อย 2 ขั้น คือ

ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) นักเรียนในแต่ละกลุ่มหรือคู่จะช่วยกันร่วมวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตน และผลการประเมินที่ได้รับจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนและรวบรวมปัญหา

ขั้นฝึกภาษา (Practice) ขั้นนี้นักเรียนจะรวบรวมปัญหาจากขั้นวิเคราะห์มาทำการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความถูกต้องและเกิดความคล่องแคล่วมากขึ้น ทั้งนี้ในแต่ละกลุ่มหรือคู่สามารถแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและวิธีการแก้ปัญหาให้แก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟังได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Skehan (1996: 22) กล่าวว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับกิจกรรมแบบเน้นภาระงานนั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดคือภาระงาน ซึ่งหมายถึงกิจกรรมการเรียนที่เน้นการสื่อความหมาย คำถามหลากหลายเกี่ยวกับการสื่อสารให้ผู้เรียนได้คิดหาคำตอบ กิจกรรมนั้นสามารถเปรียบได้กับกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และจุดประสงค์หลักของกิจกรรมคือ ทำภาระงานนั้นๆ ให้สำเร็จลุล่วงและประเมินจะเน้นการประเมินกระบวนการและผลงานที่ออกมา ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนของการปฏิบัติงาน Nunan (1989: 11) ระบุว่า การใช้ภาษาของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาระงานต่าง ๆ ที่เน้นการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของโครงสร้างประโยค นั่นคือ ความ

ผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่สำคัญหากนักเรียนสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ซึ่ง Willis (1996: 25) ยังสนับสนุนความคิดนี้ด้วยว่า ภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการของภาระงานเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆหรือเป็นภาษาที่ผู้พูดพูดออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งที่เห็นเด่นชัดคือ ความสามารถทางการพูดของผู้เรียนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานที่ไม่ได้มุ่งภาษาเขียนเป็นหลัก หากแต่เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารจริงในสถานการณ์ที่เหมาะสม เพราะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริง การเรียนรู้ที่เน้นภาระงานมีลักษณะหลายประการที่เน้นความสำคัญของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่ผู้เรียนเข้าร่วมซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้

ในด้านการพัฒนาสังคม สาระท้องถิ่นมีความสำคัญในกระบวนการเรียนรู้จากทฤษฎีลงสู่การปฏิบัติได้อย่างแท้จริง กิตติ ลิ้มสกุล (2544: 1) กล่าวว่าโรงเรียนหรือสถานศึกษาต้องดำเนินการพัฒนาหลักสูตรขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดยพิจารณาความเหมาะสมของสาระหลักสูตรที่ผสมผสาน ระหว่างสาระการเรียนรู้หลักมาตรฐานที่กำหนดสภาพท้องถิ่นแหล่งการเรียนรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนคาบเวลาและเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนที่เน้นให้ทุกส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พินิจดา วีระชาติ (2542: 5) ได้สรุปว่า ชุมชนและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กันในเรื่องบทบาทและความสำคัญหลายประการ เช่น โรงเรียนมีหน้าที่ในการพัฒนาคนของชุมชน คือผู้เรียนนั่นเอง ในขณะที่ชุมชนเป็นแหล่งฝึกทักษะชีวิตที่แท้จริงของผู้เรียน กล่าวคือ การเรียนจะไม่ประสบผลสำเร็จหากไม่มีการนำไปปฏิบัติในชีวิตจริง ประเวศ วะสี (2543: 6) กล่าวว่า สถาบันการศึกษาอยู่ใกล้ชิดชุมชนมากที่สุด จึงควรพยายามสร้างความร่วมมือในการจัดการศึกษาแบบเกื้อกูลกัน ดังนั้น โรงเรียนต้องสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียนและสังคมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ ผู้เรียนก็ต้องเรียนรู้ความเป็นไปในท้องถิ่นของตนเองเพื่อปรับตัวให้สามารถอาศัยอยู่ในสังคมนั้นได้และเพื่อหาหนทางในการช่วยเหลือชุมชนเมื่อมีโอกาส สำหรับการสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษให้ครอบคลุมกับเนื้อหาเรื่องราวในท้องถิ่น เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์สูงสุด ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมการพัฒนาคุณภาพวิชาการ ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางขึ้นมาและกำหนดสัดส่วนของการใช้หลักสูตรแกนกลางไว้ที่ร้อยละ 70 ส่วนโรงเรียนมีหน้าที่จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการในท้องถิ่นสัดส่วนร้อยละ 30 โดยแต่ละวิชาแต่ละช่วงชั้นสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมตามธรรมชาติแต่ละวิชา และให้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ร้อยละ 30 ที่โรงเรียนจัดทำบูรณาการเป็นเรื่องเดียวกันกับหลักสูตรแกนกลาง ซึ่งอาจแทรกอยู่ในสาระการเรียนรู้หรือกิจกรรมการเรียนการสอนในบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นต่างๆ แหล่งการเรียนรู้ ที่อยู่ใกล้ตัวเรา และสัมพันธ์กับชุมชน นอกเหนือจากนั้นสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษให้มีความหมายต่อนักเรียนได้เรียนและใช้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมตามบริบทที่เป็นจริง และเพื่อพัฒนาความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่งเสริมประสิทธิภาพของความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นไป

สำหรับปัญหาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากว่านักเรียนบางส่วนฟังภาษาอังกฤษพอเข้าใจ แต่ไม่สามารถพูดสนทนาได้ อีกบางส่วนฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ จึงไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ เสาวภาคย์ ศรีโยธา (2555) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.23 เป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนไม่กล้าพูดไม่กล้าแสดงออก ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียนภาษาอังกฤษน้อย จึงทำให้เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากการศึกษาของ ภักพล หัสสา (2553) พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาในการพูดสื่อสารเนื่องจากไม่สามารถเรียบเรียงคำศัพท์ให้เป็นไปตามที่ต้องการ ปัญหาการสร้างประโยคด้วยตนเองเพื่อใช้ในการพูดสื่อสาร ไม่ถูกหลักตามไวยากรณ์ปัญหาทางด้านความหมายของคำศัพท์ ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ปัญหาการใช้ศัพท์ผิดประเภท และความบกพร่องทางภาษา ซึ่งเห็นได้ว่าในปัจจุบันผู้เรียนยังประสบกับปัญหาแบบเดิมๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีระพงษ์ ใจใหญ่ (2558: 149) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพ ปัญหาและความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนของ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์เขต 1 พบว่า จำนวนแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนภายใน โรงเรียนไม่เพียงพอสำหรับนักเรียน รองลงมาคือ ความเหมาะสมของแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนภายใน โรงเรียนสำหรับนักเรียนสอดคล้องกับ Schmitt (quoted in Masoud , 2012 : 4) กล่าวว่า ตั้งแต่แนวโน้มความคิดในการติดต่อสื่อสารมาใช้ในปัจจุบัน ผู้พัฒนาสื่อและนโยบายทางการศึกษาพยายามสร้างสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม ไม่มีนัยสำคัญในความคิดเห็นที่สอดคล้องเพื่อในการสร้างสื่อสภาพจริงในชั้นเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ดังนั้นสภาพปัญหาในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เกิดขึ้นจากปัจจัยที่สำคัญซึ่งมีสัมพันธ์กับอันดับแรกคือ ครูยังไม่สามารถในรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนมากเท่าที่ควร อันดับที่สอง คือนักเรียนบางส่วนยังไม่เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และอันดับสุดท้าย คือ สื่อการเรียนรู้ยังไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากปัญหาการขาดความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารปัจจุบันนี้ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเล็งเห็นถึงความสำคัญให้แก่ความสามารถฟัง-พูด ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งแนวการสอนเพื่อสื่อสารเป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ในการสื่อสารได้จริง ตามที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 106-108) กล่าวถึงวิธีการสอนซึ่งเป็นวิธีสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษก็คือ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เกิดขึ้นเมื่อราวปี ค.ศ. 1970 เน้นในเรื่องการใช้ภาษาในการสื่อสารและการสื่อความหมาย ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย สงบ ลักษณะ (2541: 1) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ดีนั้น ควรพัฒนาภาษาตามวิธีตามธรรมชาติ คือ พัฒนามตามลำดับของทักษะที่ควรจะเป็น โดยเริ่มจากทักษะการฟัง-พูดก่อน แล้วจึงฝึกทักษะอ่านและเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Pranshant Thote, L Mathew and P.S. Rathoure (2013: 5) พบว่า การสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารที่ดีขึ้น และให้ผลสะท้อนกลับในการวัดประเมินผลได้เป็นอย่างดีที่สามารถนำไปใช้ในห้องเรียนและในชีวิตประจำวัน

จากผลการศึกษาของ Puspani (2011: 28) พบว่า ความประสบผลสำเร็จในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารให้กับนักเรียนนั้นมาจากทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ เพราะเวลานักเรียนจะเกิดสมาธิเพิ่มมากขึ้นในการฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษหลายครั้งเพื่อจับใจความสำคัญ และทักษะการพูดนักเรียนเกิดความมั่นใจ และฝึกฝนเพิ่มมากขึ้น โดยกระตุ้นจากเนื้อเรื่องภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ Slattery and Willis (2001: 32) ระบุว่า การสอนภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันถึงร้อยละ 46.7 ดังที่ Byrne (1986: 53) กล่าวว่า เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ การฟังและการพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอ ๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด และ Krashen and Terrell (1988: 1) กล่าวว่า การรับรู้ทางภาษา (Language acquisition) จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง ดังนั้น จึงควรสอนทักษะการฟังเป็นทักษะแรกเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ทางภาษา ซึ่งตรงกับความเห็นของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 159) ที่กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็น

ทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น

การสอนแบบเน้นภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning) เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาของอดิศา เบญจรัตนานนท์และคณะ (2552: 3) พบว่า การจัดกิจกรรมโดยเน้นภาระงานที่หลากหลายเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูด เนื่องจากกิจกรรมช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา และช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูดจะเป็นไปในรูปแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของบทเรียนซึ่งควรสอดคล้องและใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงและหากเป็นไปได้การเลือกเนื้อหาให้ตรงกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ช่อทิพ วิริยะ (2555: 45) พบว่า การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานนั้นขั้นตอนแรก เน้นผลสำเร็จของงานมากกว่าตัวภาษาจึงเอื้อให้นักเรียนได้ทดลองใช้ภาษาอังกฤษของตนโดยไม่กลัวความล้มเหลว อีกทั้งการเตรียมบทเรียนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานนั้นไม่ยาก เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ ชินเพ็ญ รัตนวงศ์ (2547: 89) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน (TBL) มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เพราะการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐาน (TBL) มีหลักการที่ต้องให้นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษามากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องของโครงสร้างทางภาษาเป็นอันดับแรก นักเรียนจึงมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เป็นในลักษณะธรรมชาติและได้เรียนรู้การใช้แบบองค์รวม มิได้แยกหรือฝึกเป็นส่วนๆ นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นชิ้นงาน

นอกจากนั้นกระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องอาศัยบริบทของแต่ละท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างแท้จริงและปลูกจิตสำนึกให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่ อีกทั้งวิธีการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นฐานสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนนำความรู้ที่ได้นำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสำคัญของการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว โดยเฉพาะปัญหาที่มีอยู่ในท้องถิ่น เป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องดำเนินการตอบสนองตามหลักสูตรเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายโดยการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกันตามสภาพท้องถิ่นของตนเอง (กรมวิชาการ, 2546: 2) จากการศึกษาของ นริศรา มหาวรรณ (2551: 3) พบว่า การมีโอกาสได้เรียนรู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของ

ตนเองยอมทำให้ผู้เรียนได้รู้จักตนเองรักสภาพแวดล้อมท้องถิ่นที่อยู่อาศัยและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในท้องถิ่นของตนเองได้อย่างกลมกลืนและมีความสุข สอดคล้องกับการวิจัยของ ลำไย ศรีมงคล (2554 : 5) พบว่า สาระท้องถิ่นมีเนื้อหายืดหยุ่นและมีเนื้อหาสาระที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละชุมชน แต่ละท้องถิ่น ซึ่งมีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ เพราะทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ชุมชนหรือสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดและพัฒนาหลักสูตรให้หลากหลายสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่

ดังนั้นความสามารถการฟัง-พูด จึงมีความสำคัญในด้านการสื่อสารและการเกิดกระบวนการเรียนรู้ในปัจจุบันนี้ ทั้งสองทักษะนี้จะเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญนำไปสู่ทักษะอื่นๆ ในระดับสูงขึ้นไป เมื่อนำวิธีการสอนที่เน้นภาระงานมาดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทักษะการฟัง-พูดจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา มีความมั่นใจในตนเองและสามารถใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนั้นเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวในท้องถิ่นของตนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง ปลุกจิตสำนึกให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่และสามารถนำความรู้ที่ได้นำไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตนได้อย่างกลมกลืน

โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอน้ำเกลี้ยง จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28 สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน เปิดทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 808 คน มีครูปฏิบัติหน้าที่การสอน จำนวน 45 คน สภาพโดยทั่วไปนักเรียนมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนและปานกลาง ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง ทำนา และทำสวน (โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา, 2556: 1-6) จากข้อมูลการจัดการศึกษาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับไม่น่าพอใจ คิดเป็นร้อยละ 33.57 ซึ่งมีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น หลักสูตรการจัดการศึกษา กระบวนการจัดการเรียนการสอน สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ สภาพความพร้อมและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เทคนิคของครูผู้สอน เป็นต้น (โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา, 2556: 16)

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมการพัฒนาคณาวิทยากรกำหนดสัดส่วนของการใช้หลักสูตรแกนกลางไว้ที่ร้อยละ 70 ส่วนโรงเรียนมีหน้าที่จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการในท้องถิ่นสัดส่วนร้อยละ 30 โดยแต่ละวิชาแต่ละช่วงชั้นสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมตามธรรมชาติแต่ละวิชา และให้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ร้อยละ 30 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554: 57) เพื่อสอดคล้องกับนโยบาย โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จึงได้จัดทำ

หลักสูตรให้ครอบคลุมกับเนื้อหาเรื่องราวในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการสร้างองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์สูงสุดในการสร้างความตระหนักและสร้างความภาคภูมิใจต่อท้องถิ่นที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ โรงเรียนจึงได้บูรณาการเป็นเรื่องเดียวกันกับหลักสูตรแกนกลาง ซึ่งอาจแทรกอยู่ในสาระการเรียนรู้หรือกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษมีความหมายต่อนักเรียน ต้องมีการบูรณาการสาระท้องถิ่นร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมตามบริบทที่เป็นจริงและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง อีกทั้ง เพื่อพัฒนาความสามารถการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่งเสริมประสิทธิภาพของการใช้ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

จากการศึกษาหลักการ ความสำคัญ และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา โดยเน้นภาระงาน (Task-Based learning) และสาระท้องถิ่น (Local Issue) เพื่อให้ นักเรียนเกิดความสนุกสนาน กล้าแสดงออก ทำงานเป็นทีม และภาคภูมิใจในท้องถิ่นที่ตนเองอาศัยอยู่ ต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพราะความสามารถการฟังจะมาก่อนการพูด และความสามารถการฟังจะเป็นตัวก่อให้เกิดสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูด การอ่านและการเขียน รวมทั้งพิจารณาถึงความพร้อม ความสามารถ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ จะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตัวเอง กล้าแสดงออก สร้างความตระหนักถึงท้องถิ่นที่ตนเองอาศัยอยู่ รวมถึงสร้างเจตคติที่ดีต่อเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิต ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าและทดลองกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ช่วงชั้นที่ 3) ซึ่งเป็นวัยที่จะพร้อมรับนวัตกรรมใหม่ ได้อย่างรวดเร็ว สามารถฝึกทักษะพื้นฐานในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถที่ตนเองต้องการของนักเรียน ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น

จากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จึงสนใจที่จะศึกษาว่าเมื่อนักเรียนได้เข้ารับการส่งเสริมโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด นักเรียนจะมีความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่ โดยผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งให้ความสำคัญกับความสามารถการฟัง-พูด เพื่อให้ นักเรียนสามารถติดต่อสื่อสาร กล้าแสดงออก และทำงานเป็นทีม ได้โดยวิธีการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานและบูรณาการกับสาระท้องถิ่น เพื่อให้ นักเรียนเกิดความ

ตระหนักต่อท้องถิ่นของตน ผลที่ได้รับจากการวิจัยจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอื่นๆให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ให้ได้ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2520: 135-139)
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ปัญหาในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและ สาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2520: 135-139) ที่ตั้งไว้หรือไม่
2. ความสามารถการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดที่ผู้วิจัยสร้าง สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ, 2520: 135-139)

2. ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาที่เรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ แบ่งออกเป็น 4 ห้องเรียน จำนวน 101 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด จำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น คือ บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อ

ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาใช้ในการทดลองใช้และพัฒนาบทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ เป็นระยะเวลา รวม 12 สัปดาห์ 24 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ระหว่างวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2558 - 11 มีนาคม พ.ศ. 2558 โดยแบ่งเป็นระยะเวลา ก่อนการทดลอง (Pre-test) 2 คาบเรียน ระยะเวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 2 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 12 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ หมายถึง บทเรียนพัฒนาขึ้นมา มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นของจังหวัดศรีสะเกษและวิเคราะห์สาระท้องถิ่นเทียบเคียงกับ CEFR Theme และ สภายุโรป (European council) ศึกษาเอกสารและศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ได้มาจากการวิเคราะห์ CEFR ในระดับ A2 และทฤษฎีการสอนฟังและพูด กระบวนการเรียนการสอนนำรูปแบบทฤษฎีการเรียนรู้ โดยเน้นภาระงานเป็นฐานมาเพื่อออกแบบกิจกรรม และการวัดประเมินผลแบ่งออกเป็นด้านการฟัง เพื่อความเข้าใจและการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยอ้อมและตรง ด้านการฟังนั้นมุ่งเน้นการฟังเพื่อความเข้าใจและด้านการพูดแบ่งออกเป็น การพูดโดยอ้อม โดยการทำให้ข้อสอบปรนัยที่เกี่ยวกับบทสนทนา การพูดโดยตรง ประเมินผลจากการบรรยายรูปภาพและการแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนด อีกทั้งมีแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกหัดย่อย และบทเรียนภาษาอังกฤษ คาดหวังว่าจะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกการทำแบบทดสอบการฟัง-พูดของนักเรียน จำนวน 52 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบจำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน แบบทดสอบวัดทักษะการพูดโดยอ้อม แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คะแนน แบบทดสอบวัดพูดตรง โดยวิธีการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับมัลตุเทศน์น้อย โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ชุด 5 คะแนน และแบบทดสอบวัดการพูดตรงโดยดูรูปภาพแล้วบรรยายสิ่งที่เห็นเป็นเรื่องราว จำนวน 1 ชุด คะแนน

3. ความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามความคิดเห็น ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ด้านการวัดประเมินผล และด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน รวมทั้งสิ้น 37 หัวข้อย่อย

4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอ น้ำเกลี้ยง จังหวัดศรีสะเกษ ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย โดยเสนอผลการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
 - 1.1 นโยบายการปฏิรูปการสอนภาษาอังกฤษ
 - 1.2 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา
 - 1.3 สาระ ทักษะ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 - 1.3.1 กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR))
 - 1.3.2 คุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR))
2. ทักษะการฟัง-พูดและกระบวนการจัดการเรียนการสอน
 - 2.1 ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ต่อการพัฒนาการสื่อสาร
 - 2.1.1 ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด
 - 2.1.2 ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 ทักษะและกลยุทธ์ในการสอนฟัง-พูด
 - 2.2.1 ทักษะย่อยการฟัง
 - 2.2.2 ทักษะย่อยการพูด
 - 2.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนฟัง-พูด
 - 2.3.1 ข้อคำนึงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะฟัง-พูด
 - 2.3.2 แนวทางการสอนและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะฟัง-พูด
 - 2.3.3 กิจกรรมการสื่อสารทักษะการฟัง-พูด
 - 2.3.4 การพัฒนาทักษะฟัง-พูด
 - 2.3.5 การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด
 - 2.3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดกับทักษะการฟัง

3. การนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมาใช้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน
 - 3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเน้นภาระงาน
 - 3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน
 - 3.4 กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
 - 3.5 แนวทางการเลือกสื่อในการเรียนแบบเน้นภาระงาน
 - 3.6 ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
4. การนำสาระท้องถิ่นในการเรียนการสอน
 - 4.1 ความหมายของสาระท้องถิ่น
 - 4.2 หลักเกณฑ์ การเลือกสาระท้องถิ่น
 - 4.3 การคัดเลือกหัวข้อศึกษาเรื่องจากสาระท้องถิ่น
 - 4.4 กรอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสาระท้องถิ่น
5. กระบวนการพัฒนาสื่อ/บทเรียน
 - 5.1 กรอบการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
 - 5.2 การพัฒนาบทเรียนการสอน
 - 5.3 ขั้นตอนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
 - 5.4 เกณฑ์การประเมินบทเรียน
 - 5.5 คุณค่าของบทเรียนการสอนที่มีต่อผู้เรียน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น
 - 6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูด

1. หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี

ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554: 1)

1.1 นโยบายการปฏิรูปการสอนภาษาอังกฤษ

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาตน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และการเตรียมความพร้อมรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นเพื่อให้ทุกภาคส่วนได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะและทักษะตามที่กำหนด (คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่, 2558: 1) ดังนี้

1. ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

2. ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

3. ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก ด้วยหลักสูตรแบบเรียนสื่อสารการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ทั้งนี้ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษาและแสดงถึงความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

4. ให้มีการเรียนการสอนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษเป็นการทั่วไป และมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้น รวมถึงจัดให้เป็นสาระเพิ่มเติมในลักษณะวิชาเลือกได้ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียน ตามความสนใจความถนัด และศักยภาพ

5. ยกกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR โดยจัดให้มีการประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับครู(ผู้สอน) เพื่อให้มีการฝึกอบรมครู ตลอดจนพัฒนา

ระบบติดตามแก้ปัญหาและช่วยเหลือครู และให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลายเพื่อตอบสนองความแตกต่างของระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษได้จริง นอกจากนี้ควรมีระบบการฝึกฝน และการสอบวัดระดับความสามารถออนไลน์เพื่อการพัฒนาต่อเนื่องด้วย

6. ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและนักเรียน ทั้งการส่งเสริมให้มีการผลิต การสรรหา e-content, Learning applications รวมถึงแบบฝึกและแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพ สำหรับการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ช่องทางการเรียนรู้ผ่าน โลกดิจิทัล ยกตัวอย่างเช่น การเรียนรู้การฟัง การออกเสียงที่ถูกต้องตาม Phonics จากสื่อดิจิทัล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557: 1-2)

สรุปว่า นโยบายการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้เน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมุ่งเน้นพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเป็นหลักมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยสื่อการเรียนรู้ผ่านโลกดิจิทัลเข้ามาช่วยในการพัฒนานักเรียนให้เข้าถึงกระบวนการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน

1.2 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาซึ่งเป็นภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐาน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม นำความรู้ความสามารถใช้ภาษาอังกฤษอย่างพอเพียงที่จะใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูงหรือการประกอบอาชีพ สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและแสวงหาความรู้ สร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และนอกเหนือจากนั้นพัฒนาให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก เพื่อถ่ายทอดแนวความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 15)

1.3 สาระ ทักษะ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สรุปจากตำราการสอนภาษาอังกฤษฟัง-พูดจากทฤษฎีนำไปสู่การปฏิบัติของ Richards and Rodgers (2000: 35) Brown (1987: 105-109) และ Nunan (1989: 56-57) นอกจากนี้ยังได้ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินกิจกรรมบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม ภาษาและวัฒนธรรม เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก เพื่อใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551)

ทักษะในการเรียนรู้มุ่งเน้นในเกี่ยวกับ ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบสนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ โกลัศตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบายให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ และมีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กิจกรรมทักษะการฟัง-พูด ประกอบด้วย ฟังและพูดทักทายและกล่าวตอบคำทักทาย (greeting and responding) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดกล่าวลา (leave taking) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดแนะนำ (introducing) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดแทรก (interrupting) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดเตือนให้ระวัง (urgent warning) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดการถามทุกข์สุข (asking about health) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดขอบคุณและการกล่าวตอบ (thanking and responding) ฟังและพูดขอโทษ (apologizing) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดแสดงความชื่นชม ยินดี และกล่าวชม (expressing admiration and complement) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดแสดงการยอมรับและไม่ยอมรับ (expressing approval and disapproval) ได้ถูกต้อง ฟังและพูดแสดงความต้องการ (expressing needs) ได้ถูกต้อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

สาระการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับ นิทาน ข่าว หนังสือพิมพ์ เรียงความ ประสบการณ์ เหตุการณ์ต่างๆ สถานการณ์จำลอง เพลง แผ่นพับ วิดิทัศน์ เกม โฆษณา วัฒนธรรม และบทร้อยกรอง

สรุปได้ว่า หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด เพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถสื่อสารด้านการฟัง-พูด จากสิ่งที่อ่าน ฟัง และพบเห็นจากข่าวสาร ข้อมูล และสถานการณ์ต่างๆ ฝึก

การตั้งคำถาม การสนทนาโต้ตอบ และแสดงความคิดเห็น โดยการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างเหมาะสม

1.4 กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR))

ผู้วิจัยได้ศึกษากรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปเพื่อเป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครูรวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ในการนำกรอบอ้างอิง CEFR มาใช้ในการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการดังนี้

แนวทางการใช้กรอบ CEFR เพื่อเป็นกรอบความคิดหลักในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ระดับความสามารถ 6 ระดับของ CEFR เป็นเป้าหมายพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับ โดยผู้สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษา มีระดับความสามารถทางภาษาเป็นผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ A1 ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา ระดับความสามารถทางภาษาเป็นผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ A2 และผู้สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับความสามารถทางภาษาเป็นผู้ใช้ภาษาอิสระ อยู่ในระดับ B1

ดังนั้นการประเมินหรือตรวจสอบผลการจัดการศึกษา หรือผลการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับข้างต้น หน่วยงานที่รับผิดชอบควรได้มีการทดสอบหรือวัดผล โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่เทียบเคียงผลคะแนนกับระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบอ้างอิง CEFR เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาผ่านเกณฑ์ระดับความสามารถที่กำหนดหรือไม่ (คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่, 2558: 1-2)

1.5 คุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR))

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3) ต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบกับกรอบ CEFR อยู่ในระดับ A2 โดยแบ่งเป็นทักษะต่าง ๆ ดังนี้ Listening, Reading, Spoken Interaction, Spoken Production, Written Interaction, Strategies และ Language Quality (คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่, 2558: 18)

ระดับความสามารถของผู้เรียนในระดับ A2 นั้น ผู้เรียนต้องสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวัน (ในระดับกลาง) เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวการใช้จ่ายใช้สอย สถานที่

ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปในการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายความคิดฝัน ความคาดหวัง ประวัติดั้งเดิม และสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากนั้น ด้านทักษะการฟัง ผู้เรียนต้องสามารถการฟังโดยรวม (OVERALL LISTENING) การฟังคู่สนทนา (LISTEN TO INTERLOCUTOR) การฟังการอภิปราย (LISTEN TO DISCUSSION) การฟังในฐานะผู้ฟัง/ผู้ชม (LISTEN TO AUDIENCE) การฟังจากโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ (LISTEN TO TV, FILM) และการฟังประกาศ (LISTEN TO ANNOUNCEMENTS) ด้านของ ทักษะการพูด ผู้เรียนต้องสามารถสนทนา (CONVERSATION) การอภิปราย (DISCUSSION) การแลกเปลี่ยนข้อมูล (INFORMATION EXCHANGE) การติดต่อธุรกรรม (TRANSACTIONS) การสนทนาทางโทรศัพท์ (TELEPHONING) การบรรยาย (DESCRIPTION) การโต้แย้ง (ARGUING A CASE) และการนำเสนอ (PRESENTATIONS)

จากข้อมูลดังกล่าวจะช่วยให้ผู้วิจัยเห็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะการฟัง-พูด โดยเน้นภาระงานเป็นฐานและสาระที่สอดคล้องที่เหมาะสมและระดับความสามารถของผู้เรียนที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละระดับทักษะเหล่านี้เป็นทักษะที่จำเป็นต่อความอยู่รอดของการใช้ชีวิตในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร จะเห็นได้ว่ากรอบมาตรฐาน CEFR ให้ความชัดเจน

ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยที่คุณภาพของผู้เรียนยังคงเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (คู่มือการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษแนวใหม่, 2558: 35)

2. ทักษะการฟัง-พูดและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ทักษะทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้ สึกเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและทราบจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการฟัง-พูดจึงเป็นทักษะพื้นฐานทางการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญมาก และเนื่องจากยุคนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร การพบปะเจรจาติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศมีมากขึ้น ความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันจึงมีมากขึ้น

2.1 ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ต่อการพัฒนาการสื่อสาร

ทักษะการฟัง-พูดมีความสำคัญในกระบวนการสื่อสาร เป็นทักษะที่ต้องใช้ในสถานการณ์จริง การฟัง-พูดอาจจะไม่มีโอกาสในการเตรียมการหรือการตรวจสอบความถูกต้องเหมือนทักษะอื่น เช่น การเขียน ดังนั้นการฝึกฝนในการฟังและการพูดจึงมีความสำคัญ การฟัง-พูดที่ดีทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน ส่งผลดีต่อตนเองและสังคม

ทักษะการฟัง-พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง อีกทั้งผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย และสามารถโต้ตอบด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ คือตรงกับความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง-พูดไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กล่าวคือ ทักษะการฟังเป็นทักษะด้านการรับ (Receptive Skill) และทักษะการพูดเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการเน้นเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาไม่ถูกต้องก็ตาม (รัตนาศิริลักษณ์, 2540: 23)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็เพื่อสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆทั้งในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาที่ดีนักเรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษาจึงประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรมการฝึกนักเรียนให้รู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่พึ่งตนเองได้ (Learner independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) และการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆในการศึกษาต่อรวมทั้งเข้าใจกระบวนการพูดอย่างสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ, 2544)

ความสามารถในการพูดเป็นความสามารถในการผลิตภาษา (Productive Skill) ที่ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงออกซึ่งวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการสื่ออะไร กับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น โดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์นั้น ๆ และผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) ไม่รีรอที่จะตอบโต้ มิฉะนั้นจะทำให้การสนทนาหยุดชะงัก ล้มเหลว เพราะผู้ฟังจะไม่สนใจอีกต่อไปและได้เสนอแนะว่า สิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง-พูด มีดังนี้

1. นักเรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษา โดยสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ กล่าวคือ จะต้องมีความคล่องทางภาษาและทักษะทางการสื่อสาร

2. ครูควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน อีกทั้งควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการ และควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือรู้ว่าบทสนทนานั้นใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร และผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไร

3. บรรยากาศในการสอนทักษะการฟัง พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด โดยให้นักเรียนมีความสบายใจ และไม่อายที่จะพูด

4. ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนสนใจกลวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นสนใจ เช่น รู้จักการเริ่มต้นการสนทนา การใช้เวลาคิดระหว่างสนทนา การจบการสนทนา และการรู้จังหวะที่จะหยุดพูดเพื่อฟังผู้อื่น เป็นต้น โดยผู้สอนอาจฝึกให้รู้จักใช้คำที่จะดำเนินการสนทนาให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532: 45)

Byne (1979: 39) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องว่าความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับ การฟังโดยตรง โดยผู้พูดมีบทบาทเป็นผู้ส่งสารและรับสาร ในเวลาเดียวกันและการสนทนานั้นเป็นการสื่อสารแบบสองทาง และผู้พูดต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด คือ ผู้พูดต้องสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดโดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมายโดยผู้พูดยังเป็นผู้รับฟังในเวลาเดียวกันด้วยและสามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทักษะการฟัง-พูดเป็นการสื่อความระหว่างบุคคลกับบุคคลโดยใช้คำพูด (Oral communication) รวมไปถึงการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า ดวงตา และการเคลื่อนไหวทางร่างกายช่วยเสริมให้การสื่อสารทางคำพูดสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ว่าทการหรือหรือการพูดนั้นยังเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งผู้ส่งสารและผู้รับรวมไปถึงเครื่องมือในกระบวนการสื่อสารและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดการสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น

Canale and Swain (1980: 58-59) ได้ให้ให้สมรรถวิสัยของการสื่อความหมายทางภาษา (Communicative competence) ว่าประกอบด้วย

1. สมรรถวิสัยในการระเบียบวิธีของภาษา (grammatical competence) ประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับระบบคำศัพท์ โครงสร้าง ความหมาย และระบบเสียง

2. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic competence) เนื่องจากภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลในสังคม กฎเกณฑ์หรือระเบียบวิธีของการใช้ภาษา การปฏิบัติตนในการใช้ภาษา และในวัฒนธรรม เช่น กาลเทศะ รูปแบบภาษาที่เหมาะสมที่จะใช้กับบุคคลใด ในโอกาสใด เพื่อสื่อความหมายหรือเจตนาธรรมณ์ใดจึงเป็นสิ่งสำคัญ

3. สมรรถวิสัยในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (discourse competence) หมายถึงความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อความ โดยใช้ความรู้เชิงไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษาเข้ากันได้อย่างเหมาะสม ตามวัตถุประสงค์ของการใช้เกณฑ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเนื้อความ

4. สมรรถวิสัยในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) ประกอบด้วยกลวิธีทั้งที่เป็นภาษา (verbal) และที่นอกเหนือภาษา (nonverbal) กลวิธีนี้มีอยู่ 2 แบบที่สำคัญ ๆ คือ สิ่งแรกคือ แบบที่เกี่ยวพันกับความสามารถทางไวยากรณ์ เช่น การใช้ภาษาเพื่ออธิบายบรรยาย และขยายความสิ่งของที่ใช้ภาษาในขณะนั้น ลืมคำเรียกหรือไม่รู้คำเรียก และสิ่งที่สองคือ แบบที่เกี่ยวพันกับระเบียบวิธีของสังคมวิทยา และวัฒนธรรมในการใช้ภาษา เช่น วิธีที่ใช้นำการสนทนากับคนแปลกหน้า หรือกับบุคคลที่ผู้พูดไม่รู้ถึงสถานภาพทางสังคม

Bachman and Paimer (1996: 449-462) กล่าวว่า สมรรถวิสัยในการสื่อสารนั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ซึ่งแสดงเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 1 แผนภาพแสดงสมรรถวิสัยในการสื่อสาร

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทั้งในเรื่องของระบบเสียง ระบบคำ โครงสร้าง และความหมาย

2. ความสามารถในด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence) เป็นความสามารถที่จะปฏิบัติในการใช้ภาษา คือมีความสามารถในการเลือกคำศัพท์ให้ได้ความหมายตามที่ต้องการ และสามารถประโยคได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ นอกจากนี้ยังต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่มีความสัมพันธ์กันด้วย

3. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถทางภาษาเชิงสังคม คือต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของระบบปฏิบัติทางสังคมของทั้งผู้สื่อสารและผู้รับภาษา

William (1995: 18-19) อธิบายว่าความสามารถในการสื่อสารนั้น จะประกอบด้วยความรู้ 4 ประการ คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (mechanical rules) ซึ่งทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่าคำพูดนั้น ๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์

2. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางด้านความหมาย (meaningful rules) ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่เชื่อมโยงคำพูดกับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการเลือกใช้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดการสื่อความหมายที่ผิดๆ ได้

3. ลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง กฎเกณฑ์นี้จะตอบคำถามได้ว่า ผู้พูดใช้คำพูดและส่งสารด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่ เกณฑ์วัดความเหมาะสมดูได้จากกรยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นภาษาที่เป็นแบบแผนหรือเป็นแบบกันเอง ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย

4. การยอมรับลักษณะที่มีใช้ภาษาวาจา เช่น สถานภาพทางสังคม ท่าทาง การเคลื่อนไหว สายตา การแสดงสีหน้าและอื่นๆ ซึ่งลักษณะต่างๆ เหล่านี้จะตอบคำถามได้ว่าผู้พูดมีการเคลื่อนไหวและวางตนเหมาะสมหรือไม่

จะเห็นได้ว่าทักษะการฟัง-พูดนั้นมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้เรียนต้องคำนึงถึงหลาย ๆ ด้านทางภาษานอกเหนือความรู้ทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์แล้ว ยังต้องมีความรู้ทางด้านระเบียบวิธี การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาในสังคม เพื่อที่ว่าในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมจะได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้เข้าใจ และถูกต้องตรงกัน

2.2 ทักษะและกลยุทธ์ในการสอนฟัง-พูด

ทักษะการฟัง-พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจหรือตรงกับความต้องการจะสื่อความหมาย ทักษะการฟัง-พูด ไม่สามารถแยกจากกันได้ และในการสอนความสามารถทางด้านฟัง พูด เพื่อการสื่อสาร ผู้ฟังและผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาทุกด้าน ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การตีความ การเดาความหมาย การทำนายเรื่องที่คุณอ่านจะกล่าวถึงต่อไป ตลอดจนเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดที่ผู้พูดไม่ได้พูด

ออกไปโดยตรง (สุภัทธา อักษรานุเคราะห์, 2535: 52-53) ดังนั้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง-พูด ในการเรียนภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญ

2.2.1 ทักษะการฟัง

ทักษะการฟังเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง

2.2.1.1 ความหมายของทักษะการฟัง

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของทักษะการฟังดังต่อไปนี้ Abbott (1981: 57-58) กล่าวว่า การฟังภาษาเป็นการฟังคำพูดหรือเสียงซึ่งมิใช่มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจว่า ผู้พูดพูดถึงอะไรและสิ่งที่พูดนั้นหมายถึงสิ่งใด ดังนั้นการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องให้เกิดความเข้าใจด้วย

Widdowson (1983: 10-11) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง “การได้ยิน” ไว้ดังต่อไปนี้

1. การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่า ประโยคใดโดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไรและเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสารซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะที่สัมพันธ์กับจุดประสงค์ในการฟังและจะไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ

2. การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจหน่วยของภาษาในรูปของกระแสเสียง และโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษา ผู้ฟังจะสัมพันธ์หน่วยย่อยของภาษา ผู้ฟังจะสัมพันธ์หน่วยย่อยของภาษานั้นเข้าด้วยกันเป็นประโยคและเข้าใจความหมายของประโยค

สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคหนึ่งสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยินแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา และผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยินมาจัดเรียงลำดับนั้น ๆ ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงเพื่อให้เกิดความหมายขึ้น

2.2.1.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาและมักเป็นทักษะแรก การฟังเป็นทักษะการรับสาร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย เพื่ออธิบายว่า การฟังว่าเป็นการรับรู้ ข้อมูลโดยกระบวนการรับข่าวสารที่ได้ยิน ทำความเข้าใจและพร้อมจะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ ดังนั้นมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการฟังไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

Brown (1987: 105-109) กล่าวว่า ทักษะการฟัง เป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติและเป็นพื้นฐานที่จะพัฒนาความสามารถของทักษะทางด้านอื่นๆ ให้ดีขึ้นด้วยความหมายว่าบุคคลใดมีความสามารถในการฟังสูง ความสามารถด้านการพูด การอ่าน และการเขียนก็ค่อยจะสูงตามไปด้วย

Doff (1991: 198 - 199) และ Oxford (1990) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการฟังสอดคล้องกันว่าทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นในการเรียนภาษาที่ต้องพัฒนาก่อนการพูดและการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การฟังจึงมีผลต่อการคิด การแสดงออก การพูดและพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้ฟัง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้การฟังอย่างมีวิจารณญาณ

Morly (1984: 55) และ Rost (1991: 76) กล่าวว่า การเรียนที่ประสบความสำเร็จ จะสัมพันธ์กับบูรณาการของทักษะที่เป็นส่วนประกอบของกันและกัน (Component skills) ตัวอย่างเช่น ทักษะการจำแนกเสียง การระบุกลุ่มคำด้วยไวยากรณ์ หรือการใช้ความรู้เดิม เป็นต้น ตามความหมายนี้ การฟังเป็นการประสมกันระหว่างทักษะที่เป็นส่วนประกอบกันหลายๆ ทักษะมิใช่ทักษะเดี่ยวๆ โดยเฉพาะ ความสามารถในการฟังของบุคคลหนึ่ง ๆ เป็นบูรณาการของทักษะการเรียนรู้ (Perception skills) ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) ทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis skills) ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของทักษะการฟัง

สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญในการสื่อความหมาย และในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นทักษะที่ต้องใช้ความสามารถในการรวบรวมความรู้ และตีความสิ่งที่ได้ยิน และเป็นทักษะที่สำคัญในการที่จะพัฒนาสู่ทักษะทางภาษาอื่นๆ คือ การพูด การอ่าน และ

การเขียน ดังนั้นการพัฒนาทักษะการฟังจึงเป็นขั้นแรกในการพัฒนาความสามารถหรือพัฒนาทักษะทางภาษาอื่น ๆ ของผู้เรียน

2.2.1.3 จุดมุ่งหมายของทักษะการฟัง

การฟังที่ไม่มีจุดมุ่งหมายเป็นการฟังที่ปราศจากความหมาย เนื่องจากข้อความหรือสารที่ได้รับนั้นจะเลือนหายไป ไม่มีปฏิกริยาตอบกลับ หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นการได้ยิน ดังนั้นการฟังจะมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน พอที่จะแยกเป็นประเภทได้

Harmer (1991: 26 - 27) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังว่า เพื่อเป็นการยืนยันความคาดหมายที่ผู้ฟังตั้งไว้ก่อนการฟัง เพื่อคัดเลือกรายละเอียดเฉพาะที่ตนสนใจและต้องการฟังเพื่อมีส่วนร่วมในการสื่อสารเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั่ว ๆ ไป เช่นการฟังข่าวโฆษณา เพื่อเก็บข้อมูลไว้ใช้ประโยชน์ในโอกาสอื่น ๆ เพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลที่ฟัง เป็นต้น

อวยพร พานิชและคณะ (2548: 33-34) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการฟังว่า จะมีความแตกต่างกันจะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของสารที่จะฟัง ดังนั้นวัตถุประสงค์อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท

1. การฟังอย่างจำแนก (discriminate listening) ได้แก่ การฟังอย่างแยกแยะให้เห็นความแตกต่าง เห็นลำดับประเภทของสารที่ฟัง ใช้สำหรับสารที่ให้ความรู้หรือข้อมูลแก่ผู้ฟัง มีวิธีการฟังโดยพุ่งจุดสนใจไปที่สาระสำคัญของสาร พยายามจัดประเด็นสำคัญๆ ให้ได้ พุ่งจุดสนใจที่การจัดระเบียบการพูดเพื่อจะดูความสุมพันธ์ของหัวข้อต่างๆ จากนั้นตอบสนองผู้พูดเพื่อให้เขารับทราบความเข้าใจของผู้ฟังและตั้งคำถามเพื่อความกระจ่าง

2. การฟังอย่างประเมินค่า (evaluate listening) ได้แก่ การฟังที่ใช้ปัญญา ความคิดพิจารณาไตร่ตรอง เพื่อวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่ได้ฟังว่ามีคุณค่าอย่างไร ดีหรือไม่อย่างไร น่าเชื่อถือหรือมากเพียงไร การฟังประเภทนี้มักใช้กับสารที่มุ่งโน้มน้าวชักจูงเป็นสำคัญ วิธีการฟังอย่างประเมินค่า ผู้ฟังควรเพิ่มความรู้ในหัวข้อที่จะฟังล่วงหน้า ในขณะที่ฟังควรเรียนรู้และจำยุทธวิธีที่ผู้โน้มน้าวใจใช้ เช่น การใช้เหตุผล การใช้บุคลิกส่วนตัว เป็นต้น และสามารถอธิบายกลวิธีการใช้ความจริงบางส่วน และการโฆษณาชวนเชื่อ รวมทั้งสังเกตการเปลี่ยนแปลงด้านความเชื่อและทัศนคติที่เกิดขึ้นภายหลังการฟังด้วย

3. การฟังอย่างนิยมชมชื่น (appreciative listening) ได้แก่ การฟังเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินและความจรรโลงใจ มักใช้กับสารที่ให้ความบันเทิงทั่วๆ ไป วิธีการฟังประเภทนี้ ผู้ฟังต้องใส่ใจกับสารนั้นให้มาก และปรับทัศนคติด้านการรับรู้ ทั้งทางร่างกายและจิตใจให้เหมาะสมกับสาร คือ ทำร่างกายและจิตใจให้คล้อยตามสารไปด้วย

4. การฟังอย่างเข้าใจและเห็นใจผู้พูด (empathic listening) ได้แก่ การฟังผู้หนึ่งผู้ใดระบายความรู้สึก อารมณ์ ความคิดของเขา อย่างเข้าใจ เห็นใจ และพร้อมจะช่วยเหลือ เช่น นักฟังประเภททนายความ จิตแพทย์ วิธีการฟังประเภทนี้ ควรหลีกเลี่ยงการตัดสิน เพราะผู้พูดไม่ต้องการการตัดสินที่เนื้อหา แต่ต้องการอธิบายหรือระบายข้อมูลต่าง ๆ ออกมา นอกจากนั้น ควรใช้เวลาแก่ผู้พูดมาก ๆ และสนใจตัวผู้พูดมากกว่าข้อมูล ข่าวสารที่พูด วิธีการฟัง ประเภทนี้มักใช้กับกลุ่มสื่อสารขนาดเล็กมากกว่าการสื่อสารในที่สาธารณะ

เจียรนีย์ พงษ์ศิวาภัย (2539: 101-102) กล่าวถึงจุดประสงค์ของหลักการของการฟัง มี 3 ประการ คือ

1. ฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ ฟังเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้เกิดความนึกฝัน หรือจินตนาการ ฟังแล้วเกิดความสุขผ่อนคลาย
2. ฟังเพื่อความรู้ ได้แก่ ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาการข่าวสาร และข้อแนะนำต่าง ๆ การฟังเพื่อความรู้ให้ผู้ฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิดและจดสาระสำคัญไว้ได้
3. ฟังเพื่อให้ฟังที่มีได้รับคติชีวิตหรือความจรรโลงใจ เป็นการฟังที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันมาก เพราะผู้ฟังจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูลสรุปได้ว่าจุดประสงค์ในการฟังขึ้นอยู่กับผู้ฟังว่าจะมีการรับรู้ในเนื้อหาของสารนั้นอย่างไร อาจจะฟังเพื่อแยกแยะหาความกระจ่าง ฟังเพื่อประเมินค่าที่ต้องใช้สมมติปัญหา และความคิดในการตัดสินใจว่ามีคุณค่าอย่างไร อาจฟังเพื่อความบันเทิงให้เกิดความเพลิดเพลินใจ หรือฟังเพื่อความเข้าใจและเห็นใจผู้พูด ซึ่งอาจต้องใช้อารมณ์และความรู้สึก เป็นต้น

2.2.1.4 องค์ประกอบในทักษะการฟัง

ทักษะทักษะการเป็นการเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง ซึ่งการที่จะสามารถฟังข้อความหรือประโยคต่าง ๆ ได้เข้าใจนั้นจำเป็นต้องมีองค์ประกอบของทักษะการเพื่อช่วยให้ผู้ฟังสามารถโต้ตอบหรือสื่อสารกับคู่สนทนาได้ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบในทักษะการไว้ดังนี้

Rost (1991: 3-4) ได้กล่าวถึงทักษะต่างๆที่เป็นองค์ประกอบในการนำมาบูรณาการเพื่อให้การฟังประสบความสำเร็จดังนี้ การจำแนกเสียง การจำแนกเสียง การจำแนกคำ การหาลักษณะเฉพาะในการจัดกลุ่มทางไวยากรณ์ของคำ การหาลักษณะเฉพาะของหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กันทางภาษาการเชื่อมโยงสิ่งต่างที่บอกมาเป็นนัยในสิ่งที่ฟัง เช่น ท่าทาง การออกเสียงสูงต่ำ การเน้นเสียงหนัก การใช้ความรู้เดิม และการระลึกได้ถึงคำและความคิดที่สำคัญ ซึ่งเป็นความรู้ทางด้ายข้อมูลทางภาษาที่ผู้ฟังต้องรู้ แต่ Finocchiaro, Mary and Bonomo (1973: 136) มีความเห็นแตกต่างไปว่า องค์ประกอบในทักษะการภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับ

สิ่งต่างๆ ที่ได้ฟัง ความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจตัวชี้แนะที่ซ้ำ ๆ (Redundant clues) ที่ปรากฏอยู่ในสาร ความสามารถในการเดาหรือตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับคำหรือกลุ่มคำที่ไม่คุ้นเคยที่พบอยู่ในบริบท รวมทั้งความสามารถในทักษะย่อยๆ ของการฟังที่ผู้ฟังได้พบซ้ำๆ จากภาระงานที่หลากหลาย Rivers (1980: 16) กล่าวถึง องค์ประกอบของการฟังว่าเกี่ยวข้องกับกระบวนการทำความเข้าใจความหมายสิ่งที่ได้ฟังจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic information) หมายถึง เสียง คำ และการจัดเรียงคำพูดที่ผู้ฟังรับฟัง
2. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situation context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ได้ยิน สิ่งที่พูดออกมา และสิ่งที่คาดว่าจะได้ยินต่อไป
3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจ (Comprehended message) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจข่าวสารของผู้ฟัง ซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูดด้วย

Brown and Yule (1983: 53-58) กล่าวว่า การที่ผู้ฟังจะเข้าใจสิ่งที่ฟัง ผู้ฟังจะต้องเข้าใจคำศัพท์ในเรื่องที่ฟัง เข้าใจสิ่งที่อ้างถึงและตีความสิ่งที่ฟังได้ รวมทั้งเข้าใจบริบทที่เกิดขึ้นด้วย ซึ่งบริบทของสถานการณ์จะมีบริบทรวมที่เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ได้ฟังมาก่อนกับข้อความที่กำลังจะตามเข้ามาด้วยกัน จากองค์ประกอบดังกล่าว จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่พูด และยังช่วยให้ผู้ฟังสามารถคาดเดาสิ่งที่ผู้พูดตั้งใจจะกล่าวไว้ล่วงหน้าได้

Anderson and Lynch (1988: 467-60) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญต่อการฟัง 3 ประการคือ

1. ประเภทตัวป้อน คือ ลักษณะของภาษาที่ผู้ฟังได้รับฟังซึ่งความยากง่ายของตัวป้อนทางภาษาอยู่ที่การจัดลำดับข้อมูล ความคุ้นเคยกับเรื่องที่ฟัง ความชัดเจนของเนื้อหา ตลอดจน ความซับซ้อนของข้อมูล
2. การสนับสนุนจากบริบทในการฟัง คือ จำนวนข้อมูลและเวลาที่ใช้ในการฟัง การใช้สื่อหรือวัสดุที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนจะช่วยให้ผู้ฟังในการตีความและทำให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้นการทำงานเป็นกลุ่มก็มีส่วนส่งเสริมการฟัง
3. ประเภทของกิจกรรม กิจกรรมที่ต่างกันทำให้ผู้ฟังได้รับฟังสิ่งที่มี ความซับซ้อนต่างกัน

Richards (1985: 189-196) เสนอความคิดเห็นว่าปัจจัยหลักที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันจะมีส่วนช่วยในการทำความเข้าใจในการฟังมี 2 ประการใหญ่ ๆ คือ

1. ปัจจัยด้านข้อความ ความเข้าใจข้อความที่ฟังซึ่งสื่อออกมาทางวาจา ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการจัดกลุ่มคำและประสบการณ์ จึงบอก ลักษณะของข้อความที่ได้ยินได้

2. ปัจจัยด้านการพูด ต้องตีความตามนัยของผู้พูด โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีที่ว่าด้วยการพูดอันได้แก่ ความเข้าใจเรื่องสถานการณ์ ผู้สนทนา เป้าหมาย และความตั้งใจของผู้พูด นอกจากนี้ยังต้องเข้าใจหลักเกณฑ์กับความร่วมมือในการสนทนาด้วย

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ต่อความเข้าใจในการฟัง สถานการณ์ เหตุการณ์ และขณะเดียวกันก็รวมความรู้ด้านกระบวนการ สำหรับการเก็บข้อมูลไว้ในความทรงจำ การเรียบเรียง และการตีความข้อมูล

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2522: 82) ได้จำแนกองค์ประกอบกรฟัง ภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจไว้ 2 ประการ คือ

1. การรู้จักเสียง หมายถึง ความหมาย ความสามารถของผู้ฟัง ที่จะ แยกแยะสิ่งต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันในประโยคออกมาได้ว่า ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญและส่วนใด เป็นส่วนประกอบ

2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟัง ในการวิเคราะห์หน่วยเสียง เพื่อความเข้าใจความหมายและจับใจความสำคัญได้

จากความเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจ ในการฟังควรมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ได้แก่ 1) การเข้าใจถึง ระบบหน่วยเสียง คำ และประโยค ความหมายของคำศัพท์ตามบริบท และความรู้ด้านไวยากรณ์ของ ภาษา 2) ความสามารถในการฟังที่ผู้ฟังได้พบซ้ำ ๆ จากภาระงานที่หลากหลาย ซึ่งต้องฝึกจากหลาย ๆ สถานการณ์เพื่อให้ได้เข้าใจความหมายตามบริบทของเรื่องที่ฟัง 3) ภาษาพูดมีผลต่อความเข้าใจ ในการทำกิจกรรมการฟัง 4) ความเข้าใจในการฟังสถานการณ์ เหตุการณ์ต่างๆ ต้องเก็บรวบรวม ข้อมูลไว้ในความทรงจำเพื่อนำมาเรียบเรียง และตีความจากข้อมูลที่ได้ยิน

2.2.1.5 กระบวนการในทักษะการฟัง

การรับรู้ด้วยการฟังเป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน การฟังที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมาจากกระบวนการฟังที่สมบูรณ์ ดังจะเห็นได้จากกระบวนการ ฟังต่อไปนี้

อวยพร พานิช และคณะ (2548: 32) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการฟัง ว่า การฟังเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน 5 ระดับ ได้แก่

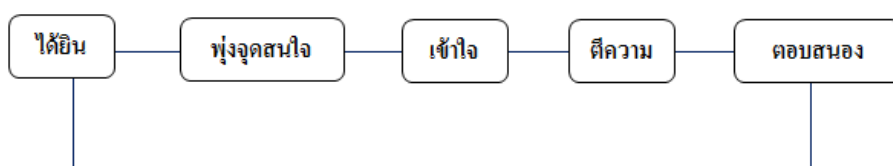
1. การได้ยินเสียงที่มากกระทบประสาท (hearing) เสียงหรือเสียงใด ๆ จะผ่านหูไปกระทบประสาท ในขั้นนี้ยังไม่เรียกว่า การฟัง(listening) เพราะการฟังนั้นกินความไปถึงการรับรู้และเกิดความเข้าใจต่อไปด้วย

2. การมีสมาธิต่อสิ่งที่เราได้ยินนั้น (concentration) เมื่อเสียงกระทบโสตประสาท และเราพุ่งความสนใจที่จะฟัง เราก็สามารถรับรู้เรื่องราวหรือสาระที่เกิดจากเสียงนั้นได้

3. การเข้าใจสิ่งที่ได้ยิน (comprehension)

4. การตีความสิ่งที่ได้ยินตามความคิด ความรู้ และประสบการณ์ของผู้ฟัง (interpretation)

5. การตอบสนองต่อสารที่ได้ยิน (reaction) อาจเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพที่ 3 กระบวนการทักษะการฟัง

จากกระบวนการฟังที่กล่าวถึงสรุปได้ว่ากระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน เริ่มจากการได้ยินเสียง รับรู้สาระที่เกิดจากเสียง เข้าใจด้วยการตีความตามความคิด ความรู้ ประสบการณ์ แล้วมีการตอบสนองต่อสารที่ได้ยิน

2.2.1.6 การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนทักษะการฟังนั้น ครูผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์การสอนว่าต้องการให้ผู้เรียน ได้อะไรจากการฟัง แล้วจึงกำหนดกิจกรรมการฟังที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ เพื่อฝึกผู้เรียนให้บรรลุจุดประสงค์ตามที่ตั้งไว้

Harmer (1991: 133) ได้กล่าวถึงเหตุผลหลักในการให้นักเรียนฟังภาษาที่เป็นภาษาพูดก็เพื่อจะให้นักเรียนได้ยินสำเนียง และภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ แทนที่จะต้องฟังแต่เสียงครูซึ่งมีลักษณะการใช้ภาษาเฉพาะตัวอยู่แต่เพียงเสียงเดียว และเหตุผลที่สองก็คือ ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้จริง ซึ่งการได้เห็นและได้ยิน ได้ฟังภาษาพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนที่ต้องการเรียนรู้ภาษา และประการสุดท้ายในทำนองเดียวกันกับทักษะการอ่านยิ่งได้ฟังมากขึ้นเท่าไร นักเรียนก็จะยิ่งมีทักษะการฟังที่ดีขึ้นเท่านั้น

วัฒนธรรม สงวนเรื่อง (อ้างถึงใน ศิริรักษ์ ทัพพะกุลธร, 2544: 20) กล่าวถึงแนวทางสอนฟังดังนี้

1. ผู้สอนตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับหลักสูตร
2. ผู้สอนเตรียมบทเรียนตามขั้นตอน โดยการวางแผนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนควรเริ่มจากการทำแบบฝึกหัดจากง่ายไปยาก ผู้สอนต้องให้คำสั่งที่ชัดเจน ว่าจะให้ผู้เรียนฟังอะไรจากสิ่งใด เมื่อไรและอย่างไร ผู้สอนควรให้คำแนะนำหรือคำติชมทันที เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจ

3. ผู้สอนควรเตรียมแบบฝึกหัดนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่อง มีสมาธิในการฟังมากขึ้น และช่วยความจำเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

4. ผู้สอนควรฝึกและเน้นให้ผู้เรียนจำข้อมูลเป็นตอน ๆ การฟังคือการ รับข้อมูลและคิดหลังจากนั้นเป็นการจำ

5. ผู้สอน ฟังระลึกเสมอว่าการสอนการฟัง คือการฝึกฝนผู้เรียนเพื่อ เพิ่มพูนทักษะการฟังไม่ใช่การทดสอบการประเมินผลกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบผลการเรียนรู้ ของตนเองว่ามีพัฒนาการอย่างไร

ทิพพิติ อ่องแสงคุณ (อ้างอิงใน กองวิจัยทางการศึกษา, 2542: 19) ได้ กล่าววิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง ควรปฏิบัติตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. การฟังเสียงพยัญชนะ คำ วลีและประโยค ทำได้โดยให้แสดงออก ในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม โดยให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาใน คำเสียงพยัญชนะต้น กลางหรือท้ายคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ควรมีคำศัพท์และ โครงสร้างที่ผู้เรียนรู้จักและ ให้ผู้ฟังสรุปและเล่าได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ใครทำอะไรหรือไม่ได้ทำ มีเนื้อหาสำคัญอย่างไร

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ซึ่งควรเป็นบทสนทนาหรือ ข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน

Byrne (1988: 15) ได้เสนอแนะการสอนฟังว่า

1. ให้ผู้เรียนได้ฟังตัวอย่างภาษาพูดแบบต่างๆ โดยกระตุ้นให้ฟังสิ่งที่ ผู้เรียนสนใจและสามารถเข้าใจได้และให้ความเพลิดเพลิน

2. ฝึกให้ผู้เรียนฟังและเก็บข้อมูลเฉพาะเช่น ใจความหรือความคิดหลัก

3. กระตุ้นให้ผู้ฟังทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น การอ่าน การอภิปราย

4. ให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนขณะที่ฟังด้วย

จากคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการสอนฟังภาษาอังกฤษในแนวสื่อสาร นั้นครูผู้สอนตั้งจุดประสงค์ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับหลักสูตร ออกแบบการสอนด้วยกิจกรรมที่เป็นขั้นตอน โดยเริ่มจากนำเข้าสู่บทเรียนอย่างง่ายและน่าสนใจเพื่อกระตุ้นความรู้เดิมส่งผลสู่การดำเนินกิจกรรม โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ง่าย ๆ ไปสู่กิจกรรมที่มีความยากเพิ่มมากขึ้น ฝึกให้ผู้เรียนฟัง โดยพยายามจับใจความสำคัญของเรื่อง กิจกรรมการสอนฟังต่างๆ ครูต้องมีการวางแผนและเตรียมสื่อการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมกระตุ้นการเกิดการเรียนรู้ของผู้เรียน และต้องมีการนำแบบทดสอบหรือกิจกรรมมาวัดความเข้าใจของเรื่องที่ฟัง ดังนั้นครูควรเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น มีความมั่นใจในการฟัง และเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของการฟังรวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการฟังโดยวิธีการที่หลากหลาย จากสื่อการเรียนรู้และสถานการณ์ต่าง ๆ พร้อมทั้งแสดงผลสะท้อนกลับจากครูเพื่อสะท้อนพัฒนาการของผู้เรียน

2.2.1.7 ขั้นตอนในการสอนฟังภาษาอังกฤษตามแนวทางเพื่อการสื่อสาร

การสอนฟังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเข้าใจลำดับขั้นของการฟัง ดังต่อไปนี้

Rixon (1986: 63-67) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังไว้ 3

ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนการฟัง (Pre-listening stage) เป็นขั้นตอนให้เตรียมผู้เรียนมีความต้องการหรือมีความพร้อมที่จะฟัง โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้เนื้อหาและเกิดความกระตือรือร้นที่จะฟัง ครูควรใช้กิจกรรมที่ทำทาย อาจใช้วิธีระดมสมองคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะรับรู้อะไรบ้างโดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง จากรูปภาพ แผนภูมิประกอบบทฟังแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าคุณมีความรู้ในเรื่องที่ฟังอย่างไร และต้องการรู้อะไรเพิ่มขึ้น โดยครูอาจให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง เป็นการให้แนวความคิดกว้างๆ ของบทที่ฟัง เช่น ก่อนการฟังบทสนทนาโดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสองคนกำลังปรึกษาหารือกันถึงคุณลักษณะของบุคคลที่จะมาทำงานตำแหน่งเลขานุการ ครูอาจให้ผู้เรียนระดมสมองเพื่อหาคำตอบว่าเลขานุการควรเป็นคนอย่างไร แล้งจึงให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา การให้ผู้เรียนคาดคะเนว่าจะได้ฟังอะไร การทำนายเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่จะได้ฟัง ก็เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดกว้างไกล และสร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียนในขั้นการฟัง (While-listening stage) กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ว่าเรื่องที่ตนทำนายกับเรื่องที่จะได้ฟังนั้นตรงกันหรือไม่เป็นต้น การเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น การให้ผู้เรียนมีความพร้อมพอสมควรเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง หรือเตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียนนั่นเอง ถ้าไม่แน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังหรือไม่ ครูอาจถามคำถามซึ่งนำเข้าสู่บทเรียน หรืออาจเล่าเรื่องย่อให้

ผู้เรียนฟัง นอกจากนี้ ครูต้องเตรียมผู้เรียนให้รู้ความหมายของคำศัพท์สำคัญๆ ที่จะพบในบทฟัง ตลอดจน โครงสร้างทางภาษาต่างๆ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือสารที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง

2. ขั้นการฟัง (While-listening stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหรือผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังหรือแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์หลากหลายให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ การฟัง การสอนในขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการฟัง ดังนั้น ก่อนฟังผู้เรียนควรจะได้ทราบจุดมุ่งหมายในการฟังคืออะไร เพื่อผู้เรียนจะได้มีเหตุผลในการฟัง และจะได้กำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง จากนั้นให้ ผู้เรียนหาข้อมูลต่าง ๆ ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้แก่ ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความตามรูปภาพฟังเพื่อเลือกภาพตามเค้าโครงเรื่องฟังเพื่อเรียงลำดับรูปภาพฟังเพื่อเติมภาพให้สมบูรณ์ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความ ถูก/ผิด ตามบทฟังฟังเพื่อเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ฟังเพื่อหาข้อความสำคัญและฟังเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือขั้นตอนการทำงานหลังจากที่ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้ว ครูควรให้ผลย้อนกลับทันทีเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของภาระงานที่ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะได้เรียนว่าตนเข้าใจสิ่งที่ฟังถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้การอภิปรายข้อผิดพลาดของผู้เรียน โดยครูต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจข้อผิดพลาดของตนด้วย

3. ขั้นหลังการฟัง (Post-listening stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่นๆ ฝึกให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาผสมผสานกับความรู้ ความคิดเห็นของตนเพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมอื่นๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหา หรืออาจจะเป็นกิจกรรมการถ่ายโอน

Underwood (1989: 113) ได้เสนอกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษไว้ 3 ขั้นตอนและในแต่ละขั้นตอนมีลักษณะกิจกรรมการฟังดังต่อไปนี้กิจกรรมในขั้นก่อนการฟัง เช่น ดูภาพแล้วพูดเกี่ยวกับภาพนั้นจัดหรือเขียนรายการ/ข้อเสนอแนะอ่านเนื้อหาที่ฟังอ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาสอนคำศัพท์และ โครงสร้างที่สำคัญการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้ฟังและฟังบทนำเรื่องกิจกรรมในขณะฟังเช่น ตรวจสอบสิ่งที่ฟังกับรูปภาพจับคู่ภาพกับสิ่งที่ฟังจัดลำดับรูปภาพตามเรื่องที่ฟังแสดงท่าทางตามสิ่งที่ฟังปฏิบัติตามขั้นตอน หรือจครายการตามสิ่งที่ฟังเขียนเครื่องหมายถูก/ผิดหน้าข้อความตามสิ่งที่ฟังเติมคำลงในช่องว่างหาสิ่งที่ผิดหรือแตกต่างจากการฟังตอบคำถาม และเติมข้อความสั้นๆ กรอกข้อมูลในแบบฟอร์มกิจกรรมในขั้นหลังการฟัง เช่น เติมรูปแบบตารางให้สมบูรณ์อธิบายรายการเพิ่มเติมจัดกลุ่ม/ระดับหรือประเภทสิ่งของจับคู่สิ่งที่ฟังกับเนื้อหาอธิบายการจดบันทึกเพิ่มเติมสรุปเรื่องที่ฟังแก้ปัญหาโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการฟัง

เรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่องแยกแยะความสัมพันธ์ของผู้พูดและแสดงบทบาทสมมติ/สถานการณ์จำลอง

โดยสรุปการสอนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารนั้นต้องมีการดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอนโดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นก่อนสอน ขั้นการฟังและขั้นหลังการสอน โดยมีการเตรียมพร้อมของตัวผู้เรียนและผู้สอนจากการกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียนเพื่อมาช่วยให้ทักษะการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งต้องมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้สอน หลังจากผู้เรียนดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้น ครูควรจะมีการตรวจสอบผลย้อนกลับทันทีเพื่อให้นักเรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ที่นักเรียนทำไป

2.2.1.8 กิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนทักษะการฟัง ครูต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลายและฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคที่ตนได้ยินนั้นเกี่ยวข้องกับประโยคอื่นๆ อย่างไร และทำหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ตนได้ยินทั้งหมด เพียงเลือกฟังสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายในการฟังของตนเองเท่านั้น

Richard (1987: 204-205) ให้ความเห็นว่าในการสอนทักษะการฟังโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ทักษะย่อยในการฟัง และการสอนทักษะฟังสามารถผสมผสานทั้งข้อมูลทางภาษา (Input) และภาระงาน (Task) ข้อมูลทางภาษาอาจเป็นบทสนทนาหรือการบรรยายโดยเจ้าของภาษาหรือไม่ก็ได้ ส่วนภาระงานนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการหรือวัตถุประสงค์ว่าต้องการให้ผู้เรียนได้อะไรจากการฟัง เช่น ฟังเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ฟังทั้งหมด หรือเข้าใจเรื่องที่ฟังบางส่วนตามที่ผู้เรียนต้องการ

Richard (1987: 52) ยังได้กล่าวอีกว่าเกณฑ์การเลือก และประเมินผลการงานไม่ใช่ความน่าสนใจหรือความแปลกใหม่ของภาระงานแต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างภาระงานกับการสอน ซึ่งได้เสนิลักษณะกิจกรรมการฟังไว้ ดังนี้

1. การจับคู่ หรือจำแนกความแตกต่าง (Matching or Distinguishing) เช่น การเลือกคำตอบ หรือรูปภาพให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ยิน
2. การถ่ายโอน (Transferring) เป็นการฟังแล้วถ่ายโอนข้อมูลออกมาเป็นอีกลักษณะหนึ่ง เช่น ฟังโทรศัพท์แล้วบันทึกข้อมูล
3. การจดบันทึก (Transcribing) เช่น ฟังแล้วเขียนตามคำบอก (Dictation)
4. การหาข้อมูลเฉพาะอย่าง (Scanning)

5. การขยายความ (Extending) เช่น ฟังเรื่องราวแล้วเติมตอนจบของเรื่อง

6. การสรุปย่อ (Condensing) เช่น ฟังคำบรรยายแล้วสรุปประเด็นสำคัญ

7. การตอบคำถาม (Answering) เช่น ฟังแล้วตอบคำถามในรายละเอียดที่ได้ฟัง

8. การคาดการณ์ หรือการทำนาย (Predicting of Guessing) ฟังแล้วคาดการณ์หรือทำนายผลลัพธ์ หาสาเหตุ หรือความสัมพันธ์

Ur (1984: 33-164) เสนอการฝึกกิจกรรมของการฟังออกตามระดับของการฟังซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับขั้นการฟังเพื่อการรับรู้ และการฟังเพื่อความเข้าใจ ระดับขั้นการฟังเพื่อการรับรู้จะแบ่งกิจกรรมการฝึกทักษะการฟังออกเป็น 2 รูปแบบ คือ การฝึกการฟังระดับคำ และระดับประโยค เช่น การฝึกพุดซ้ำหรือพุดตามสิ่งที่ฟัง การแยกแยะเสียงที่ฟังว่าแตกต่างกันหรือไม่ การจัดหมวดหมู่ของเสียงจากคำที่ฟัง การบอกแหล่งที่มาของวลีหรือประโยคที่ฟังว่าเคยได้ฟังหรือฟังจากที่มด แยกแยะเสียงที่ฟัง โดยการใช้การขีดเส้นใต้หรือเลือกคำที่ตรงกับคำที่ฟัง การเขียนคำที่ฟังโดยละพยางค์บางแล้วให้เติมพยางค์ที่เหลือไป เดาความหมายของคำที่ฟัง การฝึกพุดซ้ำหรือพุดตามประโยคที่ได้ยิน การบอกจำนวนคำในประโยคที่ฟัง การแยกแยะคำที่เน้นและไม่เน้นเสียงในประโยค การแยกแยะระดับเสียงสูงต่ำในประโยค โดยเขียนเครื่องหมายแสดงระดับเสียงที่ฟัง การเขียนตามคำบอกเป็นประโยคการแปลประโยคที่ฟัง ระดับขั้นการฟังเพื่อความเข้าใจแบ่งกิจกรรมการฝึกการฟังออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ ตามลักษณะการฝึกดังนี้

1. การฟังที่ไม่มีการโต้ตอบจากผู้เรียน เป็นแบบที่ฝึกประกอบด้วยการฟังที่ไม่จำเป็นต้องมีการโต้ตอบจากผู้เรียน แบบฝึกหัดที่ไม่มีการโต้ตอบสามารถเป็นงานสำหรับการฝึกพุดภาษาอังกฤษและสำหรับแบบฝึกประเภทนี้จำเป็นต้องหาหนทางเพื่อให้ตัวครูแน่ใจว่าผู้เรียนตั้งใจฟังจริง การเสนอเนื้อหาต้องชัดเจน น่าดึงดูดใจ และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนไว้ได้ ควรเป็นเนื้อหาที่เป็นจริงและประกอบด้วยการร่างหรือการเขียนซึ่งเน้นการมองเห็นและช่วยให้อ่าน ผู้เรียนจะตั้งใจฟังหรือไม่ที่ตัดสินใจได้โดยใช้การมองดูหน้าของผู้เรียน กิจกรรมการฟังประเภทนี้ได้แก่ การฟังเนื้อความควบคู่ไปกับการอ่านเนื้อหาฟังเนื้อหาที่คุ้นเคยฟังเนื้อหาและคู่มือประกอบซึ่งได้แก่ สื่อประเภทรูปภาพ แผนที่ แผนที่ แผนการ ตาราง แผนภูมิต้นไม้และอื่นๆ ที่สามารถใช้ประกอบได้เช่นเดียวกับรูปภาพ และการพุดคุยอย่างไม่เป็นทางการของครู เพราะถือว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่หาง่ายและสะดวก ซึ่งสามารถจัดขึ้นได้ในขั้นตอนการสอนต่างๆ เพื่อหยุดการเรียนการสอนในบางช่วงเวลาโดยหัวข้อที่ครูพุดอาจได้แก่ สมาชิกในครอบครัวของตนเอง

คุยเกี่ยวกับเพื่อนหรือบางคนที่คุณรู้จัก สิ่งที่คุณชอบ สถานที่รู้หรือรู้จักดี คุยเกี่ยวกับเด็กๆ ประสบการณ์บางอย่าง เช่น เรื่องความทุกข์ ความตกใจ สิ่งที่คุณทำไปแล้วเกิดความภาคภูมิใจ ภาพยนตร์ หรือบทละครหนังสือ หรือบทความที่อ่าน งานอดิเรก อาหาร เสื้อผ้าที่คุณชอบ การวางแผนในอนาคต เช่น วันหยุดสุดสัปดาห์ และครูอาจให้นักเรียนพูดในหัวข้อต่อไปนี้บ้าง การฟังเพื่อความสนุกสนาน อาจเป็นฟังเพลง เรื่องสั้นในบทเรียนซึ่งสามารถสร้างแรงจูงใจ สร้างขวัญให้กับผู้เรียนและแสดงให้เห็นแนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษา ดังนั้นครูควรจัดเวลาว่างก่อนหรือหลังแบบฝึกหัดให้กับผู้เรียน เนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในการฟังประเภทนี้ ได้แก่ นิทาน เพลง ภาพยนตร์และโปรแกรมในทีวี

2. การฟังและการโต้ตอบอย่างสั้นๆ การฟังประเภทนี้เป็น การโต้ตอบ เพื่อแสดงความเข้าใจส่วนใหญ่จะเป็นการโต้ตอบด้วยภาษาท่าทาง สื่ออุปกรณ์การฟังสำหรับแบบฝึกประเภทนี้ประกอบด้วยเนื้อความที่เป็นการสนทนาเป็นตอนๆ และแยกเป็นส่วนๆ บางครั้งเป็นบทสนทนาให้ผู้เรียนโต้ตอบสั้นๆ ทันทีโดยไม่บังคับให้ผู้เรียนต้องตอบให้ตรงกับประเด็นที่ฟัง แบบฝึกอาจเป็นแบบฝึกเกี่ยวกับรูปภาพ แผนที่ แผนที่ แผนผัง หรือตาราง การให้ผลสะท้อนกลับของครูเป็นข้อดีที่สามารถจัดไว้ในระหว่างการทำแบบฝึกโดยการพูดเฉลยหรือตรวจอย่างรวดเร็ว เช่น “What was your answer?” กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกการฟังแบบนี้ได้แก่

2.1 การปฏิบัติตามคำสั่ง ผู้เรียนจะได้รับคำสั่งและปฏิบัติตามเป็นการแสดงความเข้าใจซึ่งกิจกรรมโต้ตอบของผู้เรียนอาจเป็นการแสดงท่าทางตามลำดับ เช่น นั่ง ยืน วางมือบนศีรษะ มองดูที่ ฯลฯ การสร้างรูปจำลอง อาจใช้อุปกรณ์พลาสติก ไม้ ดินเหนียว/ดินน้ำมัน หรือทรายเป็นสื่อในการทำกิจกรรม โดยที่สิ่งเหล่านี้มีสีและชนิดต่างๆ กัน กิจกรรมที่ใช้ได้แก่ ให้ผู้เรียนวางเรียงอุปกรณ์เหล่านี้ตามคำสั่งหรือให้ผู้เรียนสร้างรูปแบบจำลองตามที่ได้ฟังจากเทป การวาดภาพตามคำบอก ซึ่งเหมาะสำหรับผู้เรียนที่ยังเล็กชอบวาดภาพมากกว่าเด็กโต

2.2 การทำเครื่องหมายเนื้อหา หัวข้อตามที่ฟัง ส่วนใหญ่จะเป็นการตรวจสอบคำศัพท์หรือการตรวจสอบการเรียงลำดับที่ได้ฟัง กิจกรรมแบบนี้หากครูพบว่าผู้เรียนทำไม่ค่อยได้หรือทำผิดมากครูอาจทำกิจกรรมนี้อีกครั้งและทำบนกระดานให้ผู้เรียนเห็น จากนั้นจึงเปลี่ยนหัวข้อต่อไป

2.3 แบบฝึกหัดที่ใช้ในการทำเครื่องหมายถูก/ผิดแบบฝึกแบบนี้ให้ผู้เรียนฟังประโยคแล้วบอกว่าถูกหรือผิด หรือเขียนตัวอักษร T/F เขียนตอบ Yes/No หรือเครื่องหมาย / ครูผู้สอนอาจใช้รูปภาพหรือกราฟประกอบการฟังของผู้เรียนด้วยก็ได้

2.4 การตรวจหาที่ผิดซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนานกับผู้เรียนได้พอควร โดยให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือประโยค จากนั้นให้หาที่ผิดซึ่งอาจเป็นเนื้อเรื่องที่

ผู้เรียนรู้จักดีหรืออาจเป็นคำวลีที่ไม่เป็นตามที่ฟัง บางครั้งอาจเป็นการตรวจหาที่ผิดในรูปภาพ และวิธีการตรวจเช็คของครูอาจให้ผู้เรียนตอบปากเปล่า หรือใช้อาสาสมัครตรวจหรือตรวจเองสำหรับผู้เรียนระดับสูงสามารถคัดแปลงจากเนื้อหาข้อความง่าย เป็นเนื้อหาที่ขัดแย้งกัน

2.5 การเติมคำในช่องว่างจากการฟัง ซึ่งอาจใช้การฟังที่มีเนื้อหาประกอบหรือไม่มีก็ได้

2.6 การเดาคำจำกัดความหรือความหมายจากสิ่งที่ฟัง แบบฝึกประเภทนี้ครูใช้การให้คำนิยามหรืออธิบายบางอย่างให้ผู้เรียนเดาว่าอะไร ซึ่งอาจใช้รูปภาพประกอบว่าภาพใดตรงกับที่ได้ยินได้ฟังจากครูหรือเทป

2.7 การจดบันทึกรายละเอียดที่สำคัญ เป็นแบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาหรือข้อความแล้วจดบันทึกรายละเอียดที่สำคัญ โดยละทิ้งเนื้อหาบางส่วน ซึ่งแบบฝึกเช่นนี้จะตรงกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันคือผู้ฟังจะเลือกฟังที่ตนสนใจฟัง เช่น การฟังเฉพาะรายละเอียดที่สำคัญ ซึ่งครูอาจให้รายการบางอย่างกับผู้เรียนประกอบการฟัง โดยที่บางครั้งครูจะมีคำถามนำก่อนการฟัง การจดบันทึก หรือให้ผู้เรียนฟัง และจํารายละเอียดที่อยากรู้เท่านั้น ซึ่งจัดว่ายากแต่จะเป็นการฝึกการแยกแยะรายละเอียดที่จำเป็นและไม่จำเป็นสำหรับการจําของผู้เรียน

2.8 การเลือกใช้รูปภาพประกอบการฟัง เช่น การแยกหรือเรียงลำดับภาพ ซึ่งอาจใช้การใส่ชื่อหรือหมายเลขตามลำดับที่ได้ฟัง ได้แก่ การตัดแปลงและทำสัญลักษณ์กับภาพที่แจกให้ตามข้อมูลที่ได้ฟัง

2.9 การใช้แผนที่ประกอบการฟัง โดยใช้การใส่ชื่อ คัดแปลงแผนที่ใหม่ เป็นต้น

2.10 การใช้แผนผังประกอบการฟัง แผนผังจัดเป็นแผนที่ประเภทหนึ่ง แต่ขาดแยกจากแผนที่ใหญ่ วิธการใช้แผนผังประกอบการฟังคือ ให้ผู้เขียนชื่อหรือสถานที่กำกับในแผนผังตามที่ได้ยินได้ฟัง ซึ่งส่วนมากแบบฝึกนี้จะใช้กับเด็กเล็ก

2.11 การใช้ตารางโดยเนื้อหา หรือบทสนทนาแล้้งนำข้อมูลจากที่ฟังเติมลงในตาราง

2.12 การใช้แผนภูมิต้นไม้ประกอบการฟัง ส่วนใหญ่จะเป็นการแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ โดยวาดตามสิ่งที่ตนได้ฟัง เช่น ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว ประวัติศาสตร์ เป็นต้น

2.13 การใช้กราฟประกอบการฟัง ซึ่งจะใช้ประกอบข้อมูลที่ฟังจากนั้นใช้การเติมข้อมูลที่หายไปให้สมบูรณ์

3. การฟังที่มีการโต้ตอบมากขึ้น เป็นการฟังที่มีการโต้ตอบมากขึ้นอาจเกี่ยวข้องกับการอ่าน การเขียน การพูด และการคิดถึงปัญหาที่เกิดขึ้น แบบฝึกประเภทนี้เป็นการทดสอบความเข้าใจผู้เรียน ไม่เพียงแต่จะเข้าใจในสิ่งที่ฟังแต่สามารถผลิตภาษา ตอบคำถาม ขยายความ หรือสรุปความสิ่งที่ตนต้องการ ได้ การฟังแบบนี้มักให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่อไปนี้

3.1 การพูดซ้ำ และการเขียนตามสิ่งที่ฟัง ซึ่งอาจไม่ถือเป็นการทดสอบความเข้าใจทั้งหมด (ทั้งเรื่อง) แต่เลือกเฉพาะบางส่วน เพราะบางครั้งผู้ฟังสามารถคัดเลือกลีข่งที่ตนได้ฟังแต่ไม่เข้าใจเรื่องที่ฟัง

3.2 การถอดความจากสิ่งที่ฟัง เป็นการถ่ายข้อความจากสิ่งที่ฟังโดยใช้คำพูด หรือภาษาของตนเอง ซึ่งครูอาจแบ่งข้อความหรือเนื้อหาเป็นตอนสั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถอดข้อความได้ เพราะเนื้อหาไม่มากนัก

3.3 การแปลความสิ่งที่ฟัง กิจกรรมนี้ไม่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน

3.4 การตอบคำถาม การถามคำถามนิยมใช้ในการสอนทุกๆ วิชา เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนสนใจผู้เรียน ถึงรายละเอียดบางอย่างจากผู้เรียน หรือทดสอบความรู้ของผู้เรียน ซึ่งบางครั้งคำถามก็เป็นคำถามที่ไม่พบความจริงในชีวิตประจำวันแค่จะถาม เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนได้ยินได้ฟังอะไรบ้าง

3.5 การตอบคำถามเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง กิจกรรมนี้มักใช้กับผู้เรียนระดับกลางและระดับสูง โดยให้ผู้เรียนฟังเนื้อความประมาณ 300-500 คำแล้วให้ตอบคำถาม ซึ่งอาจตอบตรงกับคำถามเลยแต่ปัจจุบันมักใช้คำตอบที่เป็นตัวเลือกให้แก่ผู้เรียน

3.6 การทำนายสิ่งที่ฟัง โดยให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาหรือข้อความที่ไม่สมบูรณ์ จากนั้นให้ผู้เรียนเดาหรือทำนายว่าข้อความที่หายไปนั้นคืออะไร

3.7 การเติมวลีหรือประโยคที่หายไป ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ข้อความก่อนหลังช่องว่างที่ฟัง เป็นแนวทางในการหาส่วนที่หายไปโดยใช้การทำนายและสร้างข้อความขึ้นเอง หรือบางครั้งอาจมีตัวเลือกให้ผู้เรียนเลือกไปเติม

4. การฟังเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนและการอภิปราย เป็นแบบฝึกที่ขยายเนื้อหาโดยใช้การฟังเป็นพื้นฐานในการทำภาระหรือการอภิปราย ซึ่งนอกจากความเข้าใจแล้วผู้เรียนต้องสามารถเปรียบเทียบ วิเคราะห์ ตีความ ประเมินผล และให้เหตุผลเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังได้ กิจกรรมที่ใช้ในแบบฝึกข้อนี้ ได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหา โดยผู้เรียนฟังรายละเอียดหรือข้อมูลที่ เป็นปัญหาจากนั้นพยายามแก้ปัญหาที่ได้ฟังอาจเป็นงานเดี่ยว หรืออภิปรายกลุ่มซึ่งจะฟังข้อมูลได้ 2-3 ครั้ง การแยกส่วนเนื้อหาที่ฟัง เป็นการแยกเนื้อหาให้ผู้เรียนฟังคนละส่วน หรือกลุ่มละตอนในเนื้อ ความที่ต่อเนื่องกัน จากนั้นรวมกลุ่มและซักถามสิ่งที่ตนไม่ได้ฟังจากเพื่อแล้วตัดการรวบรวมเนื้อหา

เข้าด้วยกันจนได้เนื้อหาที่สมบูรณ์หนึ่งเรื่อง นอกจากนี้อาจใช้ตารางเพื่อเก็บข้อมูลจากเนื้อความที่ถูกแยกส่วนและอาจใช้แนวทางสู่การอภิปรายต่อไป การตีความสิ่งที่ฟัง เป็นการให้นักเรียนฟังแล้วตีความสิ่งที่ฟัง เพราะปกติในชีวิตประจำวันผู้ฟังต้องตีความว่าผู้พูดต้องการจะสื่อความหมายอะไรกับตนเอง จากแบบฝึกประเภทนี้ผู้เรียนได้รับฟังข้อความสั้นๆ จากนั้นให้ผู้เรียนตีความว่าข้อความที่ตนฟังนั้น ผู้พูดเป็นประเภทใด การพูดและอารมณ์ ทักษะคติของ ผู้พูดเป็นอย่างไร นอกจากนี้อาจเป็นการแยกแยะว่า ผู้พูดนำพูดในสถานที่ประเภทใด จะพูดเกี่ยวกับอะไรและสัมพันธ์อย่างไรกับผู้พูด การประเมินผลและวิเคราะห์สำนวนโวหารของเนื้อหาที่ฟัง เป็นการให้ฟังข้อความประเภทต่างๆ แล้วอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดพยายามจะทำลักษณะคำพูดที่ใช้พูดของผู้พูดอย่างไรต่อผู้ฟัง โดยเลือกเนื้อความประเภท สัมภาษณ์ ตลก ละคร โฆษณฯ สำนวนและโคลงกลอน ฯลฯ

จากเหตุผลข้างต้นสรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนการฟังนั้นต้องพิจารณาจาก ระดับความสามารถของผู้ฟัง ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน การใช้กิจกรรมการสอนฟังให้เหมาะสมกับระดับของฟัง การใช้เทคนิคการคาดคะเน การสรุปความ การเดาความหมาย การถ่ายโอน จดบันทึก การย่อความ จากบริบทของสถานการณ์ต่างๆ เป็นตัวช่วยให้เกิดความเข้าใจ โดยต้องแบ่งกิจกรรมการเรียนการสอนการฟังออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ กิจกรรมก่อนการฟัง กิจกรรมขณะที่ฟัง และกิจกรรมหลังการฟัง เพื่อเป็นขั้นตอนในการนำเสนอสะดวกต่อการดำเนินกิจกรรม

2.2.2 ทักษะการพูด

การพูดเป็นการสื่อตีประเภทหนึ่งที่ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ในการสื่อความหมาย โดยผู้พูดจะต้องมีทักษะในการพูดที่ได้ จึงจะทำให้การฟังมีความหมาย สามารถถ่ายทอดความรู้สึกเกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของทักษะการพูดไว้ดังนี้

2.2.2.1 ความหมายของทักษะการพูด

พัชรดา วงศ์ใจหาญ (2546: 6) ได้กล่าวความหมายของการพูดว่าเป็น การที่ผู้พูดสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูด โดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมายโดยผู้พูดยังเป็นผู้รับฟังในเวลาเดียวกันด้วยและสามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะ

ผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

สุนันทา แก้วพันธช่วง (2545: 17) ได้อธิบายว่าการพูดเป็นการใช้ถ้อยคำหรือกิริยาอาการเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความเข้าใจและข่าวสารระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป เพื่อให้การสื่อสารในชีวิตประจำวันบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้น้ำเสียง ถ้อยคำ ความรู้ เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง

กล่าวได้ว่าการพูดเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์จะต้องติดต่อสื่อสารระหว่างกันและกันเพื่อความเข้าใจ ถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการของกันและกันด้วยวิธีการต่าง ๆ ตั้งแต่การใช้คำพูด น้ำเสียง กิริยาท่าทาง แววดา สีหน้าของผู้พูด ทำให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ เพื่อสื่อความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมายการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้น้ำเสียงถ้อยคำ ความรู้ เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง

2.2.2.2 ความสำคัญของทักษะการพูด

ทักษะการพูดมีความสำคัญในกระบวนการติดต่อสื่อสาร เป็นทักษะที่ต้องใช้ในบริบทและสถานการณ์จริง บางครั้งการพูดไม่สามารถเตรียมการล่วงหน้าได้หรือมีการตรวจสอบความถูกต้อง ดังนั้นการฝึกฝนในการพูดจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

สายใจ อินทร์พรชัย (2542: 148) กล่าวถึงทักษะการพูดว่าเป็นทักษะหนึ่งซึ่งนักเรียนจะต้องใช้อยู่เสมอ ทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน ผู้มีทักษะการพูดที่ดีจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีเป็นที่นิยมยกย่องของผู้อื่น จะประกอบกิจกรรมงานใด ก็ประสบความสำเร็จ ผู้มีทักษะในการพูดจึงจะสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างดี ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีระหว่างกันและกัน ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่ขาดทักษะในการพูด ไม่สามารถสื่อความเข้าใจที่ดีเท่าที่ควร บางครั้งยังเป็นสาเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดอันเป็นผลร้ายต่อตัวผู้พูดเอง

กุศยา แสงเดช (2545: 1364) ได้กล่าวความจำเป็นในการสอนทักษะการพูด ว่าการพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้นมุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือ ตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือ

ตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 167) ได้กล่าวถึงการพูดว่าเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

สรุปถึงความสำคัญของทักษะการพูดก็คือ ทักษะการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการติดต่อสื่อสาร การสอนทักษะการพูดจึงต้องมีกิจกรรมที่ต้องมีต้นแบบ มีการปฏิบัติและสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เหมาะสมกับสถานการณ์และตัวผู้เรียนเพื่อนำไปสู่การพูดที่มีประสิทธิภาพ เพราะการพูดเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวันซึ่ง การพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องใช้เวลาในการฝึกฝน

2.2.2.3 จุดมุ่งหมายในการสอนพูด

การสอนพูดมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ถ้อยคำและประโยคได้ถูกต้องเหมาะสม และมีความใกล้เคียงกับคำพูดของเจ้าของภาษาที่สุด ซึ่งเป็นหนทางในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2538: 135) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสอนพูดให้นักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ด้วยสำเนียงที่ถูกต้องหรือใกล้เคียงมากที่สุด สามารถสื่อสารความหมายในด้านการสนทนา การโต้ตอบ การแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นให้แก่ผู้ฟัง ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาได้เข้าใจตรงตามที่ต้องการ

นภค จันทรเพ็ญ (2542: 57) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูดโดยทั่วไปว่ามีอยู่ 5 ประการคือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ การค้นหาคำตอบ คือ การกล่าวถึงความเป็นมาของปัญหาหรือข้อสงสัยเท่าที่จำเป็นแล้วตั้งคำถามให้แน่ชัดลงไปว่า ต้องการค้นหาความรู้หรือความจริงในเรื่องใดว่าอย่างไร
2. เพื่อบอกกล่าว การบอกกล่าว คือการแสดงความรู้และข้อเท็จจริงในเรื่องใดว่าอย่างไร

3. เพื่อโน้มน้าวใจ การโน้มน้าวใจ คือการชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับหากเชื่อถือหรือปฏิบัติตามข้อชักชวน และชี้ให้เห็นโทษหากไม่เชื่อถือหรือปฏิบัติตาม

4. เพื่อจรรโลง การจรรโลง คือการชี้ให้เห็นถึงคุณงามความดี ความประณีตงดงาม คุณค่าอันนิยม ตลอดจนความสนุกสนานเบิกบานใจ

สรุปถึงจุดหมายในการสอนพูดได้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศด้วยน้ำเสียงที่ถูกต้องหรือใกล้เคียงมากที่สุด อีกทั้งสามารถแสดงความรู้สึกได้ตามต้องการและสามารถที่จะค้นหาความจริง บอกกล่าวความรู้สึก โน้มน้าวใจ และจรรโลงใจ

2.2.2.4 องค์ประกอบของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นการ สื่อความระหว่างบุคคลโดยใช้คำพูด (Oral communication) รวมไปถึงการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า ดวงตา และการเคลื่อนไหวทางร่างกาย เป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมให้การสื่อสารทางคำพูดสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้วาทกรรมหรือการพูดนั้นยังเป็นกระบวนการสื่อสารและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกันถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งการสื่อสารก็ไม่เกิดขึ้น (ปิยธิดา วงศ์ไชย 2546: 18) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญของการพูดไว้ดังนี้ คือ

1. ผู้พูด คือ ต้องแสดงถึงความสามารถทางการใช้ภาษา อารมณ์และบุคลิกภาพที่เหมาะสม เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็นและความรู้สึก ผู้พูดต้องพยายามที่จะทำให้ผู้ฟัง ฟังการพูดได้ตั้งแต่ ต้นจนจบ ด้วยความตั้งใจและสนุก ไม่ใช่เป็นการฝืนใจฟัง

2. ผู้ฟัง คือ ผู้ที่รับสารหรือรับและตอบสนองความรู้สึกนึกคิดที่ผู้พูดส่งมา ถ้าไม่มีผู้ฟังการสื่อสารก็ไม่เกิดขึ้น ดังนั้นผู้ฟังต้องเข้าใจลักษณะการฟังที่ดีและถูกต้อง แล้วปฏิบัติตามก็จะช่วยให้การสื่อสารความหมายดำเนิน ได้ด้วยดี ถ้าผู้พูดและผู้ฟังศึกษาภูมิหลังของแต่ละฝ่ายพอสมควรแล้ว จะช่วยให้การสื่อความหมายได้ผลดียิ่งขึ้น

Searle (1979: 85-90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วย สิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ทำให้บรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ต่างๆ (Phopositionanry Act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกและเชื่อถือ หรือการพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด เป็นต้น

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึงการ แสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ขอโทษ เป็นต้น

จินดา งานสุทธิ (2524: 2) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมี 5 ประการ ดังนี้ คือ

1. ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
2. เนื้อเรื่อง (Speech) คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูด
3. ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้พูดพูดให้ฟัง
4. เครื่องมือสื่อความหมาย (Communicative Act) คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจจะได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด หรืออาจจะเป็นเครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ก็ได้

5. สถานการณ์ในการพูด (Speaking Situation) ควรพิจารณาถึงโอกาส ในการพูด เวลาตลอดจนสภาวะแวดล้อม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ผู้พูด ซึ่งจะเป็นผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป การกล่าวคำพูดออกไปแต่ละครั้งจะต้องมีจุดประสงค์ ในการสื่อสาร และเนื้อหาที่จะกล่าวออกไปควรมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับสถานการณ์ หรือบุคคลที่ผู้พูดพูดด้วย

2.2.2.5 ระดับความสามารถในการพูด

การแบ่งระดับความสามารถในการพูดนั้นมีประโยชน์ในการสอนพูด เป็นอย่างมาก เพื่อชี้ให้เห็นถึงแนวการสอนที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนในการพูดในระดับที่ เหมาะสมและเป็นลำดับ ได้มีผู้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ดังต่อไปนี้

Carroll (1980: 135) ได้จำแนกระดับขั้นความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ คือ

1. ระดับผู้ไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย (Non-speaker)
2. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent Speaker)
3. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited Speaker) พูด ได้ตะกุกตะกักเข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในความเรีวปกติได้เพียงเล็กน้อย จึงไม่อาจจะพูด คุยต่อเนื่องเรื่องราวที่ถูกต้องได้ จับได้แต่ใจความสำคัญๆ จับรายละเอียดไม่ได้
4. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้จำกัด (Marginal Speaker) สามารถโต้ตอบใน การสนทนาได้แต่ไม่สามารถนำการสนทนาได้ พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้มีข้อจำกัดในการ

สนทนา สนทนาด้วยความเร็วปกติแต่ขาดความคล่องแคล่วถูกต้อง มีปัญหาในการสนทนาอย่างต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องสนทนาได้ตรงกัน

5. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ปานกลาง (Modest Speaker) สามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์มีความผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว สามารถเป็นผู้นำในการสนทนาได้แต่ยังไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษา

6. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ค่อนข้างดี (Competent Speaker) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มเรื่องสนทนา

7. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้ดี (Good Speaker) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัด และมีเหตุผลสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดติดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำบ้างแต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ระดับผู้ใช้เจ้าของภาษาพูดภาษาได้ดีมาก (Very Good Non-Native Speaker) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

9. ระดับผู้ที่พูดภาษาได้เชี่ยวชาญ (Expert Speaker) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่างๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ Valette and Disick (1972: 153) ได้จำแนกระดับขั้นพฤติกรรมของทักษะการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ใช้ระดับเสียง จังหวะ การเน้นเสียงหนักเบา การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ ตามแบบเจ้าของภาษาได้สามารถท่องจำบทสนทนา โคลงกลอนและประโยคต่างๆ และสามารถที่จะอ่านออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความเหล่านั้นเลย ทักษะการพูดในระดับนี้ถือว่าการใช้ภาษาที่เกิดจากการฝึกจนคล่องเป็นอัตโนมัติ

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนนำเอาความหมายของภาษาที่ท่องจำไว้มาใช้ เช่น การให้ความหมายคำศัพท์ การท่องโคลงเป็นต้น นอกจากนั้นผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามประโยคที่เคยเรียนมาแล้วได้ โดยจะสามารถใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ในระดับนี้ผู้เรียนจะสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่กำหนดเป็นระดับผู้เรียนใช้ภาษาซึ่งเกิดในบริบทที่แตกต่างจากที่ใช้ฝึกหัดภาษา เช่น การนำศัพท์ที่ท่องจำมาแล้ว มาใช้ในบริบทใหม่ หรือการเรียบเรียงประโยคใหม่โดยรักษาความหมายเดิมไว้ เป็นต้น

4. ระดับสื่อสาร (Communication) นับเป็นระดับที่ได้รับความสำคัญมากที่สุดในการเรียนการสอนและการทดสอบภาษา ในระดับนี้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นรู้ได้โดยเสรี นอกจากนี้ยังสามารถรับสื่อที่เป็นสารทางภาษาได้ด้วยความเข้าใจและมีความคล่องแคล่วในการสื่อสารด้วย

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) คือ ระดับการตีความ การประยุกต์ความเข้าใจและความสามารถตีความหมายใช้เพื่อการสื่อสารภาษาในลีลาและน้ำเสียงต่าง ๆ ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อความประโยคเพื่อให้การตีความหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์

วาสนา โกวิทยา (2525: 173-174) สรุประดับความสามารถในการพูด โดย ๆ ทั่วไปเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของอันหมายถึงความสามารถในการออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ ตลอดจนจังหวะการออกเสียงได้ถูกต้อง และต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษา

2. ระดับความสามารถในการสื่อความหมายด้วยคำพูด คือ สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจโดยคำนึงถึงคุณลักษณะต่างๆ ของการพูดที่มีประสิทธิภาพ เช่น ความรู้ในเรื่องที่จะพูด จุดประสงค์ในการพูด ความคล่องแคล่วในการพูด และความสามารถในการพูดสื่อความหมายในสิ่งที่ต้องการพูดได้ในเวลาอันเหมาะสมและรวดเร็วตามสมควร

กาญจนา ปราบพาล (2530: 82-84) ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบการทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FIS แห่งสหรัฐอเมริกา (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาในวงจำกัด

2. ความสามารถในการปฏิบัติงานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว การสนทนาเรื่องง่าย ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่นเรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มต้นของมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับโดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมากและสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาได้อย่างดี รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์สำนวนภาษาพูดและการอ้างอิงวัฒนธรรมได้

สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการพูด มีองค์ประกอบความสามารถในการออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ ตลอดจนจังหวะการออกเสียงได้ถูกต้อง และต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษา อีกทั้งผู้พูดต้องมีความสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจถึงความหมาย โดยคำนึงถึงลักษณะต่างๆตามสถานการณ์

2.2.2.6 การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการพูดมีความสำคัญเป็นอันดับสองรองจากทักษะการฟังตั้งได้กล่าวแล้ว แต่ในความเป็นจริงกลับได้รับความสนใจค่อนข้างน้อย อันเป็นเหตุให้ความสามารถในการพูดค่อนข้างต่ำ ยิ่งในปัจจุบันนี้ ต้องเร่งรัดพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Bygate (1995: 5-6) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า ควรประกอบด้วยทักษะในการใช้กลไกทางภาษา (Motor-Perceptive Skills) ซึ่งหมายถึงความถึงทักษะในการควบคุมตลอดจนใช้ระบบของเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อสื่อความหมายที่ถูกต้องและการสอนทักษะในการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ (Interaction Skill) ซึ่งหมายถึงทักษะในการถ่ายโอนและใช้กลไกทางภาษาในสถานการณ์การใช้ภาษาจริงได้ ซึ่งทักษะนี้เป็นทักษะในการนำความรู้ และทักษะในการใช้กลไกทางภาษามาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร

Riverlyns and Temperley (อ้างอิงใน Bygate, 1995: 55) ได้เสนอแนวคิดและกระบวนการสอนทักษะการพูดว่าควรประกอบด้วย การสอนเกี่ยวกับการรับรู้ในทักษะ (Skill-Getting) และการฝึกใช้ทักษะ (Skill-Using) โดยการรับรู้ในทักษะควรเริ่มต้นตั้งแต่ การให้ความเข้าใจ (Cognition) เกี่ยวกับความรู้ทางภาษาซึ่งหมายถึงการรับรู้ (Perception) เกี่ยวกับภาษา และการสนับสนุนกฎของภาษา (Abstraction) และก่อนที่จะถึงขั้นตอนของการฝึกใช้ทักษะนั้น ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างภาษาในรูปแบบของการสื่อสารแบบจำลองหรือควบคุม (Production-Pseudo-Communication) เช่น การฝึกการออกเสียงและฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตามกำหนด (Structured Interaction) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อลดช่องว่างระหว่างความรู้และความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร จากนั้นจึงถึงขั้นของการใช้ภาษา โดยผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะโดยการมีปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์ที่สมจริง และสามารถพูดสื่อความหมายตามความต้องการของแต่ละบุคคล โดยการให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อการสื่อความหมายของแต่ละบุคคล (Autonomous Interaction) ฉะนั้นขั้นตอนนี้ ครูจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ

Scott (1981: 70) ได้เสนอขั้นตอนของการสอนทักษะการพูด โดยแบ่งขั้นตอนของการสอนออกเป็น 3 ขั้นดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Stating Objectives) ครูควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน เช่น บอกให้ผู้เรียนทราบหน้าที่ทางภาษาที่ผู้เรียนจะได้รับการนำเสนอและฝึกฝน เช่น การขอคำแนะนำ การกล่าวขอโทษ

2. ขั้นเสนอเนื้อหาในบริบท (Contextualisation) การเสนอเนื้อหาควร จะอยู่ในรูปบริบท ครูจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน (Practice and Transfer) การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ฟังภาษา หลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น การแสดงบทสมมุติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

Byrne (1991: 9-10) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า การสอนทักษะการพูดในชั้นเรียนนั้น ควรให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ในตัวภาษา และทักษะการใช้ภาษาและในการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้นควรประกอบด้วยความถูกต้องและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ซึ่งความถูกต้องเกิดขึ้นได้จากการที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีในระบบของ

ภาษาส่วนความคล่องแคล่วเกิดขึ้นได้จาก ประสบการณ์ของการได้ลงฝึกใช้ภาษาของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation Stage) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องให้ความรู้ทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อเพิ่มความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งในการนำเสนอเนื้อหาที่ครูต้องเสนอในรูปแบบของบริบทการใช้ภาษาต่างๆ เช่น ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนา และให้นักเรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้นๆ อย่างไรก็ตามขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลามาก เพราะการนำเสนอความรู้ในตัวภาษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะในการใช้ภาษา อย่างไรก็ตามครูควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้นี้ไปใช้ในการฝึกในขั้นต่อไป

2. ชั้นการฝึกฝน (Practice Stage) หลังจากทีครูได้นำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของบริบทแล้ว ครูควรจะให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา การฝึกในขั้นนี้จัดเป็นฝึกแบบควบคุม โดยครูอาจให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามทั้งชั้น การฝึกแบบกลไก การฝึกด้วยตารางเทียบแทน การฝึกแบบเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การฝึกที่กล่าวมาเป็นเพียงแต่ให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ได้ ครูผู้สอนจึงควรให้มีการฝึกอย่างมีความหมาย เช่น ใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบและกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา โดยเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจ ในขั้นนี้ จุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

3. ชั้นการใช้ภาษา (Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือให้คำปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ภาษามาใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเสรี ข้อผิดพลาดต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนในการใช้ภาษาไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญถ้าไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร เพราะการฝึกในขั้นนี้นั้นมีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ

Harmer (1991: 50) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร และแบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน โดยที่ครูจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมาย การใช้ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้างนั้นๆ โดยการนำเสนอสมควรอยู่ในรูปของบริบทการใช้ภาษา เช่น ใช้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน เล่าเรื่อง หรือสถานการณ์ เป็นต้น

2. การฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้ครูจะให้นักเรียนได้การใช้ภาษา แต่จะเป็นการฝึกแบบควบคุมการใช้ภาษา ตัวอย่างของฝึกประเภทนี้ได้แก่ การฝึกออกเสียงตามครู

กิจกรรมเติมข้อมูลที่ขาดหาย เกม การฝึกพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา กิจกรรมปฏิสัมพันธ์อื่นๆ เป็นต้น

3. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีลักษณะสมจริง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อิสระมากขึ้น ตัวอย่างของกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531: 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่างๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริงๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่างๆ ที่ได้ยินเมื่อ ผู้เรียนพร้อมที่จะพูดผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้อง หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียนและผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียน และมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

กล่าวโดยสรุป ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาได้เสนอแนวทางการสอนทักษะการพูดว่าควรเริ่มจาก การนำเสนอความรู้ทางภาษา ในขั้นนี้จะเป็นการให้ผู้เรียนมีความรู้ในตัวภาษาซึ่งก่อให้เกิดความถูกต้องในการใช้ภาษา และจะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร จากนั้นขั้นการฝึกหัด ในขั้นนี้ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมา โดยรูปแบบการฝึกนั้นเป็นแบบควบคุม และยังคงจำกัดอยู่กับ โครงสร้างภาษาที่นำเสนอและการนำภาษาไปใช้ในขั้นนี้เป็นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ได้อย่างอิสระ และสนองความต้องการของแต่ละบุคคล โดยผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมการสื่อสารประเภทต่าง ๆ

2.3 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูด

ทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางคำพูด (Speech Skills) และในการฝึกทักษะนั้นจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ การฝึกทักษะพูดจะต้องออกเสียง วลี และประโยคให้ถูกต้องไปจนถึงสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอฟังและเข้าใจได้

2.3.1 ข้อคำนึงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูด

การเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูด มีข้อคำนึงที่สำคัญหลายประการ เพื่อที่จะนำไปพัฒนาทักษะดังกล่าวให้ประสบผลสำเร็จต่อผู้เรียน โดยมีนักศึกษานำเสนอแนวความคิด ดังต่อไปนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 54-55) กล่าวว่า สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง-พูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาและมีทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริงๆ ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือ รู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร

3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง-พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจและไม่กระดากอายที่จะพูด

บารุง โครรัตน์ (2534: 43) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการใช้ภาษาแม่ในชั่วโมงเรียนภาษาต่างประเทศควรใช้ในสถานการณ์ที่มีความเหมาะสมดังนี้

1. ควรใช้เพื่ออธิบายถึงจุดประสงค์ของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมทางภาษาที่ครูจัดในห้องเรียน

2. ควรใช้เพื่อบอกความหมายของคำศัพท์ที่ครูเห็นว่าต้องใช้ภาษาแม่อธิบายนักเรียนจึงจะเข้าใจ

3. ควรใช้เพื่ออธิบายหรือสรุปเน้นหัวข้อไวยากรณ์ที่สอน

4. ควรใช้เพื่อรักษาระเบียบวินัยของห้องเรียน

5. ควรใช้เมื่อสอนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกหรือในชั่วโมงแรกที่สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน

จากแนวความคิดข้างต้นนี้ เป็นข้อคำนึงการสอนทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เป็นจริงได้ เพื่อให้ผู้เรียนบังเกิดทักษะที่ตนเอง ซึ่งคงทราบกันดีแล้วว่าโดยทั่วไปการฝึกทักษะการฟัง-พูดนั้นอาจเริ่มต้นจากการฟังเสียง คำศัพท์ แล้วจึงฟังประโยคหรือเรื่องราวต่างๆ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเนื้อหาบทเรียนและเทคนิควิธีการของครูผู้สอนที่นำมาใช้ หากครูผู้สอนสนใจฝึกอย่างแท้จริง จริงจังและจริงใจที่จะสอน ฝึกเด็กอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด

ของนักเรียนคงเป็นสิ่งที่ไม่ไกลจากความจริงและคงสามารถหลุดพ้นจากข้อจำกัดไปสู่ความสำเร็จได้ในที่สุด

2.3.2 แนวทางการสอนและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการฟัง-พูด

ปัจจุบันนี้การสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเตรียมผู้เรียนในความพร้อมเปิดประชาคมอาเซียน เนื่องจากการฟัง-พูดเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม จึงมีการเปลี่ยนแปลงให้ฝึกทักษะการฟัง-พูดในระดับข้อความ ซึ่งเน้นการเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมแทนการนำบทสนทนาในลักษณะที่เน้นโครงสร้างมาใช้ (structural dialog)

Underwood (1989: 17-18) ได้ให้แนวทางในการสอนทักษะฟัง-พูดไว้พอสรุปได้ดังนี้

ในการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษนั้น การจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุดเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและช่วยเสริมแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูดด้วยเหตุผลต่อไปนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร (Whole-Task Practice) ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่างๆ เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง มาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา (Improve Motivation) เพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่า การเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ดังนั้นผู้สอนจึงควรเน้นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน และทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกใช้ภาษามากกว่าการให้ทำงานพร้อมกันทั้งชั้นในแบบเดิม ซึ่งมักจะมีผู้เรียนเพียงไม่กี่คนที่มีส่วนร่วมในการฝึกใช้ภาษาอย่างจริงจัง

3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ (Natural Learning) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง การได้ฝึกใช้ภาษาเองจึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

จากการศึกษาขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดนี้ นักการศึกษาได้เสนอขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 56) ได้เสนอขั้นตอนการดำเนินการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาใหม่ที่นำมาอ่านให้ฟัง หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดที่เป็นแบบและพยายามจำบทสนทนานั้นให้ได้
2. ให้ผู้เรียนทึ่งขึ้นพูดตามที่ละบรรทัด นักเรียนพูดซ้ำหลายๆ ครั้ง
3. ผู้สอนนำประโยคที่เป็นปัญหามาฝึกพิเศษ โดยอาจจะใช้วิธีการฝึกส่วนย่อยแล้วค่อยๆ เพิ่มส่วนของประโยค จนทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประโยคนั้นได้ดีขึ้น
4. ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนาพร้อมกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และทีละคน
5. ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนานั้น โดยดัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ของผู้เรียนเอง เมื่อคุ้นกับบทสนทนาแล้วก็จะให้ฝึกการออกเสียงและการสอนประโยคตามโครงสร้างในบทสนทนาด้วยปากเปล่า โดยอาจใช้รูปภาพ และเกมต่างๆ เป็นสื่อในการเรียนรู้

Byrne (1986: 22-29) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังและการพูดไว้ 3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (presentation stage) ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหาการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำ สิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนในขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์ การสื่อความหมาย เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด ซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอนเพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง
2. ขั้นการฝึก (practice stage) ผู้เรียนจะมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น โดยที่ครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด
3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (production stage) ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำและที่ปรึกษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตนเอง เพื่อเป็นการพิสูจน์ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่

ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือที่ใช้ในชีวิตจริง เช่น การใช้บทบาทสมมติ การอภิปราย การเล่นเกม การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุและโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ขณะที่กำลังเรียน ผู้สอนไม่ควรให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลกับการผิดพลาดในการใช้ภาษามากจนเกินไป แต่ควรคำนึงถึงความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากกว่า และควรให้โอกาสผู้เรียนในการเลือก

บทบาท เลือกรหัส เพื่อให้ออกคล้องกับความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.3.3 กิจกรรมการสื่อสารทักษะการฟัง-พูด

มีนักศึกษานำเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสื่อสารทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

Harmer (1988: 44-45) ได้นำเสนอการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้มากที่สุด ในการทำกิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุผลได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่ (Pair Work) หรืองานกลุ่ม (Group Work) ก็ได้ ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้ข้อมูลเพียงส่วนหนึ่งและจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อนหรือหาข้อมูลจากกันและกันด้วยการถาม-ตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วน เช่น กิจกรรมสืบสวน กิจกรรมหาคู่ กิจกรรมตามเพื่อนที่หายไป กิจกรรมชักชวนให้ไปด้วยกัน เป็นต้น

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) คือการจัดกิจกรรมทางภาษาที่ผู้เรียนมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด กล่าวคือนอกจากใช้วิธีการถาม-ตอบตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนยังสามารถใช้วิธีการพูดอย่างอื่นได้ตามที่คิดว่าเหมาะสม เช่น พูดบรรยายรูปภาพ ให้ข้อเสนอแนะหรือขอให้ผู้อื่นขยายเพิ่มเติม เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาด้วยวิธีการที่หลากหลาย ตัวอย่างกิจกรรม เช่น กิจกรรมค้นหาความแตกต่างในภาพ กิจกรรมไปตามทิศทางที่กำหนดให้ เป็นต้น

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับการเล่นต่อภาพ คือผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนซึ่งแตกต่างกันไป ในขั้นแรกผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อน จนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนต้องนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่ตนมีอยู่มาใช้ในการสื่อสารเพราะผู้เรียนอาจต้องพูดในหลายลักษณะ เช่น พูดอธิบาย แสดงความคิด

เห็น พูดขัดจังหวะ หรือคัดค้าน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ กิจกรรมลำดับเรื่องราว กิจกรรมรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้แก้ปัญหา เป็นต้น

1.4 กิจกรรมการจัดระบบข้อมูล (Processing Information) กิจกรรมแบบนี้ อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้ ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลครบถ้วนเหมือนกันหมดจึงไม่จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล แต่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้น เพื่อนำมาไปใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับการแก้ปัญหาทั่ว ๆ ไปในชีวิตจริงซึ่งเรามักจะปรึกษาหารือผู้อื่นก่อนที่จะตัดสินใจ ดังนั้น ผู้สอนจึงอาจนำปัญหาทั่วไปในชีวิตประจำวันมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน ในการทำกิจกรรมแบบนี้ ผู้เรียนทุกคนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในหลายลักษณะเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น พูดซักถาม แสดงความคิดเห็น พูดชักชวน อธิบาย ฯลฯ ซึ่งนับเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงมากที่สุดอย่างหนึ่ง

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction) เป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับกิจกรรมประเภทแรกในแง่ที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้น ในการทำกิจกรรม นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจแล้ว ผู้เรียนยังต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของตนเองด้วย ความสำเร็จในการทำกิจกรรมประเภทนี้จึงวัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาทที่ได้รับ ซึ่งแนวทางในการจัดกิจกรรมแบบนี้มี 3 วิธีคือ

2.1 ผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและจะช่วยพัฒนาความสามารถทางการฟังหรือการพูดของผู้เรียนได้มาก

2.2 ผู้สอนควรเป็นผู้แนะแนวทางและกระตุ้นการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่เป็นผู้สนทนาเสียเองเป็นส่วนมาก การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสนทนากับ ผู้สอนหรือสนทนากันเองเป็นภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสำหรับการปฏิสัมพันธ์ในสังคม

2.3 ให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิธีที่จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเป็นบริบทให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี การแสดงบทบาทสมมติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในลักษณะที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดนั้น ครูผู้สอนควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนก่อนว่ามีความรู้ ความสามารถในด้านทักษะการฟัง-พูดภาษา ในการจัดการเรียนการสอนควรที่จะเลือกใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์และภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยความเหมาะสมถูกต้อง

2.3.4 การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด

จากการศึกษาหลักการพัฒนาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ นักการศึกษาได้เสนอแนวทางในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดไว้ดังนี้

Gregory and Parry (2006: 22) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวทางการทำงานของสมองและเหมาะกับการฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมให้เกิดความทรงจำที่มีผลดีในการปฏิบัติไว้ 2 ทางดังนี้

1. การสร้างบริบทการเรียนรู้ให้มีลักษณะที่ตื่นเต้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถระลึกถึงสถานที่ บุคคล กลิ่น เสียง รส ได้ (episodic memory) โดยมีวิธีการคือให้ผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มย่อยที่มีการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจกัน (cooperative group) ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติ (role play) และการจำลองเหตุการณ์เสมือนจริง (simulation)

2. การให้ผู้เรียนได้ฝึกกล่อมเนื้อในช่องปากที่สัมพันธ์กับการระลึกข้อมูลของสมอง วิธีการนี้ทำได้โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดทักษะต่าง ๆ (practice) ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกซ้อมใหญ่ (rehearsal) ก่อนปฏิบัติจริงให้ผู้เรียนได้โต้ตอบ ได้วาทิ (debate) และให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติ (role play)

จากแนวความคิดข้างต้นพอสรุปได้ว่าการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนบังเกิดความจำระยะยาว และมีผลดีเมื่อใช้ในสถานการณ์จริง คือ ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนบ่อยๆ ในกลุ่มย่อย แสดงบทบาทสมมุติจากการจำลองเหตุการณ์เสมือนจริง

2.3.5 การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด

การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด อาจดำเนินการระหว่างการเรียนการสอนเพื่อดูความสามารถที่จะสื่อสารด้วย อย่างไรก็ตาม ได้มีนักการศึกษาเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง-พูดไว้ ดังนี้

2.3.5.1 การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง

การประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นกระบวนการวัดผลความเข้าใจขั้นสุดท้ายของการเรียนการสอน เพื่อที่จะได้ทราบถึงพัฒนาการของ

นักเรียนในความสามารถของทักษะการฟังมีความก้าวหน้ามากขึ้นเพียงใด บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ดังนั้นแล้วจึงต้องมีการประเมินผลความสามารถในการฟังดังกล่าว ได้มีนักการศึกษาให้แนวคิดในการวัดทักษะการฟังไว้ดังนี้

Valette and Disick (1972: 143-148) ได้เสนอแนวทางการทดสอบการฟังตามระดับหรือขั้นของการฟังไว้ดังนี้

1. การทดสอบการฟังขั้นกลไก เช่น ให้นักเรียนจำแนกเสียงที่แตกต่างกันให้ฟังประโยคแล้วบอกว่ามีระดับเสียงเหมือนตัวอย่างที่กำหนดให้หรือไม่ ให้ฟังแล้วบอกว่าลงเสียงหนักที่พยางค์ใด

2. การทดสอบการฟังขั้นความรู้ เช่น ฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วบอกว่าตรงกับรูปภาพใด ให้นักเรียนฟังภาษาอังกฤษแล้วเลือกความหมายว่าตรงกับภาษานักเรียนในข้อใด

3. การทดสอบการฟังขั้นถ่ายโอน เช่น ให้ฟังประโยคแล้วถามว่าเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันหรืออนาคต ให้ฟังประโยคคำถามแล้วเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ ให้เลือกข้อความที่เหมาะสมไปเติมลงในประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ ให้นักเรียนวาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยิน ให้นักเรียนฟังข้อความสั้นๆ แล้วตอบว่าประโยคที่กำหนดให้ถูกหรือผิด

4. การทดลองการฟังขั้นสื่อสาร ในขั้นนี้นักเรียนต้องเข้าใจข้อความที่ไม่คุ้นเคย เช่น เมื่อนักเรียนฟังข้อความสั้น ๆ แล้วสามารถตอบคำถามปากเปล่าหรือเขียนตอบสั้น ๆ ได้ อาจจะเป็นข้อความเกี่ยวกับการรายงานอากาศ ข่าว สุนทรพจน์ เรื่องข่าขั้น เป็นต้น หรือสามารถสรุปเรื่องเรื่องที่ได้อ่าน ฟังคำพูดเร็ว ๆ เกี่ยวกับการบรรยายรูปภาพหรือข้อเท็จจริงต่างๆ ได้เข้าใจ

5. การทดสอบการฟังวิเคราะห์วิจารณ์ เช่น นักเรียนฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วสามารถบอกได้ว่าประโยคที่กำหนดให้นั้นเป็นความจริงตามที่ได้อ่านหรือไม่ ซึ่งคำถามอาจจะเป็นจำนวนบุคคลที่สนทนา หัวข้อเรื่องที่สนทนา ความคิดเห็นของผู้พูด สถานที่ เจตคติ ความรู้สึก ความตั้งใจ เป็นต้น หรือเมื่อฟังแล้วสามารถบอกได้ว่าภาษาที่ใช้เป็นรูปแบบภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ หรือภาษาตลาด หรือภาษาหยาบคาย เป็นต้น

Valette (1977: 56) ได้แนะนำวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านฟังเพื่อความเข้าใจในขั้นการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของคำพูด (Skimming) เช่น ฟังข่าว แล้วให้ผู้เรียนเขียนชื่อบุคคล และสถานที่ที่ได้ยิน (เหมาะกับผู้เริ่มเรียน) ฟังผู้สอนเล่าเรื่อง หรือนิทานที่คุ้นเคย แล้วให้ผู้เรียนตั้งชื่อเรื่อง (การโต้ตอบสามารถใช้ภาษาแม่ได้) ฟังผู้สอนเล่า อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของ บุคคล ภาพยนตร์ หรือเหตุการณ์แล้วให้ผู้เรียนเขียนชื่อสิ่งเหล่านั้น เช่น

ผู้สอนเล่าถึงรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งที่มีชื่อเสียงแล้วให้นักเรียนเขียนชื่อรายการนั้น ๆ (การโต้ตอบสามารถใช้ภาษาแม่ได้) และฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด เช่นข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา การพยากรณ์อากาศ เรื่องตลก เป็นต้น

2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral comprehension) เป็นการทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐาน มักมีการทดสอบความเข้าใจในข้อความอยู่ด้วย ข้อความบันทึกลงในเทป มักจะเป็นบทสนทนาที่แต่งขึ้น แล้วให้ชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้ควรจะเข้าใจง่าย โดยเขียนลงในกระดาษให้ผู้เรียนเห็นและลงบันทึกในเทป เปิดให้ผู้เรียนฟัง 1-2 ครั้ง ถ้าเปิด 2 ครั้ง อาจให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาทั้งหมดในรอบแรก ในรอบสุดท้ายให้ฟังทีละตอน แล้วให้ตอบคำถามหลังจากที่ฟังแต่ละตอนจบ

3. การทดสอบการรับข้อมูล เช่น แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟ พร้อมกับบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดปลายทาง แล้วทำเครื่องหมายตามไป และแสดงจุดหมายปลายทางลงในแผนที่ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิอากาศในแต่ละภาคหรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมฟุตบอล หรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตารางหรือแผนที่ที่สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากที่ได้ยินและให้ผู้เรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการ โดยมีข้อความประกาศหลายๆ เรื่อง ผู้เรียนจะต้องแยกแยะออกมาเฉพาะเรื่องที่กำหนดให้ และจดบันทึกไว้

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว แบบทดสอบชนิดนี้ใช้วัดในระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถ 2 ด้านที่ปรากฏในชีวิตจริง ความสามารถด้านการรับสาร และการถ่ายทอดออกมาเป็นการส่งสาร เช่น สมมติให้ผู้เรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความ แล้วให้ผู้เรียนจดบันทึก (take note) หรือนำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูดก็ได้ (รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนระดับสูงได้)

5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การเขียนตามคำบอกนี้เดิมใช้ภาษาแม่เพื่อตรวจสอบว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องหรือไม่ การบอกให้เขียนเป็นการพูดประโยคอย่างช้าๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การเขียนตามคำบอกในปัจจุบันเป็นการทดสอบว่าผู้เรียนเข้าใจภาษาที่พูดมากน้อยเพียงใดและต้องใช้ใช้กับผู้เรียนที่เขียนเป็นแล้ว จำนวนคำที่บอกเพิ่มขึ้น 7-10 ตามปกติความยาวของข้อความในแต่ละช่วงที่หยุดขึ้นอยู่กับว่าต้องการให้ยากหรือง่าย มีการบอกให้เขียนเครื่องหมายวรรคตอนและย่อหน้า แบบสอบการเขียนตามคำบอกสามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้ และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของผู้เรียนในด้านโครงสร้าง เช่น ผู้เรียนบกพร่องในการใช้กริยาให้ถูกต้องตามกาล เป็นต้น

Anderson (quoted in Goh 2002: 5) ได้แบ่งขั้นตอนของกระบวนการวัดทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศว่า ประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การวัดระดับขั้นการรับรู้ (Perceptual process) เป็นการแปลงเสียงที่ได้ยินเมื่อผู้ฟังได้ยินและรับรู้เสียงที่เป็นคำนั้นแล้วก็จะเก็บไว้ในช่วงความจำระยะหนึ่ง แล้วก็จะโดนแทนที่ด้วยเสียงอื่น

2. การวัดระดับขั้นวิเคราะห์คำในประโยค (Parsing process) เป็นการวิเคราะห์โดยพิจารณาความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ที่ประกอบในประโยค การวิเคราะห์ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนอาจใช้ความรู้ทั่ว ๆ ไปในเรื่องที่ฟังและรูปแบบการนำเสนอมาวิเคราะห์

3. การวัดระดับขั้นการนำไปใช้ (Utilization) เกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังเชื่อมโยงความรู้เดิมที่เก็บไว้ในหน่วยความจำระยะยาวกับตัวป้อนเข้าเพื่อตีความและโต้ตอบกับผู้พูด จากความเห็นเรื่องกระบวนการฟังเพื่อความเข้าใจสรุปได้ว่ากระบวนการฟังเพื่อความเข้าใจประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้แล้วเก็บข้อมูลไว้แล้วนำมาเชื่อมโยงเพื่อตีความสิ่งที่ได้ยิน แล้วนำไปสู่การเลือกและการทำนายผลที่จะเกิดขึ้น

Rost (1991: 3-4) กล่าวว่าผู้ฟังที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้น จะต้องมีความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ดังนี้

1. ทักษะการรับรู้ (Perceptive skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ ได้และสามารถจดจำคำที่ฟังได้

2. ทักษะวิเคราะห์ (Analysis skills) คือความสามารถในการจำแนกได้ว่าหน่วยทางไวยากรณ์และหน่วยทางภาษาใดควรนำไปใช้ในการตีความ

3. ทักษะสังเคราะห์ (Synthesis skills) คือความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่นๆ ได้ และสามารถนำความรู้เดิมมาประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจทักษะทั้งสามนี้ต้องนำมาบูรณาการเข้าด้วยกันจึงจะทำให้เกิดความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ และทำให้การฟังมีประสิทธิภาพ

Harris (1996: 32 - 49) ได้แบ่งลักษณะของการทดสอบการฟังไว้ดังนี้

1. การทดสอบการจำแนกเสียง (Test of sound discrimination) ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.1 การจำแนกเสียงคำที่แตกต่างกัน (Word sets in isolation)

1.2 การจำแนกเสียงคำในบริบท (Words in context)

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Test of auditory comprehension)

2.1 การฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง (Directions requiring action responses)

2.2 การตอบคำถามและให้ความเห็น (Questions and statements)

2.3 การฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม (Dialogues)

2.4 การฟังคำบรรยายแล้วตอบคำถาม (Lectures)

Heaton (1990: 37-55) ได้ให้แนวทางในการทดสอบการฟังไว้ดังนี้

1. การจำแนกความแตกต่างของเสียง (Distinguishing between sounds) ในช่วงแรกของการเรียนของนักเรียนอาจจะพบปัญหาในการจำแนกความแตกต่างของเสียง การทดสอบความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของเสียง อาจทำได้โดยออกเสียงแยกเป็น คำ ๆ เช่น washing, watching, hill, heel, shop, chop, viper, wiper; bud, bird เป็นต้น

2. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การเขียนตามคำบอกนอกจากจะเป็นการทดสอบการสะกดคำแล้ว ยังเป็นเครื่องมือวัดความเข้าใจภาษาทั่วไปด้วย การเริ่มต้นควรเริ่มด้วยการอ่านออกเสียงข้อความทั้งหมดโดยใช้ความเร็วปกติ หลังจากนั้นจึงอ่านทีละวรรคหรือทีละประโยคสั้นๆ ให้ชัดเจน และสุดท้ายอ่านทั้งข้อความอีกครั้ง โดยลดความเร็วลงเล็กน้อยเพื่อให้ นักเรียน ได้ตรวจสอบเรื่องราวและการสะกดคำ

ข้อควรคำนึงคือ ไม่ควรอ่านทีละคำ และควรหยุดเวลาให้พอเหมาะสำหรับให้นักเรียนเขียนตามการให้คะแนนการเขียนตามคำบอก ตามปกติหักครั้งละคะแนนหรือหนึ่งคะแนนสำหรับการเขียนผิดแต่ละคำ บางครั้งการสะกดผิดและการผิดวรรคตอนจะให้ความสำคัญน้อยกว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือการใช้คำอื่นแทน เพราะนั่นหมายถึงความไม่เข้าใจในสิ่งที่เขียน อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปเสนอให้หักหนึ่งคะแนนในความฟังเพื่อลดความผิดพลาดแต่ละจุดจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน หรือถ้าจะให้ดี ควรทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจก่อนที่จะให้นักเรียนเขียนตามคำบอกบอก เช่น อ่านออกเสียงข้อความโดยใช้ความเร็วปกติ ถามคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน 2-3 คำถามหลังฟัง อ่านออกเสียงให้นักเรียนเขียนตามคำบอกและอ่านอีกครั้งให้นักเรียนตรวจทาน

จากการที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการ วัดผลและการประเมินผลทักษะการฟังนั้นเป็นขั้นตอนกระบวนการหนึ่งที่จะวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการฟัง ทั้งนี้ในการวัดผลประเมินผลอาจดำเนินการได้ในรูปแบบต่าง ๆ กัน แต่อย่างไรก็ตามครูผู้สอนควรมี

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิควิธีการในการวัดประเมินผลในแต่ละวิธีด้วยเพื่อให้การวัดผลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3.5.2 การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูด

การวัดและการประเมินผลทักษะการพูดสามารถประเมินก่อนการเรียน ในระหว่างเรียน และหลังการเรียนการสอนเป็นระยะๆ เพื่อตรวจสอบความรู้และความสามารถของผู้เรียนว่าประสบความสำเร็จหรือบรรลุจุดประสงค์เพียงใด ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์การประเมินผลการพูด ไว้ดังนี้

Bartz (1979: 18-22) เสนอความคิดเห็นว่า การกำหนดความสามารถในการพูดจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่างๆต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

4. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

Heaton (1990: 59) ได้ให้แนวทางการพูดในการทดสอบการพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) แบ่งเป็น

1.1 การออกเสียงแยกคำ (Pronouncing words in isolation) เมื่อเราเรียนภาษาต่างประเทศเราจะได้ยินเสียงซึ่งไม่คุ้นเคยสำหรับเรา เช่น เสียง th, t และ sh เป็นต้น ดังนั้นในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษจึงควรทดสอบการออกเสียง หรือครูอาจให้นักเรียนดูภาพแล้วเลือกคำให้ตรงกับภาพ

1.2 การออกเสียงคำในประโยค (Pronouncing words in sentences) ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคซึ่งบรรจุคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียง การออกเสียงคำในประโยคดีกว่าการออกเสียงคำเดี่ยวโดด ๆ เพราะเป็นการนำเสนอในบริบทที่ใช้ในชีวิต

1.3 การอ่านออกเสียง (Reading aloud) การทดสอบการอ่านออกเสียงถ้าจะให้ดีควรให้นักเรียนดูบทอ่านก่อนสัก 2-3 นาที เพราะเวลาอ่านจะช่วยให้นักเรียนสามารถ

สร้างจินตนาการเรื่องราวตามสถานการณ์จริงได้ด้วย ครูควรถามตัวเองก่อนว่าโดยทั่วไปคนชอบอ่านออกเสียงเกี่ยวกับสิ่งใดในชีวิตจริง อาจจะเป็นจดหมาย หรือคำชี้แจงต่างๆ

1.4 การเล่าเรื่อง (Re-telling stories) การเล่าเรื่องเป็นการทดสอบที่ดีกว่าการอ่านออกเสียง ครูควรให้นักเรียนอ่านเรื่องในใจก่อนแล้วจึงให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่าน ถ้าครูเลือกเรื่องได้ดีก็จะสามารถสอบการออกเสียงได้ตรงตามที่ต้องการ อย่าลืมว่านี่คือการทดสอบการออกเสียงจึงไม่ควรหักคะแนนในกรณีที่มีการเล่าผิดหรือสรุปไม่ถูกต้อง

2. การใช้รูปภาพ (Using pictures) การใช้รูปภาพนับเป็นการทดสอบทักษะการพูดที่ดีมากวิธีหนึ่ง อันดับแรกเรื่องด้วยการเลือกรูปภาพให้ตรงตามแบบที่ต้องการจะวัดอันดับสองให้นักเรียนดูรูปภาพก่อนสัก 2-3 นาทีก่อนที่จะให้นักเรียนบรรยายภาพ อันดับสามจำไว้ว่าการพูดปากเปล่าขึ้นอยู่กับภาพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนมากกว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบ

2.1 ภาพที่ใช้สำหรับการบรรยาย (Pictures for description) ภาพเดี่ยว เช่น ภาพถ่ายหรือโปรสเตอร์ แต่ถ้าเป็นการทดสอบควรมีภาพจำนวนมาก เช่น ภาพสิ่งของ ภาพคน ภาพเหตุการณ์ ภาพสถานที่ และทัศนียภาพ ครูอาจให้นักเรียนพูดถึงภาพเป็นกลุ่ม บรรยายภาพคน สิ่งของ และ สถานที่ เช่น เขาทำอะไร สิ่งของอยู่ที่ไหน อย่าถามคำถามมากเกินไป แต่อาจพูดเร้าใจและช่วยเหลือเท่าที่จำเป็นส่งเสริมให้นักเรียนใช้จินตนาการ พยายามให้นักเรียนเดาเหตุการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

2.2 ภาพที่ใช้สำหรับการเปรียบเทียบ (Pictures for comparison) การทดสอบจะยิ่งน่าสนใจมากขึ้นเมื่อครูให้บรรยายภาพที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน 2 ภาพ เช่น ให้ภาพนักเรียนคนละภาพ แล้วให้แต่ละคนบรรยายภาพของตน แล้วเปรียบเทียบกับภาพของตนว่ามีอะไรแตกต่างกันบ้างโดยไม่ต้องดูภาพของเพื่อน อาจมีการถามคำถาม การโต้แย้ง การแสดงความคิดเห็นระหว่างทำกิจกรรมด้วย

2.3 การลำดับภาพ (Sequences of pictures) การลำดับภาพสามารถใช้ทดสอบความสามารถในการพูดได้ดี ควรสอนการเล่าเรื่องแก่นักเรียนโดยใช้กริยารูปอดีต

2.4 ภาพที่ละคำพูดไว้ (Pictures with speech bubbles) เป็นภาพที่ละคำพูดไว้ให้นักเรียนเดาว่าคนในภาพจะพูดอย่างไร เช่น ภาพการ์ตูนโดยลบคำพูดออก สามารถทำเดี่ยวหรือคู่ก็ได้ เป้าหมายก็คือพยายามให้นักเรียนพูดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.5 แผนที่ (maps) เราสามารถใช้แผนที่มาทดสอบความสามารถในการพูดบอกทิศทาง สามารถทดสอบเป็นคู่ได้ด้วย โดยคนหนึ่งบอกทิศทางและอีกคนหนึ่งเดินไปตามทางในแผนที่ตามคำบอก

3. การสัมภาษณ์ (Oral interviews) ทักษะทางการที่ใช้คู่กันเสมอในการสื่อสารในชีวิตประจำวันคือ ทักษะการฟัง-พูด วิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบการพูดคือการสัมภาษณ์ เพราะการสัมภาษณ์จะสามารถประเมินการฟัง-พูดในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งอาจจะเริ่มต้นด้วยการถามข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เป็นต้น

3.1 การถามคำถาม (Asking questions) ครูพึงระมัดระวังไม่ให้การสัมภาษณ์กลายเป็นการซักถาม การถามคำถามข้างล่างนี้อาจไม่เป็นธรรมกับนักเรียนหรือก่อให้เกิดบรรยากาศที่ไม่ดีในการสัมภาษณ์ การถามคำถามอย่างต่อเนื่องจะกลายเป็นการซักถามมากกว่าการสัมภาษณ์ทางการศึกษา การรวบรวมคำถามเตรียมไว้ก่อนเป็นสิ่งจำเป็น เพราะครูจะสามารถเลือกคำถามให้เหมาะสมกับนักเรียนได้ พยายามถามคำถามที่มีคำตอบที่น่าสนใจ และถามให้เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด เช่น การใช้คำถามที่นุ่มนวลขึ้น หรือการอ้ามบทเพื่อสร้างความเป็นกันเองกับนักเรียน การสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ครูอาจจะบอกนักเรียนถึงสิ่งที่ตัวเองชอบและไม่ชอบ หรืออุปนิสัยบางอย่างของครู ในขณะที่เดียวกันครูต้องไม่พยายามพูดมากเกินไป เพราะไม่ใช่เรื่องปกติที่ผู้สัมภาษณ์จะพูดมากกว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ เพราะเป้าหมายของการสัมภาษณ์คือการวัดความสามารถทางการพูดของนักเรียน

3.2 การให้คะแนน (Marking) หลักการให้คะแนนที่ควรคำนึงคือไม่ควรให้คะแนนต่อหน้านักเรียน เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจมากไปกว่าการที่ครูให้คะแนนและบันทึกข้อบกพร่องในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ถ้าเป็นไปได้ควรให้คะแนนและบันทึกคะแนนข้อบกพร่องหลังจากที่นักเรียนออกจากห้องไปแล้ว

3.3 ทดสอบนักเรียนเป็นคู่ (Testing students in pairs) วิธีการหนึ่งที่จะลดความตึงเครียดในการสัมภาษณ์ก็คือการสัมภาษณ์เป็นคู่ วิธีนี้มีข้อดีคือ ทำให้ครูได้ฟังนักเรียนพูดกับเพื่อนซึ่งมีสถานภาพเสมอกันไม่เหมือนพูดกับครูซึ่งมีสถานภาพเหนือกว่า ถ้าครูมอบหมายภาระงานให้ปฏิบัติ นักเรียนจะสามารถให้ภาษาตามเป้าหมายได้อย่างเป็นธรรมชาติ เช่น นักเรียน 2 คนอาจจะถามเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาพ 2 ภาพ ที่คล้ายคลึงกัน หรือการเรียงลำดับภาพเพื่อเล่าเรื่อง หรือครูอาจมอบหมายให้นักเรียนเตรียมคำถามนี้ล่วงหน้าก่อนที่จะสอบ

Taylor (1983: 132) แบ่งความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของข้อความ และการหยุดระหว่างพูด
2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีวงคำศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ

4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูงต่ำ และระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

Valette (1977: 34) ได้แบ่งวิธีในการทดสอบการพูดออกเป็น 2 ลักษณะ

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย
 - 1.1 การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อแต่ผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่จะใช้เสียก่อน
 - 1.2 การทดสอบสามารถใช้ภาษาแม่หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้ ผู้สอนหรือผู้ถาม 1 ประโยคแล้วให้ผู้เรียนตอบ
 - 1.3 ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่ผู้สอนกำหนด เช่น ผู้สอนพูดประโยคบอกเล่า แล้วให้ผู้เรียนพูดเป็นประโยคปฏิเสธหรือประโยคสนทนาที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำอาจใช้ภาษาแม่ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก
 - 1.4 ผู้เรียนจะได้รับบทบาท และคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของสนทนาที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำอาจใช้ภาษาแม่ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก
 - 1.5 ผู้เรียนฟังบทสนทาระหว่างเจ้าของภาษา 2 คน แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง
 - 1.6 ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

- 2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นผู้เรียนระดับต้น ให้ใช้คำตั้งเป็นภาษาแม่
- 2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อเพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้
- 2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน
- 2.4 การสนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดที่เหมาะสมนิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบทดสอบสมรรถภาพทางการพูดจะ

เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ หรือความสามารถในการสื่อสาร ได้ก็ต่อเมื่อแบบทดสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนในระยะเริ่มต้นควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวเอง ส่วน

Oller (1979: 56) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านพูดเพิ่มเติมดังนี้

1. การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) ให้ผู้เรียนอ่านข้อความตามที่กำหนดแล้วบันทึกไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์ภายหลัง การวิเคราะห์จะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าตามความถูกต้อง และจำนวนเวลาในการใช้อ่าน

2. การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการสอนแบบโคลซ (Cloze) การเลือกข้อความสำหรับสอบใช้วิธีเกี่ยวกับการเลือกข้อความสำหรับให้เขียนตามคำบอก โดยอาจบันทึกเทปจากรายการทางวิทยุ หรือข้อความอื่น ๆ ที่อยู่ในรูปแบบของการพูด แต่ข้อความไม่ควรยากเกินไปแบบทดสอบชนิดนี้ผู้เรียนจะได้ฟังข้อความ 2 ครั้ง ครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด หลังจากนั้นให้ฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างให้เติมผู้เรียนจะต้องพูด หรือเขียนข้อความเติมลงในช่องว่างให้เหมือนกับที่ได้ยินมาแล้วในรอบแรก

3. การเล่าเรื่อง (Narrative Task) เช่น ผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้ผู้เรียนเล่าต่อให้เพื่อนฟังแล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้วิเคราะห์ภายหลัง การวิเคราะห์จะประเมินผลตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลัก ๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเรื่องส่วนการประเมินผลแบบองค์รวม (holistic evaluation) มักใช้ในการทดสอบความสามารถทางด้านสื่อสารแบบปลายเปิดและปิด ในรูปแบบของการเขียนความเรียง การสัมภาษณ์ ซึ่งจะต้องมีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ให้พร้อม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินผลความสามารถทางการพูดไว้ว่า ในการประเมินผลการพูด จำเป็นต้องให้ผู้เรียนรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองในฐานะผู้พูดว่าเป็นใคร เป็นการพูดแสดงตนเอง หรือใช้บทบาทสมมุติ ผู้ฟังเป้าหมายเป็นใคร มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนจะพูดมากน้อยเพียงใด หรือมีจุดประสงค์ใดในการฟัง นอกจากนี้ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ว่าเป็นการพูด โดยมีครู เพื่อนร่วมชั้น กรรมการตัดสินคะแนน ฯลฯ อยู่ในที่นั่นหรือไม่ตลอดจนสื่อโสตทัศนต่างๆ ที่ใช้ เช่น มีการใช้วีดิทัศน์เป็นตัวกระตุ้นในการสอบพูด หรือใช้ภาพนิ่ง โทรทัศน์ วิทยุ เทปบันทึกเสียง ภาพยนตร์ ฯลฯ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่นการรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ ในการทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ที่ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้น ซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตน การให้คะแนนอาจทำโดยครูผู้สอบและ / หรือกรรมการให้คะแนนที่เข้าร่วมฟังการสนทนาด้วยการสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียดหรือความหวั่นวิตกที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับบทบาทสมมุติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดออกความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน ฯลฯ

3. การอภิปราย หรือการโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน เช่น การกล่าวแก้ประเด็นของฝ่ายตรงข้ามในการโต้วาที การสนับสนุนความคิดเห็นของผู้อภิปรายอื่น หรือผู้โต้วาทีที่อยู่ฝ่ายเดียวกัน ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้า และที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไว โดยไม่เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งทางด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารของตนเอง และการแก้ข้อกล่าวหาโต้แย้งประเด็น หรือการสนับสนุนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอของผู้อื่นนอกจากนี้การรักษาปฏิสัมพันธ์ในการพูด ซึ่งเป็นมารยาททางสังคมที่ช่วยให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่นตามระเบียบวิธีทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การให้คะแนน และเนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงทีทางวาจา ความชัดเจน ชัดคำ น้ำเสียงประกอบกับการใช้ภาษาการประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ ได้แก่

3.1 การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

3.2 ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟัง ว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่

3.3 ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่

3.4 โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่

- 3.5 ใจความสำคัญของการพูด
- 3.6 รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
- 3.7 การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด
- 3.8 การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ที่พูดด้วย โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่นกลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่น ไม่ห้วนไม่ใช้การขัดคออย่างไม่สุภาพ กลวิธีการขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม
- Carroll (1980: 134-139) ได้ให้แนวทางการให้คะแนนการพูดไว้ดังนี้
- 5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้
- 4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้
- 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลั้งเล ไม่ตอบทันที
- 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรกแต่แก้ไขให้
- 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไข
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถามและไม่พูดเลย
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 46) ได้เสนอแนวทางการประเมินความสามารถทางการพูดของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยใช้แบบประเมินความสามารถตามมาตราส่วน 6 ระดับ แบบ The Schulzcommunication Complete Scale, the Foreign Service Institute Scale และ The Bartz scale ดังนี้
1. ความคล่องแคล่ว
 - 1.1 พูดตะกุกตะกักไม่ปะติดปะต่อกันจนมาสามารถสื่อสารได้
 - 1.2 พูดซ้ำมากไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้นๆหรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ คะแนน 1
 - 1.3 มีความลั้งเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
 - 1.4 มีความลั้งเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้าง เพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ คะแนน 4

1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังไม่รู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา
เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความความสม่ำเสมอของการพูด คะแนน 5

1.6 พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นคล้ายเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย คะแนน 0

2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆหรือคำเดี่ยวๆ คะแนน 1

2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำและวลี คะแนน 2

2.4 เข้าใจประโยคที่สั้นๆคะแนน 3

2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่ คะแนน 4

2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดมาทั้งหมด คะแนน 5

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย คะแนน 0

3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก คะแนน 1

3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง คะแนน 2

3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร คะแนน 3

3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก คะแนน 4

3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด คะแนน 5

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย คะแนน 0

4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตาม โครงสร้างน้อยมากคะแนน 1

4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษาอยู่

มาก คะแนน 2

4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษาอยู่

มาก คะแนน 3

4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนใหญ่และมีปัญหาด้าน โครงสร้างน้อย

มาก คะแนน 4

4.6 คำพูดถูกต้องเกือบทั้งหมดคะแนน 5

5. สำเนียง

5.1 ออกเสียงผิดๆจนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้บ่อยครั้ง คะแนน 0

5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิด คะแนน 1

5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิด บางครั้ง ทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์ และคำศัพท์ คะแนน 2

5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่สามารถ เข้าใจได้ คะแนน 3

5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา คะแนน 4

5.6 ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีสำเนียงไทย คะแนน 5

6. ความพยายามในการสื่อสาร

6.1 หยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
คะแนน 0

6.2 พยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังขาดความกระตือรือร้น
คะแนน 1

6.3 พยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังไม่แสดงความสนใจ คะแนน 2

6.4 พยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 3

6.5 พยายามที่จะสื่อสาร และรู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 4

6.6 พยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูด และท่าทาง เพื่อการแสดงออกคะแนน 5

สรุปว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูดนับเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่งอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมักจะไม่ค่อยได้รับความสำคัญเท่าที่ควร การทดสอบการพูดตามที่คุณเชี่ยวชาญได้ให้แนวทางไว้กล่าวโดยสรุปคือ การทดสอบการออกเสียง การบรรยายภาพ และการสัมภาษณ์ โดยได้ให้ข้อเสนอแนะกิจกรรมการทดสอบเพิ่มเติม เช่น การประเมินผลแบบต่อเนื่องโดยใช้กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล และการแสดงบทบาทสมมติ อนึ่งการใช้เกมร่วมด้วยในการทดสอบการพูดก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกัน

2.3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการพูด

ทักษะการฟัง-พูด หมายถึง การให้นักเรียนฟังแล้วจำแนกความแตกต่างของเสียงได้ เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความสั้นๆ คำสั่ง คำถาม และสามารถพูดโต้ตอบบทสนทนาได้ง่าย (พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ และคณะ, 2525: 4)

ทักษะการฟัง เป็นทักษะที่สำคัญที่สุด ที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อ ๆ ไป คือ การพูด การอ่านและการเขียน การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเริ่มต้นจะเน้นในการฟังเสียงให้นักเรียนจำเสียงได้และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง รู้จักสังเกตและจับได้ว่าเสียงต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างไรระดับที่ 2 เป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึง

ประกอบไปด้วยการฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้น
สุดท้าย (ดวงเดือน แสงชัย, 2524: 12)

ทักษะการพูด เป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอ
เมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสอนพูดจะ
แทรกปนไปกับการสอนฟังเป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟังเสมอ การพูดเป็นเครื่องมือที่
สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียน (ดวงเดือน แสงชัย, 2524: 22)

ทักษะฟัง-พูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางคำพูด (Speech Skills) และในการฝึก
ทักษะนั้นจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของ
เจ้าของภาษาได้เข้าใจ การฝึกทักษะพูดจะต้องออกเสียง วลี และประโยคให้ถูกต้องไปจนถึงสนทนา
โต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอฟังและเข้าใจได้ Byrne (อ้างถึงใน สุภัทรา อักษรรา
นุเคราะห์, 2532: 20) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นความสามารถใช้ภาษา
เพื่อการสื่อสารได้ การฟังและการพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจใน
การฟังมีความสำคัญพอ ๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไป
พร้อม ๆ กันการฟัง-พูดเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะ
สื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟัง
เข้าใจ ทักษะฟังเป็นทักษะด้านการรับ (Receptive Skill) และทักษะพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก
(Productive Skill) ผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการสังเกตการณ์เน้นเสียงหนักเบา ระดับ
เสียงสูงต่ำในประโยคการแสดง สีน้าท่าทางได้ถึงแม้ว่า ผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลัก
ไวยากรณ์หรือใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีการใช้ความฟุ่มเฟือยทางภาษา (Redundancy) ใน
ระหว่างที่พูดก็ตาม (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532: 1-2)

การฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของทักษะทั้ง 4 ตามหลักธรรมชาติของการเรียนรู้
ภาษา (The Nature of Language) การเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น นักเรียนควรจะได้เริ่มเรียนจากการ
ฟังก่อนแล้วจึงฝึกพูด ส่วนการอ่านและเขียนนั้นเป็นขั้นตอนที่ควรจะฝึกหลังจากนักเรียนสามารถ
ฟังและพูดออกเสียงได้ดีพอสมควรแล้ว ส่วนการพูดเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดความต้องการ
ทางหนึ่งเช่นเดียวกับการเขียนแต่การพูดเป็นการแสดงออกทางวาจาโดยใช้สื่อการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศเป็นวิธีการที่ค่อนข้างจะต้องใช้เวลา เพราะนักเรียนต้องเรียนรู้การฝึกการออกเสียง
คำต่าง ๆ และเลียนแบบตามครูผู้สอน (วิไลพร ธนสุวรรณ, 2530: 8-24)

สรุปว่าทักษะการฟังและทักษะการพูดนั้นมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่ง
เป็นทักษะพื้นฐานของผู้เรียนในการเกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังก่อนและฝึกทักษะการ
พูด จะช่วยให้เพิ่มขีดความสามารถในการสื่อสารมากขึ้น

3. การนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมาใช้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเป็นฐานมีส่วนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อความหมายโดยใช้ข้อมูลภาษาที่ตนมีอยู่แล้ว สิ่งนี้จะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงสิ่งที่ตนจำเป็นต้องเรียนรู้ หลังจากนั้นผู้เรียนจึงได้รับการฝึกจากกิจกรรมที่เน้นแบบฟอร์มภาษาต่อไป หลังจากนั้นผู้เรียนอาจจะทำงานใหม่ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้นำภาษาที่ฝึกไปแล้วในขั้นตอนการเรียนรู้ภาษามาใช้อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ไม่เพียง แต่จะสามารถสอนทักษะการอ่าน ฝึกทักษะการเขียนแต่ยังใช้สอนทักษะการพูดผ่านการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาของตัวเองมากขึ้น

3.1 ความหมายของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งเน้นปฏิบัติงาน หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียนซึ่งผู้สอนต้องออกแบบหลักสูตรในเชิงของการใช้กระบวนการเน้นการปฏิบัติงานและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยที่เน้นความสำคัญของการสื่อความหมายมากกว่ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ต่างๆ ดังที่

Prabhu (1987: 6) ได้ให้คำจำกัดความว่า งาน หมายถึง กิจกรรมซึ่งต้องการให้ผู้เรียนสามารถไปถึงผลงาน โดยอาศัยข้อมูลที่กำหนดโดยใช้กระบวนการทางความคิดและให้ผู้สอนมีบทบาทที่จะควบคุมและกำหนดกระบวนการดังกล่าว

Bygate (1995: 8) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสารว่า มีลักษณะเป็นชุดกิจกรรมในชั้นเรียนที่นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหรือเพื่อต้องการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จ งานปฏิบัตินั้นควรเอื้อต่อการใช้ภาษาและทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษา

Nunan (1989: 15) กล่าวว่า งานเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมย่อยในชั้นเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและนำความเข้าใจไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา รู้จักคิด วิเคราะห์และพิจารณา และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมาย ทั้งนี้ จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบภาษามาหา

ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นฐานซึ่งมี “งาน” เป็นส่วนสำคัญที่สุด ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจะเกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา จากนั้นจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด การสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเน้นภาระงาน

การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานมีทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีแนวคิดสนับสนุน ดังนี้ นักจิตวิทยาคนสำคัญของกลุ่ม คือ Bruner ซึ่งให้ความสนใจอย่างมากกับการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้โดยการค้นพบ ในการจัดการเรียนการสอนแบบการค้นพบ (Discovery) นั้น การจัดการเรียนการสอน ถ้าครูช่วยให้ผู้เรียนมองเห็น โครงสร้าง (Structure) ของสิ่งที่เรียน คือ การเรียนรู้ด้วยการกระทำ มีประสบการณ์ตรงจากการจับต้อง สำรวจ (Enactive Mode of Learning) ส่วนการเรียนรู้โดยใช้ภาพหรือวาดภาพในใจ (Iconic Mode of Learning) การเรียนรู้โดยใช้สัญลักษณ์ (Symbolic-Mode of Learning) เป็นการเรียนรู้โดยใช้ภาษาเป็นสื่อจากการ ฟัง การอ่านจะช่วยให้จำสิ่งที่เรียนได้ดีสามารถทำความเข้าใจในหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ อีกมากมายครูควรตั้งประเด็นให้ผู้เรียนค้นคว้าหาคำตอบซึ่งอาจจะเป็นการค้นคว้าตามลำพังหรือเป็นกลุ่ม ซึ่งการให้เด็กค้นคว้าหาคำตอบนั้น ไม่เพียงจะฝึกเด็กให้มีทักษะในการแก้ปัญหาเท่านั้น แต่จะเป็นการช่วยให้เกิดความมั่นใจในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งจะทำให้เด็กเป็น นักแก้ปัญหาต่อไปในอนาคต

Good and Brophy (1991: 190-198) เสนอการสอนให้เกิดการเรียนรู้โดยการค้นพบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การค้นพบที่ไม่มีกำหนดโครงสร้าง และ การค้นพบที่มีการแนะ ซึ่งหมายถึงการสอนที่ครูจัดวัตถุประสงค์ของหัวข้อที่จะให้นักเรียนเรียนรู้ และจัดสรรหาข้อมูลข่าวสารที่จะช่วยให้นักเรียนค้นพบพร้อมกับการใช้คำถาม ถامنักเรียน

Bay et al. (อ้างถึงใน สุรางค์ โคว์ตระกูล, 2541: 296-297) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการค้นพบทั้ง 2 ประเภท ผลของการวิจัยพบว่าการค้นพบที่ไม่กำหนดโครงสร้างมักจะไม่วิเคราะห์ให้นักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามความคาดหวังของครูหรือบรรทัดฐานประสงค์ของบทเรียนที่ตั้งไว้ นักเรียนมักจะไม่มีความคืบหน้า เพราะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรสำหรับการสอนนักเรียนโดยการค้นพบที่มีการแนะ เป็นการสอนที่ได้ผลดี กว่าการสอนที่ครูใช้โดยทั่วไป คือครูเป็นศูนย์กลางถึง 4 เท่า นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าการสอนโดยการค้นพบที่มีการแนะยังมีผลดี คือ นักเรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนดี และเพิ่มทักษะในการคิดของนักเรียน และกลวิธีในการสอนด้วยการค้นพบตามแนวคิดของ Bruner นั้น ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วม มีประสบการณ์ด้วยตนเอง และเนื่องจากผู้เรียนนั้นจะต้องทำภาระงานทั้งแบบคู่ และกลุ่มย่อย และได้สรุปแนวคิดที่สำคัญไว้ในทฤษฎีสถาน (Field Theory) มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. พฤติกรรมของบุคคลมาจากการมีความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม
2. โครงสร้างของกลุ่ม จะเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะต่างกัน

3. การรวมแต่ละครั้ง จะต้องมีการสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มในการกระทำ ความรู้สึก และความคิด

4. องค์ประกอบต่างๆ ในข้อ 3 จะทำให้เกิด โครงสร้างของกลุ่ม ซึ่งแต่ละครั้งมีความ แตกต่างกันตามลักษณะของสมาชิกในกลุ่ม

5. สมาชิกในกลุ่มจะมีการปรับตัวเข้าหากันและพยายามช่วยกันทำงาน ทำให้เกิด แรงผลักดันของกลุ่มและส่งผลให้การทำงานเป็น ไปด้วยดี

Pica (1993: 19-20) ได้กล่าวถึงกิจกรรมภาระงานเป็นหลักว่ามี 5 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และผู้เรียนคน ที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่สมบูรณ์อยู่ที่ 2 คนและผู้เรียนทั้ง 2 คนนี้จะต้องทำงานร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อนำข้อมูลทั้ง 2 นั้นมารวมกันให้เกิดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์เพียง 1 เรื่องขณะทำ กิจกรรมนั้นผู้เรียนทั้ง 2 คนเป็นทั้งผู้ขอข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลในขณะเดียวกันดังนั้นจึงเรียกกิจกรรม การสื่อสารในกิจกรรมนี้ว่ากิจกรรมสื่อสาร 2 ทาง ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้มักเป็นกิจกรรมที่ให้ ผู้เรียนค้นหาข้อมูลจากกัน และเพื่อแก้ปัญหา หรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวต่างๆ

2. กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียน คนที่ 1 และคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่เหมือนกัน แต่มีบางส่วนของข้อมูลที่ขาดหายไป ดังนั้น ผู้เรียนต่างต้องทำงานร่วมกัน ขณะทำงานร่วมกันนั้นผู้เรียนคนหนึ่งจะเป็น ผู้ขอข้อมูลในขณะที่ ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลและจะสลับบทบาทกันอีกครั้งเพื่อแต่ละคนจะได้มีข้อมูลที่สมบูรณ์ เพียง 1 อย่างการสื่อสารชนิดนี้ เรียกว่าการสื่อสารทางเดียวตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้เช่น การให้ ผู้เรียนทำตามคำบอกคำสั่ง หรืออาจฟังข้อความแล้ววาดภาพ

Long (1990: 34) ได้จัดแบ่งงานของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานตามลักษณะการใช้ เป็น 2 แบบ ได้แก่งานปฏิบัติตามเป้าหมาย (Target Tasks) และงานปฏิบัติในการเรียนการสอน (Pedagogic Tasks) โดยได้ให้คำนิยามของสองคำ ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติตามเป้าหมาย หมายถึง งานทั่วไปที่นักเรียนปฏิบัติโดยใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียน ที่บ้าน ในการฝึกอาชีพ หรือในการประกอบอาชีพ

2. งานปฏิบัติในการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียน ปฏิบัติร่วมกันในห้องเรียน

ทั้งนี้ Long ได้นำงานปฏิบัติไปทดลองใช้ในห้องเรียน และแบ่งประเภทไว้เพิ่มเติม ดังนี้

1. งานปฏิบัติแบบทางเดียวและงานปฏิบัติแบบสองทาง งานปฏิบัติแบบทางเดียว ได้แก่ งานปฏิบัติที่มีผู้รู้ข้อมูลเพียงฝ่ายเดียว หมายถึง คู่ของนักเรียนจะมีเพียงคนเดียวที่ทราบข้อมูล

และดำเนินการแบบถาม-ตอบ ส่วนงานปฏิบัติแบบสองทางคือ งานปฏิบัติที่มีผู้รู้ทั้งสองฝ่าย แต่เป็นข้อมูลต่างกันต้องมีการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันที่เรียกว่า การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) หมายถึง เมื่อนักเรียนดำเนินกิจกรรมคู่ ทั้ง 2 คนจะมีข้อมูลที่อยู่ภายใต้กิจกรรมเดียวกัน แต่ได้รับข้อมูลไม่เหมือนกัน เช่น เรื่องการถามราคาสิ่งของ ที่นักเรียนทั้งสองคน ได้รับใบงานที่มีจำนวนของสิ่งของเท่ากัน แต่นักเรียนแต่ละคนจะรู้ราคาของสิ่งของแตกต่างกันเพื่อให้เกิดการซักถามว่าของชิ้นนั้นมีราคาเท่าไร เป็นต้น

2. งานปฏิบัติที่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้า กลับงานปฏิบัติไม่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้าก่อนการปฏิบัติ

3. งานปฏิบัติแบบเปิดและงานปฏิบัติแบบปิด ได้แก่ งานปฏิบัติที่มีคำตอบที่ถูกต้องได้หลายคำตอบ ส่วนงานปฏิบัติแบบปิด ได้แก่ งานปฏิบัติที่มีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียวหรือมีข้อสรุปที่แน่นอน

นอกจากนี้ Nation (1990: 21) ได้พิจารณาการจัดลำดับประเภทของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานจากง่ายไปสู่ยากออกเป็น 4 แบบ คือ

1. งานปฏิบัติตามประสบการณ์ (Experience Tasks) เป็นงานที่ทำเป็นกลุ่มหรือตามลำพังก็ได้ แต่ต้องเป็นงานที่นักเรียนคุ้นเคย หรือเคยมีประสบการณ์มาก่อน

2. งานปฏิบัติแบบร่วมกัน (Shared Tasks) เป็นงานที่ทำเป็นกลุ่ม มีการร่วมมือภายในกลุ่ม

3. งานปฏิบัติแบบชี้แนะ (Guided Tasks) เป็นงานปฏิบัติที่มีการแนะนำหรือให้ความช่วยเหลือบางอย่างเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้

4. งานปฏิบัติอิสระ (Independent Tasks) เป็นงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำโดยลำพังไม่มีการวางแผนช่วยเหลือ

จากการศึกษาการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน ได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ งานที่ปฏิบัติตามเป้าหมายและงานปฏิบัติในการเรียนการสอน ซึ่งทั้ง 2 ประเภทนี้ ได้แบ่งออกเป็น 3 แบบตามภาระงาน ประกอบด้วย งานปฏิบัติแบบทางเดียวและสองทาง งานปฏิบัติที่มีเวลาเตรียมการใช้ภาษาล่วงหน้า และงานปฏิบัติแบบเปิดและงานปฏิบัติแบบปิด นอกจากนี้ยังจำแนกออกเป็น งานปฏิบัติตามประสบการณ์ งานปฏิบัติแบบร่วมกัน งานปฏิบัติแบบชี้แนะ และงานปฏิบัติอิสระ

3.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเป็นฐาน

การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานคือวิธีการเรียนการสอนที่มองภาระงานเป็นหัวใจสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจึงเป็นชุดกิจกรรมภาระงานเพื่อการสื่อสารและสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

Nunan (1991: 34) ได้ให้โครงร่างของ "ห้าลักษณะของวิธีการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน" ดังนี้เน้นการเรียนรู้ที่จะสื่อสารผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมาย นำสื่อการเรียนการสอนและตำราจริง มาใช้ในสถานการณ์การเรียนรู้ให้โอกาสผู้เรียนมุ่งเน้นไม่เพียงแต่ในภาษา แต่ยังเน้นกระบวนการเรียนรู้ก็ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในห้องเรียนพยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการใช้ภาษาในห้องเรียนและชนิดและตัวอย่างภาระงานเพื่อการสื่อสาร (Types and Examples of Communicative tasks)

Willis, D. and Willis, J. (2007: 57) รวบรวมความคิดจากครูผู้สอนในมาเลเซียทำงานในระดับต่างๆ ในโรงเรียนและวิทยาลัยจากเรื่องง่าย ๆ เกี่ยวกับสุนัขและแมวมาเพื่อแนะนำชนิดและตัวอย่างภาระงานเพื่อการสื่อสาร 7 ประเภท ดังนี้

1. การทำรายการ (listing) เช่น ทำรายการสิ่งที่แมวมักมีแนวโน้มที่จะทำ / ชอบทำ หรือทำรายการเหตุผลว่าทำไมคนถึงชอบและไม่ชอบแมว หรือคิดหาข้อแนะนำ 3 ข้อให้คำแนะนำแก่เจ้าของแมว

2. การเรียงลำดับและการแยกประเภท (ordering and sorting) เช่น จัดแยกประเภทสิ่งดี ๆ และสิ่งที่ไม่ดีที่แมวมักจะทำ เก็บรวบรวมคำแนะนำจากคนอื่น ๆ ในกลุ่มของคุณ พุดคุยกัน และตัดสินใจว่าข้อใดที่มีประโยชน์มากที่สุดแล้วเรียงลำดับจากประโยชน์มากที่สุดไปน้อยที่สุด

3. การจับคู่ (matching) เช่น จับคู่ภาพถ่ายของแมวกับคำอธิบายรูปที่เจ้าของเขียนไว้

4. การเปรียบเทียบ (comparing) เช่น เปรียบเทียบว่า ระหว่างสุนัข หรือแมว อะไรเป็นสัตว์เลี้ยงที่ดีที่สุด

5. การแก้ปัญหา (problem-solving) เช่น จงหาวิธีที่จะหยุดแมวของเพื่อนบ้านไม่ให้มาเข้าสวนของคุณ หรือ หากคุณมีแมวที่บ้านและกำลังวางแผนที่จะไปข้างนอกเป็นเวลา 3 สัปดาห์ คุณควรทำอย่างไร จงคิดหาวิธีการแก้ปัญหา 3 อย่างรวมทั้งประเมินผลด้วย

6. โครงการสร้างสรรค์ / การสำรวจ (creative project/ survey) เช่น ทำโปสเตอร์ติดผนังเล็ก ๆ เกี่ยวกับแมวที่สะท้อนทัศนคติของคุณต่อแมว แล้วเตรียมนำเสนอโปสเตอร์ของคุณให้เพื่อนในชั้นเรียน หรือ สัมภาษณ์คน 3 คนเกี่ยวกับแมวหรือสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ที่เขาเหล่านั้นทำได้ จงสำรวจว่าเขาจะแนะนำให้ครอบครัวที่มีเด็กเล็ก ๆ หรือครอบครัวที่ทุกคนไม่อยู่บ้านทั้งวัน เลี้ยงแมวหรือไม่ เขียนผลสำรวจลงบนโปสเตอร์ติดผนัง หรือ ผลิตหนังสือพิมพ์ติดผนังเกี่ยวกับแมวโดยขอให้คนในกลุ่มของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการหารูปภาพ ภาพถ่ายและคำอธิบายได้ภาพ ข้อคิด ความเชื่อหรือบทกวีเกี่ยวกับแมว

7. แบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวเรื่อง / เล่าเรื่องเล็ก ๆ น้อยจากประสบการณ์ส่วนตัว (sharing personal experiences, story/ anecdote-telling) เช่น คิดถึงแมวที่คุณรู้จักหรือหาหรือเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจที่แมวได้ทำและเตรียมเล่าให้คู่ของคุณฟังเรื่องนี้ หรือและตัดสินใจว่าเรื่องราวเกี่ยวกับแมวเรื่องใดเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่สุดแล้วเขียนให้เพื่อนร่วมชั้นอ่าน

8. ลำดับขั้นการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ในห้องเรียน (Task-based sequences in the classroom)

Willis, D. and Willis, J. (2007: 24-27) ได้แบ่งลำดับของการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน เป็น 3 ชั้นหลัก ๆ คือ 1) ก่อนทำภาระงาน (pre-task) 2) ระหว่างทำภาระงาน (task cycle) 3) เน้นภาษา (language focus) ดังแสดงในรูปที่ 1 บทบาทครูและบทบาทผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

1. ชั้นแนะนำหัวข้อและแนะนำงานปฏิบัติ (Pre-task) ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดขอบเขตหัวข้อ คำ และวลีที่เกี่ยวข้องโดยครูไม่คำนึงถึงหลักการทางไวยากรณ์ เพียงแค่ต้องการเตรียมความพร้อมและต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยและมั่นใจกับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ดังตัวอย่างกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในชั้นนี้ได้เช่น ระดมสมองและเขียนแผนผังแสดงความคิด (Brainstorming and mind map) จับคู่ประโยคกับรูปภาพ (Matching phrase to picture) แยกสิ่งต่างจากพวก (odd one out) คิดคำถามต่างๆ (Thinking of question to ask) แนะนำชิ้นงานเป็นตัวอย่าง (Introduce tasks) และให้นักเรียนอ่านการ์ด เรื่องสั้นๆ เป็นต้น (Reading card, short storied etc.)

2. ชั้นดำเนินงานตามวงจรของการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน (Task cycle)

2.1 นักเรียนปฏิบัติงานในลักษณะเป็นคู่หรือกลุ่มเล็กๆ (Task) บทบาทของครูคือครูจะเป็นผู้ดูแล (Teacher as a monitor) ปล่อยให้ นักเรียนทำงานอย่างอิสระด้วยตนเอง และให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็น เช่น ตรวจสอบการออกเสียง หรือแนะนำวิธีการปฏิบัติงานที่ดีกว่าที่กำลังดำเนินอยู่และไม่ควรเข้าไปดูแลนักเรียนมากเกินไป รวมทั้งกำหนดเวลาในการทำงานโดยเตือนนักเรียนก่อนหมดเวลาประมาณ 1 นาที จากนั้นใช้เวลา 1-2 นาทีหลังจากหมดเวลาสำหรับให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ต่อนักเรียนและให้ข้อเสนอแนะซึ่งเป็นข้อเสนอแนะเชิงบวก (Comment positive) เพราะจะทำให้ นักเรียนมีกำลังใจมากขึ้น

2.2 นักเรียนวางแผนการนำเสนอผลงานและเตรียมตัวรายงานต่อชั้นเรียน (Planning) นักเรียนกล่าวถึงวิธีการทำงานของกลุ่มหรือคู่ของตนว่า ทำงานอย่างไรมีการคิดหรือตัดสินใจอย่างไร ค้นพบความรู้หรือสิ่งใดบ้างขณะปฏิบัติงาน จะนำเสนอในรูปของการกล่าวรายงาน หรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ บทบาทของครู ครูจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือด้านการใช้ภาษา

(Teacher acts as linguistic advisor) สำหรับกรายงาน ให้ข้อเสนอแนะ แก้ไขข้อผิดพลาด ตรวจสอบร่างก่อนที่นักเรียนจะลงมือเขียนเพื่อใช้ประกอบในการพูดหรือนำเสนอต่อชั้นเรียน

2.3 นักเรียนดำเนินการรายงานต่อชั้นเรียน (Report) บทบาทของครูคือ เป็นประธาน (Teacher acts as chairperson) ครูลำดับการนำเสนออาจใช้จับฉลาก หรือวิธีอื่นๆ แนะนำ การนำเสนอ บอกจุดประสงค์ในการฟัง และวางตัวนักเรียนที่ให้ทำหน้าที่ในการสรุปผลการฟังหรือ ตั้งคำถาม ส่วนบทบาทของนักเรียน สามารถแยกได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่นำเสนอและกลุ่ม บทบาทของ นักเรียน สามารถแยกได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่นำเสนอและกลุ่มที่เป็นผู้รับฟังการนำเสนอ โดยผู้รับฟัง การนำเสนอจะมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ซักถาม ข้อเสนอ และร่วมในการประเมินกลุ่มที่นำเสนอกับครู

3. ขั้นศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละงานปฏิบัติ (Language focus) หลังจากนักเรียนได้ผ่านขั้นตอนของการปฏิบัติงาน และนำเสนอผลงานแล้วในขั้นตอนนี้นักเรียน จะได้เรียนรู้ถึงเนื้อหาของภาษา หน้าที่ของภาษาและได้ทำการฝึกใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย คือ

3.1 วิเคราะห์ (Analysis) นักเรียนวิเคราะห์และตรวจสอบรวมทั้งรวมอภิปรายถึง ลักษณะสำคัญของเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา ไวยากรณ์จากที่นักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติ จากงาน อาจจะซักถามสิ่งที่สังเกตเห็น บทบาทของครูคือ เสนอคำ วลี ประโยค รูปประโยค ที่อยู่ในงาน ที่นักเรียนได้ทำ เพื่อให้ให้นักเรียนรู้หลัก และวิธีการนำไปใช้อย่างถูกต้อง

3.2 ฝึกการใช้ภาษา (Practice) นักเรียนฝึกการใช้คำ ประโยคต่าง ๆ ที่ได้ผ่านขั้นตอนการวิเคราะห์มาแล้ว ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา มีการทำแบบฝึกหัด ใบงานต่าง ๆ เพื่อเป็นการทบทวน เช่น ในการเรียนเรื่องการบอกรูปรางลักษณะ ครอบอบใบงานเกี่ยวกับคำตรงกันข้าม แต่งประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ หรือจัดคำที่แตกต่างจากพวก

จากแนวความคิดข้างต้นสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะฟัง-การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องใช้ในสถานการณ์จริง โดยนักเรียนต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษา ครูควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน บรรยายกาในการสอนทักษะฟัง-พูด ควรเป็นบรรยายกาที่ไม่ตึงเครียดและครูควรส่งเสริมให้นักเรียนสนใจกลวิธีในการฟังและการพูด การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นทักษะการฟังและทักษะการพูดนำไปสู่การติดต่อสื่อสารกระบวนการสอนนำการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ซึ่งการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมีจุดประสงค์ผลสำเร็จของงานมากกว่าตัวภาษาจึงเอื้อให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้ภาษาอังกฤษของตนโดยไม่กลัวความล้มเหลว อีกทั้งการเตรียมบทเรียน

เพื่อใช้ในการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานนั้นไม่ยาก ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานจึงน่าจะเป็นวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียน

3.4 กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

Pica (1993: 19-20) ได้กล่าวถึงกิจกรรมภาระงานเป็นหลักว่ามี 5 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และผู้เรียนคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่สมบูรณ์อยู่ที่ 2 คน และผู้เรียนทั้ง 2 คนนี้จะต้องทำงานร่วมกับแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เพื่อนำข้อมูลทั้ง 2 นั้นมารวมกันให้เกิดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์เพียง 1 เรื่อง ขณะทำกิจกรรมนั้น ผู้เรียนทั้ง 2 คน เป็นทั้งผู้ขอข้อมูลและผู้ให้ข้อมูล ในขณะเดียวกันดังนั้นจึงเรียกกิจกรรมการสื่อสารในกิจกรรมนี้ว่ากิจกรรมสื่อสาร 2 ทาง ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนค้นหาข้อมูลจากกัน และเพื่อแก้ปัญหา หรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวต่างๆ

2. กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่เหมือนกัน แต่มีบางส่วนของข้อมูลที่ขาดหายไป ดังนั้นผู้เรียนต่างต้องทำงานร่วมกัน ขณะทำงานร่วมกันนั้นผู้เรียนคนหนึ่งจะเป็น ผู้ขอข้อมูลในขณะที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลและจะสลับบทบาทกันอีกครั้งเพื่อแต่ละคนจะได้มีข้อมูลที่สมบูรณ์เพียง 1 อย่างการสื่อสารชนิดนี้ เรียกว่าการสื่อสารทางเดียวตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้เช่น การให้ผู้เรียนทำตามคำบอกคำสั่ง หรืออาจฟังข้อความแล้ววาดภาพ

3. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาที่ได้รับมอบหมายผลลัพธ์จากการแก้ปัญหามีได้เพียงอย่างเดียวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ เช่น ให้ผู้เรียนหาความแตกต่างจากรูปภาพ โดยผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเพื่อหาข้อสรุปว่าข้อแตกต่างเหล่านั้นมีอะไรบ้าง

4. กิจกรรมการตัดสินใจ (Decision-making Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันตัดสินใจเพื่อหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งจากหลายๆ ทางเลือกที่มีผู้กำหนดไว้ให้ ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ให้ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสม เช่น อาหารชนิดใด มีประโยชน์สำหรับสมองมากที่สุดหรือ การตัดสินใจคัดเลือกคนเข้าทำงาน

5. กิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนอภิปรายในหัวข้อที่มักก่อให้เกิดการโต้เถียงกันอย่างมากตัวอย่าง กิจกรรมประเภทนี้ เช่นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพ เป็นต้นกิจกรรมการแก้ปัญหา กิจกรรมการตัดสินใจ และ กิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจเป็นลักษณะการสื่อสาร 2 ทาง คือ ผู้เรียนเป็นทั้งผู้ขอข้อมูลและผู้ให้

ข้อมูลเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลตลอดจนความคิดเห็นระหว่างกัน หรืออาจมีลักษณะเป็นการทำงานตามลำพังโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่เพื่อแก้ปัญหาหรือ การตัดสินใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

Candlin (1987: 15-16) ได้แบ่งกิจกรรมเน้นภาระงานเป็นหลัก ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเรื่องของภาษา โดยเน้นการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตลอดจนข้อมูลที่น่าสนใจในการเรียน

1. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูลขณะดำเนินกิจกรรมแบ่งเป็น 4 ประเภท

- 1.1 ข้อมูลหรือความคิดที่ได้จากผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มหลังทำกิจกรรม
- 1.2 ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันตัดสินใจ
- 1.3 ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่ม นำข้อมูลของตนมารวมกัน ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง
- 1.4 ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนแต่ละคนค้นพบ จากการแก้ปัญหาในส่วนของตน แล้วนำ ผลลัพธ์ที่ได้มารวมกัน ทำให้ได้ผลลัพธ์หรือรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างกันออกไป

2. กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนทำการวิจัยและทดลอง กิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่มีความซับซ้อนเน้นฝึกให้ผู้เรียนตั้งปัญหา ตั้งสมมุติฐาน ตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหา วางแผนการแก้ปัญหาวิเคราะห์และประเมินผลตลอดจนการนำเสนอผลงาน

3. กิจกรรมที่เน้นกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยการเน้นการที่ผู้เรียนรับรู้ปัญหาการเลือกรูปแบบในการแก้ปัญหา การสรุปอ้างอิง การตัดสินใจปัญหา ตลอดจนวิธีการที่ผู้เรียนนำเสนอผลลัพธ์ที่ได้มาประยุกต์ใช้

อีกทั้ง Candlin (1987: 10-12) ได้จำแนกองค์ประกอบของภาระงานที่ปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ตัวป้อน คือ ข้อมูลที่ใช้ในการทำกิจกรรมซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆ เช่นสิ่งพิมพ์ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน
2. บทบาท คือ การกำหนดบทบาทของผู้เรียนแต่ละคนว่าจะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างไรขณะทำกิจกรรม
3. สภาพการณ์ คือ กำหนดการในห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่างๆ ตามหน้าที่ทางภาษาที่ระบุไว้ขณะทำกิจกรรม ซึ่งการระบุดังกล่าวนี้จะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน

4. การดำเนินกิจกรรม คือการระบุขั้นตอนว่าผู้เรียนจะดำเนินกิจกรรมอย่างไรให้บรรลุผลสำเร็จ

5. ผลลัพธ์ คือ การระบุว่าหลังจากปฏิบัติงานนั้นลุล่วงแล้วไปแล้วมีผลลัพธ์ได้ทางเดียวหรือ อาจมีหลายทางก็ได้ ขึ้นอยู่กับกับการตัดสินใจหรือการแก้ปัญหาของผู้เรียนขณะทำกิจกรรม

6. ผลสะท้อนกลับ คือ การประเมินค่าของงานที่ปฏิบัติว่าสามารถดำเนินกิจกรรมได้บรรลุผลสำเร็จหรือไม่ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนกับสถานการณ์จริงได้ดีหรือไม่

Nunan (1989: 10-11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของกิจกรรมภาระงานเป็นหลักต่อไป

1. จุดมุ่งหมาย คือการบอกขอบเขตของงานนั้น ว่าต้องการให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายใดในการทำงานนั้นๆ เช่น เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน หรือ การพูด

2. ตัวป้อน คือข้อมูลที่มีลักษณะสมจริง เพื่อให้ผู้เรียนใช้ในการทำงานนั้น ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของข้อความจากหนังสือพิมพ์ รูปถ่าย จดหมาย ภาพวาด ตารางเวลาต่างๆ แผนที่ หรือ โฆษณาจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

3. กิจกรรม คือการระบุถึงวิธีการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียน ที่มีต่อตัวป้อน ในกิจกรรมนั้นๆ กิจกรรมดังกล่าวควรเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในลักษณะที่สมจริงเหมือนอยู่ในสถานการณ์จริง การจัดกิจกรรม ควรอยู่ในลักษณะที่กำหนดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน โดยการที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ร่วมกันแก้ปัญหาให้กิจกรรมกลุ่มลุล่วงไป

4. บทบาทของครู คือ การระบุว่าขณะทำงาน กิจกรรมนั้นครูมีบทบาทอย่างไร เช่น ครูอาจเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ผู้ร่วมกิจกรรม หรืออาจเป็นผู้สังเกตการณ์ เป็นผู้ให้คำแนะนำ (Counselor)

5. บทบาทของผู้เรียน คือ ระบุว่า ขณะดำเนินกิจกรรมนั้นผู้เรียนมีบทบาทอย่างไร เช่นผู้เรียนเป็นผู้ร่วมการสนทนา เป็นผู้ฟัง เป็นต้น

6. สถานที่ คือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่างๆ ตามหน้าที่ทางภาษาเช่น ภัตตาคาร ในศูนย์การค้า เป็นต้น

Skehan (1996: 38-62) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ ของกิจกรรมภาระงานเป็นหลัก ไว้ดังนี้

1. ชั้นก่อนภาระงาน (Pre-task)

ครู : แสดงหรือทำภาระงาน กิจกรรม เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดู

นักเรียน : สังเกตภาระงานที่คล้ายคลึงกัน วางแผนทางด้านภาษา และ การเรียนรู้

2. ชั้นระหว่างภาระงาน (During-task)

ครู : ย้ำนักเรียนในเรื่อง ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ในการทำภาระงานให้มีความสมดุลกันนักเรียน : ทำภาระงาน

3. ชั้นหลังภาระงาน (Post-task)

ครู : เน้นรูปแบบที่น่าสนใจ สนับสนุนการทำภาระงาน โดยการให้คำวิจารณ์ ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในการทำงาน

นักเรียน : ทำงานซ้ำในห้องเรียน และ และคู่มือผลลัพธ์ของคนผ่านวิดีโอเพื่อการวิเคราะห์ทำงานที่คล้ายคลึงกันอีก เพื่อฝึกให้เกิดความคล่องแคล่ว ถูกต้อง ในงาน

กล่าวโดยสรุปว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของภาระงานที่ระบุว่า งานที่ต้องปฏิบัตินั้นต้องการให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของหน้าที่ทางภาษา อย่างไรก็ตามหนึ่งในการทำงานนั้นผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษา โดยใช้ตัวป้อนที่สมจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ในงานที่ปฏิบัติกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ที่อาจเกิดขึ้นจริงได้ในสถานการณ์จริง ทั้งนี้งานจะมีขั้นตอนระบุการดำเนินงานอย่างชัดเจน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันงานนั้น ก็มีการกำหนด บทบาทของครู และ นักเรียนว่าจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะใด

3.5 แนวทางการเลือกล้อในการเรียนแบบเน้นภาระงาน

มีนักการศึกษาได้เสนอแนวทางการเลือกล้อในการเรียนแบบเน้นภาระงาน ดังนี้ Candlin (1987) กล่าวว่า หลักเกณฑ์ที่ควรนำมาพิจารณาเมื่อจะเลือกงานมาใช้ในกระบวนการเรียนแบบเน้นภาระงานควรเป็นงานที่มีลักษณะ ดังนี้

1. ส่งเสริมความสนใจด้านความหมาย จุดประสงค์และการเจรจาพูดคุยต่อตรง
2. ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจอยากค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
3. สร้างจุดประสงค์จากความสนใจของนักเรียน
4. สามารถใช้ได้กับวิธีการสอน กระบวนการ และสื่อได้หลายแบบ
5. เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้กลวิธี และทักษะที่นักเรียนมีเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ
6. มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึก และทัศนคติของนักเรียน

ของงาน

7. ทำท่าย เพื่อให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรม
8. ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ทักษะที่ตนมี
9. มีการกำหนดปัญหาให้นักเรียนแก้ เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีครูเป็นผู้

แนะนำ

10. มีการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา
11. มีการประเมินผลของงานและแสดงออกโดยครูและและนักเรียนช่วยเหลือกัน
12. พัฒนาความสามารถของนักเรียน เพื่อความสมบูรณ์ของงาน
13. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้อภิปัญญา (Metacognition) และสนทนาในวงกว้าง (Metacommunication)
14. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา
15. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ปัญหาและการแก้ไขปัญหา
16. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ
17. มีการเฝ้าดู และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนและงาน
18. ทำให้นักเรียนตระหนักว่าต้องเรียนตามกระบวนการ
19. ส่งเสริมให้มีการวิเคราะห์ข้อมูล และกระบวนการเรียนรู้ภาษา
20. ต้องได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าแก่การลงทุน นั่นคือ รูปแบบของภาษาที่สอนควรเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารภายนอกห้องเรียนด้วย หรือมีการพัฒนาภูมิปัญญา และวุฒิภาวะของนักเรียนอีกด้วย

จากแนวความคิดการเลือกสื่อในการเรียนแบบเน้นภาระงานพอสรุปได้ว่า สื่อที่นำมาใช้ในการสอนต้องอยู่ในความสนใจของตัวผู้เรียน กระตุ้นให้นักเรียนพยายามค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเน้นกระบวนการสื่อสารเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ปัญหาและแก้ไขปัญหาโดยใช้การสื่อสาร

3.6 ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ในชั้นเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ในชีวิตจริงทั้งโดยตรงและโดยอ้อมได้นั่นคือ ตัวป้อนทางภาษา กิจกรรมที่สอดคล้องกับตัวป้อนและกระบวนการเรียนจะช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้แบบต่างๆ (Cognitive and metacognitive perception) พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนากลวิธีในการสื่อสารและการเรียนรู้

Willis (1996) กล่าวว่า การที่นักเรียนปฏิบัติงานเป็นคู่หรือกลุ่ม ตามการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมีข้อดี ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในกลุ่มเพื่อนโดยไม่กลัวว่าจะถูกแก้ไขสิ่งที่พูดผิดหน้าชั้นเรียน
 2. ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียนต้องสร้างประโยคเองในขณะนั้นเพื่อสื่อสาร ในขณะเดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดด้วย
 3. ทำให้นักเรียนมีโอกาสดูการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบและแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน
 4. ทำให้นักเรียนมีโอกาสดูการสื่อความหมายของนักเรียนคนอื่น ซึ่งเป็นเหมือนการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน
 5. ทำให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และเรียนรู้การร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูดสื่อสาร เพื่อความหมาย
 6. ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์ มิใช่พูดเพียงประโยคเดียวนักเรียนจะได้เรียนรู้วิธีการเริ่มบทสนทนาและจบการสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา
 7. ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสดลองใช้กลวิธีในการสื่อสารหลายแบบ เช่น การตรวจสอบความเข้าใจ การจับความคิดของผู้อื่น
 8. ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น เมื่อพบว่าตนเองสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้งานเสร็จสมบูรณ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย
- จากกระบวนการสอนที่เน้นภาระงานสามารถแบ่งลำดับของการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเป็น 5 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) ขั้นก่อนทำภาระงาน (Pre-task) ขั้นระหว่างการทำงาน (Task cycle) ขั้นเน้นภาษา (Language focus) และขั้นการสื่อสาร (Communication) โดยการจัดกิจกรรมที่เน้นภาระงานประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของภาระงานที่ต้องการให้นักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการทำงาน โดยนักเรียนจะมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริง บทบาทของนักเรียนขณะดำเนินกิจกรรมเป็นผู้ร่วมสนทนาและเป็นผู้ฟังครุมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ให้คำแนะนำ (Counselor) และสถานที่ควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นสถานการณ์ต่างๆตามหน้าที่ทางภาษา โดยการเรียนแบบเน้นภาระงานมุ่งพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้และการปฏิบัติไปประยุกต์การคิดต่อการสื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

4. การนำสาระท้องถิ่นในการเรียนการสอน

การจัดการศึกษาที่ทำให้ผู้เรียน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับถิ่นของตน ย่อมจะทำให้ผู้เรียนมีความรัก ภาคภูมิใจในท้องถิ่น อันจะนำไปสู่ความต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และพัฒนาท้องถิ่นของตนเองในที่สุด สอดคล้องกับ เสงี่ยม โตรัตน์ (2538: 48) กล่าวว่า สาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษก็ต้องมีการพัฒนาสื่อที่สอดคล้องกับท้องถิ่นเพราะสื่อต่างๆที่ผลิตขายทั่วไปในท้องตลาดไม่ สามารถนำมาใช้สอนกับผู้เรียนทุกกลุ่มบริบทได้

4.1 ความหมายของสาระท้องถิ่น

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของสาระท้องถิ่น แตกต่างกันไป ดังนี้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542: 2) ได้ให้ความหมาย

ท้องถิ่นหมายถึงสภาพแวดล้อมและสังคมวัฒนธรรมที่ผู้เรียนมีวิถีชีวิตเกี่ยวข้องกับคุ้นเคยมาตั้งแต่กำเนิด มีขอบข่ายครอบคลุมตั้งแต่ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด กลุ่มจังหวัด และภูมิภาคของท้องถิ่นนั้นๆ

สาระการเรียนรู้ท้องถิ่นหมายถึงรายละเอียดของเนื้อหา องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับท้องถิ่นในด้านต่างๆ เช่นสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ประวัติความเป็นมา สภาพเศรษฐกิจ สังคม การดำรงชีวิต ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา อาชีพ ฯลฯ ตลอดจนสภาพปัญหาและสิ่งที่ควรได้รับการถ่ายทอดพัฒนาในชุมชน และสังคมนั้นๆ ซึ่งสถานศึกษาควรได้กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้

กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่นหมายถึงขอบข่ายเนื้อหาของสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์และกำหนดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้สถานศึกษานำไปจัดทำรายละเอียดสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นตามสภาพความพร้อม และความต้องการของสถานศึกษา

ข้อมูลสารสนเทศของท้องถิ่นหมายถึง รายละเอียดของข้อมูลสารสนเทศในท้องถิ่น ซึ่งครอบคลุมทั้งข้อมูลในด้านสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ประวัติความเป็นมา สภาพเศรษฐกิจ สังคม การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา ตลอดจนสภาพปัญหาในชุมชนและสังคมนั้นๆ

4.2 หลักเกณฑ์การเลือกและพัฒนาหลักสูตรสาระท้องถิ่น

การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงท้องถิ่นของตนเอง โดยให้ท้องถิ่นเข้าร่วมรับรู้และรับผิดชอบต่อการพัฒนาท้องถิ่นของเขาเอง ลักษณะสำคัญของหลักสูตรสาระท้องถิ่นมีอยู่หลายประการ ดังนี้

พระนอม แก้วกำเนิด (2525: 34 -35) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะหลักสูตรสาระ
ท้องถิ่นไว้ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่สอดคล้องกับคำอธิบายหรือสอดคล้องในโครงสร้างรายวิชา
บังคับเลือกเสรี
2. มีเนื้อหาสอดคล้องและเป็นไปตามสภาพชีวิต เศรษฐกิจและสังคมของแต่ละ
ท้องถิ่นโดยเฉพาะ
3. มีวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระซึ่งนำไปเห็นถึงปัญหาและความต้องการของนักเรียน
ผู้ปกครองและประชาชนในแต่ละท้องถิ่น
4. มีเนื้อหาสาระสัมพันธ์สอดคล้องกับทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรที่มนุษย์สร้าง
ขึ้น แผนและแนวโน้มของการพัฒนาท้องถิ่น
5. มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ใช้ทรัพยากรท้องถิ่นเป็นฐานในการพัฒนา
ชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมของท้องถิ่น
6. มีวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระสนองความต้องการของนักเรียนเฉพาะกลุ่ม
โดยเฉพาะในการส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการและวิชาชีพ
7. มีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนรู้จักสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นของตนเอง รักท้องถิ่น
และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น

สรุปได้ว่า หลักสูตรสาระท้องถิ่นที่โรงเรียนพัฒนาขึ้นควรตอบสนองต่อสภาพและ
ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจถึงชีวิต สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม ตามที่ปรากฏ
จริงในท้องถิ่นนั้น

ด้วยลักษณะที่สำคัญดังกล่าว สัจด์ อุทรานันท์ (2532: 311) กล่าวว่า โรงเรียนหรือ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาหลักสูตรสาระท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความ
ต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่นให้มากที่สุดทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลความจำเป็น คือ

1. หลักสูตรแม่บทจากส่วนกลาง มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาในระดับชาติ
ครอบคลุมกระบวนการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนในภาพรวมการนำไปใช้ไม่สามารถตอบสนอง
สภาพปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง
2. การพัฒนาหลักสูตร โดยการยอมรับบทบาทของผู้ใช้หลักสูตรมากขึ้น ดังนั้นใน
การดำเนินการพัฒนาหลักสูตรในระดับท้องถิ่น จึงควรเปิดโอกาสให้ผู้ใช่หลักสูตรได้มีส่วนร่วมใน
การพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่นนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ในการเลือกและพัฒนาหลักสูตรสาระท้องถิ่น ต้องสอดคล้องกับสภาพปัญหา และตอบสนองความต้องการของสังคมที่ใช้หลักสูตรนั้น ๆ โดยให้ผู้ใช้หลักสูตรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรไปด้วย

4.3 การคัดเลือกหัวข้อศึกษาเรื่องจากสาระท้องถิ่น

จากการศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับสาระท้องถิ่น ผู้วิจัยพบว่ามีหัวข้อเรื่องต่างๆที่น่าสนใจมากมาย เพื่อให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สภายุโรป (Council of Europe) ได้กำหนดให้เป็นหัวข้อหลักในเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 13 หัวข้อ ได้แก่ 1) Locations 2) Places 3) Lifestyles 4) Education and Future Career 5) Environments 6) Travel 7) Relation with Other People 8) festival 9) Shopping 10) Food and Drink 11) Occupation 12) Foreign Languages และ 13) Famous people ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากและรวบรวมความรู้ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาระท้องถิ่นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทำให้ได้หัวข้อที่นักเรียนสนใจจำนวน 7 หัวข้อ ได้แก่ 1) ด้านตำแหน่งที่ตั้ง 2) ด้านสถานที่ท่องเที่ยว 3) ด้านสิ่งแวดล้อม 4) ด้านเทศกาลและวันสำคัญ 5) ด้านอาชีพ 6) ด้านการศึกษา 7) ด้านบุคคลมีชื่อเสียง โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.3.1 ด้านตำแหน่งที่ตั้ง

ประวัติของจังหวัดศรีสะเกษ

ก่อนสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นมาทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดศรีสะเกษ ก่อนสมัยกรุงศรีอยุธยา ไม่ปรากฏหลักฐานแน่นอน มีการจดบันทึกไว้พอสังเขป ส่วนมากได้จากคำบอกเล่าของผู้สูงอายุเล่าต่อกันมา เอาความแน่นอนไม่ได้นัก นักประวัติศาสตร์และนักโบราณคดีสันนิษฐานว่า พื้นที่ภาคอีสานในปัจจุบันเคยเป็นที่อยู่ของพวกละว้าและลาว มีแคว้นแคว้นอาณาเขตปกครองเรียกว่า "อาณาจักรพูนัน" ประมาณปี พ.ศ.1100 พวกละว้าที่เคยมีอำนาจปกครอง อาณาจักรพูนันเสื่อมอำนาจลง ขอมเข้ามามีอำนาจแทนและตั้งอาณาจักรเจนละหรืออีสานปุระขึ้น พวกละว้าถอยร่นไปทางเหนือ ปล่อยให้พื้นที่ภาคอีสานรกร้างว่างเปล่าเป็นจำนวนมากเขตพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดใกล้เคียงจึงถูกทิ้งให้เป็นที่รกร้างและเป็นป่าดง ขอมได้แบ่งการปกครองเป็น 3 ภาค โดยมีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่ละโว้ (ลพบุรี) พิมาย (นครราชสีมา) และสกลนคร มีฐานะเป็นเมืองประเทศราช ขึ้นตรงต่อศูนย์กลางการปกครองใหญ่ที่นครวัด ในยุคที่ขอมเรืองอำนาจ ศรีสะเกษน่าจะเป็นดินแดนแห่งหนึ่งที่ขอมใช้เป็นเส้นทางไปมาระหว่างเมืองประเทศราชดังกล่าวแล้ว เพราะปรากฏโบราณสถาน โบราณวัตถุของขอมซึ่งกรมศิลปากรสำรวจในจังหวัดศรีสะเกษเมื่อ พ.ศ.2512 จำนวน 15 แห่ง ไม่รวมเขาพระวิหารซึ่งเป็นเทวสถานของขอมที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีปราสาทหินสระกำแพงใหญ่ สระกำแพงน้อย ปราสาทลุมพุก ปราสาทบ้านตามจาน (บ้านสมอ) ปราสาทเขอ ปราสาทโคนด้วล (ช่องตาเฒ่า อ.กันทรลักษณ์) สันนิษฐานว่าโบราณสถานเหล่านี้มีอายุ

ประมาณ 1,000 ปีเศษมีอยู่ตามท้องที่อำเภอต่างๆ ของจังหวัดศรีสะเกษ ขอมคงสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่พักและประกอบพิธีทางศาสนาระหว่างเดินทางจากนครวัด นครธมข้ามเทือกเขาพนมดงรักมาสู่ศูนย์กลางการปกครองภาคอีสานทั้ง 3 เมืองดังกล่าวแล้วเมื่อขอมเสื่อมอำนาจลง ไทยเริ่มมีอำนาจครอบครองดินแดนเหล่านี้ ขณะเดียวกันจังหวัดศรีสะเกษมีสภาพเป็นป่าดงอยู่นานเพราะแม้แต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลางก็มีได้บันทึกกล่าวถึงจังหวัดศรีสะเกษในเอกสารใด เพิ่งจะได้มีการบันทึกหลักฐานในพงศาวดารกล่าวถึงเมืองสุรินทร์ด้วย

สมัยกรุงศรีอยุธยา

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาอาณาจักรไทยกว้างขวางมาก มีชาวบ้านป่าซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย (MINORITY TRIBE) อาศัยอยู่แถบเมืองอัตปือแสนแป แคว้นจำปาสักฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปัจจุบัน ชาวพวกนี้เรียกตัวเองว่า "ข่า" "ส่วย" "กวย" หรือ "กูย" อยู่ในดินแดนของราชอาณาจักรไทย โดยสมบูรณ์ (เพิ่งเสียให้ฝรั่งเศสเมื่อ พ.ศ.2436 หรือ ร.ศ.112) พวกนี้มีความรู้ความสามารถในการจับช้างป่ามาเลี้ยงไว้ใช้งาน ชาวส่วยหรือชาวกวยได้อพยพย้ายที่ทำมาหากินข้ามมาฝั่งขวาแม่น้ำโขง เนื่องจากชาวเมืองศรีสัตนาคนหุต(เวียงจันทน์) ได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานแย่งที่ทำมาหากินในปี พ.ศ.2260 ชาวส่วยได้อพยพแยกออกเป็นหลายพวกด้วยกัน แต่ละพวกมีหัวหน้าควบคุมมา เช่น เชียงปุม เชียงลี เชียงสง ตากะจะ และเชียงขัน เชียงมะ เชียงไซย หัวหน้าแต่ละคนก็ได้หาสมัครพรรคพวกไปตั้งรกรากในที่ต่างๆ กัน เวียงปุม อยู่ที่บ้านที่ เชียงลี หรือตะกะอาม อยู่ที่รัตนบุรี เชียงสงอยู่บ้านเมื่อถึง (อำเภอจอมพระ) เชียงมะ อยู่ที่สังขะ เวียงไซยอยู่บ้านจารพัต (อำเภอศรีขรภูมิ) ส่วนตากะจะและเชียงขัน อยู่ที่บ้านปราสาทที่เหล็ยมดงลำดวน (บ้านดวนใหญ่ปัจจุบัน) พวกส่วยเหล่านี้อยู่รวมกันเป็นชุมชนใหญ่ หาเลี้ยงชีพด้วยการเกษตรและหาของป่ามาบริโภคใช้สอย มีการไปมาหาสู่ติดต่อกันระหว่างพวกส่วยอยู่เสมอ มีสภาพภูมิประเทศติดต่อเขตกัมพูชา และมีเทือกเขาพนมดงรักเป็นเส้นกันเขตแดน ป่าดงเขตนี้นี้มีฝูงสัตว์ป่าอุดมสมบูรณ์ โขลงช้างพัง ช้างพลาย ฝูงเก้งกวาง ละมั่งและโคแดงอยู่มากมายตามทุ่งหญ้าและราวป่า เหมาะกับการทำมาหาเลี้ยงชีพของชาวส่วยอย่างยิ่งลุ พ.ศ.2302 ปีเถาะ จุลศักราช 1181 ตรงกับสมัยแผ่นดินพระบรมราชาที่ 3 หรือพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยามรินทร์ (พระเจ้าเอกทัศ) กษัตริย์องค์สุดท้ายของกรุงศรีอยุธยา พระยาช้างเผือกของพระองค์ได้แตกออกจากโรงช้างต้นในกรุงศรีอยุธยา เดินทางมาทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โปรดให้ทหารเอกคู่พระทัยสองพี่น้อง (เข้าใจว่าสมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึก พระนามเดิมทองด้วง และกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท พระนามเดิมบุญมา) คุมไพร่พล 30 นาย ออกติดตามผ่านมาแขวงพิมาย ทราบจากเจ้าเมืองพิมายว่า ในดงริมเขาพนมดงรักมีพวกส่วยชำนาญในการจับช้าง เลี้ยงช้าง สองพี่น้องกับไพร่พล จึงได้ติดตามสองพี่น้องไปเชียงลีไปที่บ้านกุดหวาย (อำเภอรัตนบุรี) เชียงลีจึงได้พาสองพี่น้องและไพร่พลไปตาม

หาเชียงสง ที่บ้านเมืองสิงเชียงปุมที่บ้านเมืองที เชียงไชยที่บ้านกุดปะไท ตากะจะและเชียงขัน ที่บ้านโคกลำดวน เชียงะที่บ้านอัจจะปะนึ่ง (เขตอำเภอสังขะ) ทุกคนร่วมเดินทางติดตามพระยาช้างเผือก สองพี่น้องและหัวหน้าป่าดงทั้งหมด ได้ติดตามล้อมจับพระยาช้างเผือกได้ที่บ้านหนองโชน ได้คืนมาและนำส่งถึงกรุงศรีอยุธยา ด้วยความดีความชอบในครั้งนี้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสุริยารินทร์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งให้หัวหน้าบ้านป่าดงมีบรรดาศักดิ์ทั้งหมด ตากะจะหัวหน้าหมู่บ้านโคกลำดวน ได้เป็นหลวงแก้วสุวรรณเชียงขันได้เป็นหลวงปราบอยู่กับตากะจะต่อมาหัวหน้าหมู่บ้านป่าดงทั้ง 5 ได้พากันไปเฝ้าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ กรุงศรีอยุธยา โดยนำสิ่งของไปทูลเกล้าฯ ถวาย คือช้าง ม้า แก่นสน ยางสน ปีกนก นกระมาด (นอแรด) งาช้าง ขี้ผึ้ง น้ำผึ้ง เป็นการส่งถวายตามพระราชประเพณี สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยารินทร์ ทรงพิจารณาเห็นความดีความชอบเมื่อครั้งได้ช่วยเหลือจับพระยาช้างเผือก และเมื่อหัวหน้าหมู่บ้านได้นำสิ่งของไปทูลเกล้าฯ ถวาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้หัวหน้าหมู่บ้านสูงขึ้นทุกคนในปี พ.ศ.2302 นี้เอง หลวงแก้วสุวรรณ(ตากะจะ) บ้านโคกลำดวนได้บรรดาศักดิ์เป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวนมีพระบรมราชโองการยกบ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวน ซึ่งเดิมเรียกว่า "เมืองศรีนครลำดวน" ขึ้นเป็นเมืองขุนันท์แปลว่า "เมืองป่าดง" ให้พระยาไกรภักดีศรีนครลำดวนเป็นเจ้าเมืองปกครอง

สมัยกรุงธนบุรี

เมื่อกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ.2310 แล้ว สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีพระเจ้าตากสินมหาราช ได้ทรงกอบกู้อิสรภาพและทรงตั้งกรุงธนบุรีเป็นราชธานีพ.ศ.2321 ปีจอ จุลศักราช 1140 กรุงศรีสัตนาคนหุต (เวียงจันทน์) เป็นกบฏต่อไทย สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีได้โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึก (พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช) กับเจ้าพระยาสุรสีห์เป็นแม่ทัพยกขึ้นไปทางเมืองพิมายแม่ทัพสั่งให้เจ้าเมืองพิมายแต่งข้าหลวงออกมาเกณฑ์กำลังเมืองปะทายสมันต์ (จังหวัดสุรินทร์) เมืองสังขะเมืองขุนันท์ เมืองรัตนบุรี เป็นทัพยกไปตีเมืองเวียงจันทน์ เมืองจำปาศักดิ์ ได้ชัยชนะยอมขึ้นต่อไทยทั้งสองเมือง กองทัพไทยเข้าเมืองเวียงจันทน์ ได้อัญเชิญพระแก้วมรกต และพระบางพร้อมกุมตัวนครจำปาศักดิ์ไชยกุมารกลับกรุงธนบุรีในการศึกครั้งนี้เมื่อเดินทางกลับ หลวงปราบ (เชียงขัน) ทหารเอกในกองทัพ ได้หุ้ญม่ายชาวลาวคนหนึ่งกลับมาเป็นภรรยา มีบุตรชายติดตามมาด้วยชื่อท้าวบุญจันทน์พ.ศ.2324 เมืองเขมรเกิดจลาจล สมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึกกับพระยาสุรสีห์ ได้รับพระบรมราชโองการให้เป็นแม่ทัพยกกองทัพไปปราบจลาจลครั้งนี้ โดยเกณฑ์กำลังของเมืองปะทายสมันต์ เมืองขุนันท์ และเมืองสังขะ สมทบกับกองทัพหลวงออกไปปราบปราม กองทัพไทยยกไปตีเมืองเสียมราฐ กำพงสวาย บรรทายเพชร บรรทายมาศ และเมืองรุ่งคำแร่ย์ (ถ้ำช้าง) เมืองเหล่านี้ยอมแพ้ ขอขึ้นเป็นขอบ

ฉันทลีมา เสร็จแล้วยกทัพกลับกรุงธนบุรีเมื่อเสร็จสงครามเวียงจันทน์ และเมืองเขมรแล้ว ได้ปูนบำเหน็จให้แก่เจ้าเมืองปะทายสมันต์ เมืองขุขันธ์ และเมืองสังฆะ เลื่อนบรรดาศักดิ์ให้เป็นพระยาให้พระยาทั้งสามเมือง เจ้าเมืองขุขันธ์ ได้บรรดาศักดิ์ใหม่ จากพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวนเป็นพระยาขุขันธ์ภักดี ในปีเดียวกันนั้นเอง พระยาขุขันธ์ภักดี(ตากะจะ) ถึงแก่อนิจกรรมจึงโปรดให้หลวงปราบ (เซียงขัน) ขึ้นเป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน เจ้าเมืองขุขันธ์ ต่อมาเมืองขุขันธ์ที่บ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวนกันดารน้ำ พระยาไกรภักดีฯ จึงอพยพเมืองย้ายมาอยู่บ้านแตระ (แตระ) ตำบลห้วยเหนือ ที่ตั้งอำเภอขุขันธ์ในปัจจุบัน

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์

ล. พ.ศ.2325 ปีชวด จุลศักราช 1144 พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน(เซียงขัน) ได้บรรดาศักดิ์เป็นพระยาขุขันธ์ภักดี ได้มีใบบอกกราบบังคมทูลขอตั้งห้าวบุญจันทร์ เป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน ผู้ช่วยเจ้าเมือง อยู่มาวันหนึ่ง พระยาขุขันธ์ภักดี เพลอเรียกพระยาไกรภักดีฯ(บุญจันทร์) ว่า"ลูกเขลย" พระยาไกรภักดีจึงโกรธและผูกพระยาบาทภายหลังมีพ่อค้าญวน 30 คน มาซื้อโคกระบือที่เมืองขุขันธ์ พระยาขุขันธ์ภักดีอำนวยการความสะดวกและจัดที่พักให้ญวนตลอดจนให้ไพร่นำทางไปช่องโทยให้พวกญวนนำโค กระบือ ไปยังเมืองพนมเปญได้สะดวก พระยาไกรภักดีฯ (บุญจันทร์) ได้กล่าวโทษมายังกรุงเทพฯ และโปรดเกล้าฯ ให้เรียกตัวพระยาขุขันธ์ไปลงโทษและจำคุกไว้ที่กรุงเทพฯ แล้วโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งพระยาไกรภักดีฯ(บุญจันทร์) เป็นเจ้าเมืองขุขันธ์แทน

ในปี พ.ศ.2325 นี้ พระภักดีภูธรสงคราม (อุน) ปลัดเมืองขุขันธ์ กราบบังคมทูลขอแยกจากขุขันธ์ไปตั้งที่บ้านโนนสามขาจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกบ้านโนนสามขาขึ้นเป็นเมือง "ศรีสระเกษ" ต่อมาปี พ.ศ.2328 ได้ย้ายเมืองศรีสระเกษจากบ้านโนนสามขา มาตั้ง ณ บ้านพันทาเจียงอ้อยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษทุกวันนี้

พ.ศ.2342 มีโปรดเกล้าฯ ให้เกณฑ์กำลังเมืองสุรินทร์ เมืองขุขันธ์เมืองสังฆะ เมืองละ 100 รวม 300 ยกทัพไปตีพม่าซึ่งยกมาตั้งในเขตนครเซียงใหม่ กองทัพไทยมีทันไปถึงกองทัพพม่าก็ถอยกลับ จึงโปรดเกล้าฯ ให้กองทัพไทยยกกลับ

พ.ศ.2350 ทรงพระราชดำริว่า เมืองสุรินทร์ เมืองสังฆะ และเมืองขุขันธ์ เป็นเมืองเคยตามเสด็จพระราชดำเนินในการพระราชสงครามหลายครั้งมีความชอบมาก จึงโปรดเกล้าฯ ให้ทั้ง 3 เมือง ขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ มีอำนาจชำระคดีได้เอง ไม่ต้องขึ้นต่อเมืองพิมายเหมือนแต่ก่อน

พ.ศ.2369 รัชสมัยสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เจ้าอนุวงศ์ เมืองเวียงจันทน์ แต่งตั้งให้เจ้าอุปราช (สีถาน) กับเจ้าราชวงศ์เมืองเวียงจันทน์ คุมกองทัพยกเข้าตีเมืองรายทางเข้ามาจนถึงเมืองนครราชสีมา ฝ่ายทางเมืองจำปาศักดิ์ เจ้านครจำปาศักดิ์ (เจ้าโย) เณฑ์กำลังยกทัพมาตี

เมืองขุขันธ์จับพระไกรภักดีศรีนครลำดวน (บุญจันทร์) เจ้าเมืองขุขันธ์ กับพระภักดีภูธรสงคราม (มานะ) ปลัดเมืองกับพระแก้วมนตรี (ทศ) ยกกระบัตรกับกรมการได้ ฆ่าตายทั้งหมด เจ้าเมืองสังฆะ และเมืองสุรินทร์หนีได้ทัน กองทัพจำปาศักดิ์ ตั้งค่ายอยู่ที่บ้านสัมปอຍ แขวงเมืองขุขันธ์ค่ายหนึ่ง และค่ายอื่น ๆ ลี้ค่าย กวาดต้อนครอบครัวไทยเขมรไปเมืองจำปาศักดิ์ จากนั้นมาเมืองขุขันธ์ ไม่มีข้าราชการปกครอง โปรดเกล้าฯ ให้พระยาสังฆะ ไปเป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวนเจ้าเมือง ให้พระไชยเป็นพระภักดีภูธรสงครามปลัดเมือง ให้พระสะเทือน (นวน) เป็นพระแก้วมนตรี ยกกระบัตรเมือง ให้ท้ายหล้า บุตรพระยาขุขันธ์ (เชียงขัน) เป็นมหาดไทยช่วยกันรักษาเมืองขุขันธ์ ต่อไป จากนั้นมาได้มีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งเจ้าเมืองและนามเจ้าเมืองหลายครั้งพ.ศ.2426 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระยาขุขันธ์ (ปัญญา) เจ้าเมืองกับพระปลัด (จันลี) ได้นำช้างพังสีประหลาดหนึ่งเชือกลงมาน้อมเกล้าฯ ถวายที่กรุงเทพฯ พ.ศ.2433 มีสารตราโปรดเกล้าฯ ให้เมืองศรีสะเกษ (ชื่อเดิม) ไปอยู่ในบังคับบัญชาของข้าหลวงใหญ่ได้โปรดให้หลวงจ่านงยุทธกิจ (อ้อม) กับขุนไฟทไทยพิทักษ์ (เกลื่อน) เป็นข้าหลวงเมืองศรีสะเกษ พ.ศ.2435 โปรดเกล้าฯ ให้จัดรูปการปกครองแบบมณฑลเมืองศรีสะเกษขึ้นอยู่กับมณฑลอีสานกองบัญชาการมณฑลอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ.2445 เปลี่ยนชื่อมณฑลอีสานเป็น มณฑลอุบลเมืองขึ้น 3 เมืองคือ อุบลราชธานี ขุขันธ์ และสุรินทร์ ไม่ปรากฏชื่อเมืองศรีสะเกษสันนิษฐานว่าเมืองศรีสะเกษถูกยุบลงเป็นอำเภอ ขึ้นกับเมืองขุขันธ์ซึ่งเป็นเมืองเก่ามาแต่เดิมพ.ศ.2447 ย้ายที่ตั้งเมืองขุขันธ์ (ซึ่งอยู่ที่บ้านแตระ ตำบลห้วยเหนืออำเภอขุขันธ์ในปัจจุบัน) มาอยู่ที่ตำบลเมืองเก่า(ปัจจุบันคือตำบลเมืองเหนือในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษในปัจจุบัน) และยังคงใช้ชื่อ"เมืองขุขันธ์" ยุบเมืองขุขันธ์เดิมเป็นอำเภอห้วยเหนือ (อำเภอขุขันธ์ในปัจจุบันนี้) พ.ศ.2459 กระทรวงมหาดไทย มีประกาศให้เปลี่ยนชื่อเมืองทุกเมืองเป็นจังหวัด เมืองขุขันธ์จึงเป็นจังหวัดขุขันธ์ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ.2459 เปลี่ยนผู้ว่าราชการเมืองเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดพ.ศ.2481 มีพระราชกฤษฎีกา เปลี่ยนชื่อจังหวัดขุขันธ์ เป็นจังหวัดศรีสะเกษ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน (นายรอบรู้, 2545)

อำเภอต่างๆ ของจังหวัดศรีสะเกษ

จังหวัดศรีสะเกษแบ่งการปกครองออกเป็น 22 อำเภอ 206 ตำบล และอีก 2,411 หมู่บ้านอำเภอได้แก่ อำเภอเมืองศรีสะเกษ อำเภอขามเฒ่า อำเภอรัตนารมย์ อำเภอกันทรลักษ์อำเภอขุขันธ์ อำเภอไพรบึง อำเภอปรังค์ภู อำเภอขุนหาญ อำเภอราศีไศล อำเภออุทุมพรพิสัย อำเภอบึงบูรพ์ อำเภอห้วยทับทัน อำเภอโนนคูณ อำเภอศรีรัตนะ อำเภอน้ำเกลี้ยง อำเภอวังหิน อำเภอภูสิงห์ อำเภอเมืองจันทร์ อำเภอเบญจลักษ์ อำเภอพยุห์ อำเภอโพธิ์ศรีสุวรรณ และอำเภอศีลาลาด (นายรอบรู้, 2545: 2-5)

การคมนาคม

รถยนต์

จากกรุงเทพฯ ใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 1 (ถนนพหลโยธิน) แล้วแยกเข้าทางหลวงหมายเลข 24 (ถนนมิตรภาพ) ที่จังหวัดสระบุรี ไปจนถึงจังหวัดนครราชสีมา เข้าทางหลวงหมายเลข 226 ผ่านบุรีรัมย์ สุรินทร์ เข้าตัวเมืองศรีสะเกษ หรือใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 24 จากอำเภอสีคิ้ว ผ่านอำเภอโชคชัย-นางรอง-ประโคนชัย-ปราสาท แล้วแยกซ้ายเข้าทางหลวงหมายเลข 220 ผ่านอำเภออุทุมพรพิสัย เข้าตัวเมืองศรีสะเกษ

รถโดยสารประจำทาง

จากกรุงเทพฯ มีรถโดยสารออกจากสถานีขนส่งสายตะวันออกเชิงเหนือ (ตลาดหมอชิต) ถนนพหลโยธิน ไปศรีสะเกษทุกวัน ใช้เวลาเดินทางประมาณ 8 ชั่วโมงครึ่ง มีทั้งรถโดยสารธรรมดา รถโดยสารปรับอากาศชั้นหนึ่ง ชั้นสอง และวีไอพี นอกจากนี้ยังมีรถโดยสารจากตัวเมืองศรีสะเกษไปยังจังหวัดใกล้เคียงด้วยระยะทางจากอำเภอเมืองไปอำเภอต่างๆ อำเภอกันทรารมย์ 26 กม. อำเภอโนนคูณ 56 กม. อำเภอกันทรลักษ์ 63 กม. อำเภอศรีรัตนะ 37 กม. อำเภอขุนหาญ 60 กม. อำเภอวังหิน 35 กม. อำเภอไพรบึง 42 กม. อำเภอบึงบูรพ์ 42 กม. อำเภออุทุมพรพิสัย 24 กม. อำเภอเบญจลักษ์ 80 กม. อำเภอราษีไศล 38 กม. อำเภอเมืองจันทร์ 40 กม. อำเภอขามเฒ่า 32 กม. อำเภอพยุหะ 21 กม. อำเภอห้วยทับทัน 37 กม. กิ่งอำเภอโพธิ์ศรีสุวรรณ 29 กม. และ กิ่งอำเภอศีลาลาด 50 กม. (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551: 2)

รถไฟ

จากสถานีรถไฟหัวลำโพง มีรถธรรมดา รถเร็ว รถด่วน สอบถามรายละเอียดได้ที่ หน่วยบริการเดินทาง การรถไฟแห่งประเทศไทย โทร. 223-7010, 223-7020 สำหรับการเดินทางภายในตัวเมืองศรีสะเกษ สามารถใช้บริการรถสามล้อรับจ้างซึ่งมีอยู่อยู่ทั่วไป หากต้องการเดินทางไปอำเภอต่าง ๆ ก็มีรถโดยสารวิ่งบริการทุกวัน

ทิศทาง/อาณาเขต

จังหวัดศรีสะเกษ ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ระหว่างเส้นรุ้งที่ ละติจูด 14-15 องศาเหนือ และเส้นแวงที่ 104-105 องศา ตะวันออกเหนือ ระดับน้ำทะเล 120 เมตร มีเนื้อที่ทั้งหมด 8,839.976 ตารางกิโลเมตร หรือ 5,524,987.50 ไร่ ห่างจากกรุงเทพมหานคร โดยทางรถไฟ 515 กิโลเมตร ทางรถยนต์ 571 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ดังนี้

อาณาเขตติดต่อของจังหวัด

ทิศเหนือ : เขตอำเภอรายีไสล อำเภอยางชุมน้อย กิ่งอำเภอศิลาลาด ติดต่อกับ จังหวัดยโสธร และจังหวัดร้อยเอ็ด

ทิศใต้ : เขตอำเภอภูสิงห์ อำเภอขุนหาญ อำเภอ กันทรลักษณ์และติดกับ ประเทศกัมพูชา ประชาธิปไตย

ทิศตะวันออก : อำเภอกันทรารมย์ อำเภอเบญจลักษ์ อำเภอโนนคูณ และ จังหวัดอุบลราชธานี

ทิศตะวันตก : เขตอำเภออุทุมพรพิสัย อำเภอปรารังค์ อำเภอยุ้ยทับทัน อำเภอบึงนาราง และติดต่อกับจังหวัดสุรินทร์ (สุวัฒน์ อัสวไชยชาญ, 2545: 3-4)

4.3.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์

ปราสาทเขาพระวิหาร

ตั้งอยู่บนเทือกเขาพนมดงรักในเขตประเทศกัมพูชาบริเวณที่ติดกับผามออีแดงของประเทศไทย โดยตัวปราสาทหันหน้ามายังด้านที่ติดกับประเทศไทย ดังนั้นการเข้าชมปราสาทในทางบกจึงต้องใช้เส้นทางที่ผ่านผามออีแดงของประเทศไทยเท่านั้นปราสาทเขาพระวิหาร เป็นเทวสถานขนาดใหญ่มีความยาวประมาณ 900 เมตร ประกอบด้วยปราสาท 4 ชั้น แต่ละชั้นตั้งอยู่บนแนวเขาที่เป็นเนินสูงลดหลั่นกันขึ้นไปตามลำดับทั้ง 4 ชั้น ทางเดินระหว่างชั้นของปราสาทได้อาศัยแผ่นศิลาบนผิวพื้นภูเขาเป็นแนวถนน และขั้นบันได โดยตกแต่งให้มีระดับต่อเนื่องกันจนถึงยอดสูงสุดอันเป็นที่ตั้งของปราสาทชั้นที่ 4 ซึ่งเป็นปราสาทองค์ประธานอยู่ชิดกับหน้าผา สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 657 เมตรจากหลักฐานที่ปรากฏในจารึกแสดงว่าเขาพระวิหารแห่งนี้เป็นศิวิไลซ์สร้างขึ้นในระหว่างพุทธศตวรรษที่ 15 และต่อมาในพุทธศตวรรษที่ 16-17 ก็ได้มีการสร้างเสริมเพิ่มเติมโดยลำดับจนสำเร็จในรัชกาลพระเจ้าสุริยวรมันที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ให้บันทึกคำประกาศของทางราชการไว้บนแผ่นศิลาจารึกด้วยปราสาทเขาพระวิหารแห่งนี้เดิมเคยอยู่ในความปกครองดูแลของไทย และกรมศิลปากรได้ขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถาน ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2483 ตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 เป็นต้นมาได้เปลี่ยนไปอยู่ภายใต้การปกครองดูแลของประเทศกัมพูชาสืบมาจนถึงปัจจุบันการเข้าชมปราสาทเขาพระวิหาร นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปยังอุทยานแห่งชาติเขาพระวิหารที่อยู่ในเขตแดนไทย โดยคนไทยเสียค่าธรรมเนียมการเข้าอุทยานคนละ 20 บาท ชาวต่างประเทศ 200 บาท และค่าผ่านแดนออกนอกประเทศคนละ 5 บาท เมื่อจะเข้าชมปราสาทเขาพระวิหาร กัมพูชาเก็บค่าธรรมเนียมชาวไทยคนละ 50 บาท ชาวต่างประเทศคนละ 200 บาท

ปราสาทสระกำแพงใหญ่

ตั้งอยู่ที่บ้านกำแพงใหญ่ ตำบลสระกำแพงใหญ่ ริมทางหลวงหมายเลข 226 ห่างจากจังหวัด 26 กิโลเมตร ห่างจากตัวอำเภอ 2 กิโลเมตร เป็นปราสาทขอมที่มีขนาดใหญ่และสมบูรณ์ที่สุดของจังหวัด ลักษณะเป็นปรางค์ 3 องค์บนฐานเดียวกัน เรียงกันในแนวทิศเหนือ-ใต้ หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ปรางค์ประธานอยู่ตรงกลาง ก่อด้วยหินทราย มีอิฐแซมบางส่วน มีทับหลังจำหลักภาพพระอินทร์ทรงช้างบนแท่นเหนือหน้ากาล ส่วนปรางค์อีก 2 องค์ เป็นปรางค์อิฐ มีส่วนประกอบตกแต่งที่เป็นหินทราย เช่น ทับหลัง กรอบหน้าบันและกรอบเสาประตู ด้านหลังปรางค์องค์ทิศใต้มีปรางค์ก่ออิฐอีก 1 องค์ ด้านหน้ามีวิหารก่ออิฐ 2 หลัง ล้อมรอบด้วยระเบียงคดก่อด้วยศิลาแลงและหินทราย มีโคปุระหรือประตูซุ้มทั้ง 4 ทิศ ส่วนวิหารที่ก่อด้วยอิฐซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือมีทับหลังสลักภาพพระนารายณ์บรรทมสินธุ์อยู่เหนือพระยานันตนาคราชท่ามกลางเกษียรสมุทร และที่วิหารก่ออิฐทางด้านทิศใต้มีทับหลังรูปพระอิศวรกับพระอุมาประทับนั่งเหนือนนทیبัจจุบันปราสาทแห่งนี้อยู่ในความดูแลของกองโบราณคดี กรมศิลปากร และได้มีการขุดค้นพบโบราณวัตถุจำนวนมาก เช่นทับหลังจำหลักภาพพิฆะนาฏราช, พระกฤษณะยกเขาโควธรณะ และยังพบพระพุทธรูปนาคปรก, พระพุทธรูปปางสมาธิ, พระพิมพ์ดินเผา ฯลฯ จากหลักฐานลวดลายที่ปรากฏบนหน้าบัน ทับหลัง และโบราณวัตถุต่างๆ โดยเฉพาะจารึกที่หีบประตูปราสาทสระกำแพงใหญ่ สรุปได้ว่าปราสาทแห่งนี้สร้างขึ้นในราวพุทธศตวรรษที่ 16 ตรงกับศิลปะขอมแบบบาปวน เพื่อเป็นเทวาลัยถวายแด่พระศิวะ และเมื่อประมาณพุทธศตวรรษที่ 18 ได้มีการเปลี่ยนแปลงเป็นวัดในพุทธศาสนาเถรวาท การเดินทาง ใช้ทางหลวงหมายเลข 226 ห่างจากตัวจังหวัด 26 กิโลเมตรและห่างจากตัวอำเภอ 2 กิโลเมตร 2551 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551: 45-46)

ปราสาททับทัน

ตั้งอยู่ที่วัดปราสาทพนาราม บ้านปราสาท หมู่ที่ 12 ตำบลปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ อยู่ห่างจากตัวจังหวัดศรีสะเกษ ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 226 ประมาณ 39 กิโลเมตร ถึงตัวอำเภอห้วยทับทัน เลี้ยวขวาไปตามทางหลวงชนบทอีกประมาณ 8 กิโลเมตร ปราสาทบ้านโนนธาตุ สร้างขึ้นตามความเชื่อในศาสนาพราหมณ์ เป็นศิลปกรรมร่วมสมัยแบบปาปวน ปราสาทแห่งนี้ถูกสร้างบูรณะมาแล้ว 3 ยุคสังเกตได้จากอิฐที่เรียงก้อนกันปราสาทห้วยทับทัน สร้างขึ้นตั้งแต่ครั้งสมัยพระเจ้าสุริยวรมันที่ 1 ทรงครองราชย์ราวพุทธศตวรรษที่ 16 ใช้เป็นที่ประดิษฐาน เทพเจ้าตีมูรติ เป็นปราสาทขอมโบราณแห่งหนึ่งที่ถูกดัดแปลงในสมัยหลัง เช่นเดียวกับปราสาทศรีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ โดยเฉพาะส่วนหลังคา ซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน แต่มีขนาดสูงกว่า ประกอบด้วยปรางค์อิฐ 3 องค์ ตั้งอยู่บนฐานศิลาแลงเดียวกันในแนวเหนือ-ใต้ มีกำแพงล้อมรอบพร้อมซุ้มประตู ก่อด้วยศิลาแลง โดยมีการสันนิษฐานว่ามี 3 หรือ 4 ประตู แต่ใน

ปัจจุบันคงเหลือให้เห็นเพียงด้านทิศใต้เท่านั้นปรangkองค์กลาง ขนาดใหญ่กว่าปรangkที่ขนาบข้างทั้ง 2 องค์ เล็กน้อย แต่ส่วนหลังคาเตี้ยกว่า เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสย่อมุมไม้สิบสอง มีประตูเดียวด้านหน้า ทางทิศตะวันออกมีกรอบประตูหินทราย และทับหลังติดอยู่ เป็นภาพบุคคลยืนอยู่เหนือหน้ากาล ส่วนท่อนพวงมาลัย มีลายมาแบ่งที่ภาพบุคคลยืนในคุ่มเรือนแก้ว ซึ่งไม่สามารถสันนิษฐานได้ว่า เป็น ผู้ใด ด้วยลายสลักยังไม่แล้วเสร็จปรangkขนาบข้างสององค์ ได้รับการตัดแปลงรูปแบบไป โดยเฉพาะส่วนหลังคาและประตู ซึ่งก่อทับหมดทุกด้าน ยังคงปรากฏกรอบประตูหินทรายและ ชิ้นส่วนทับหลัง สลักภาพการกวนเกษียรสมุทร ตกอยู่หน้าประตูปรangkองค์ที่อยู่ด้านทิศใต้ (อภิวัน หน่อคุณพิเชฐรัฐ, 2551)

ปราสาทเขย

ที่ตั้ง วัดปราสาทเขยเหนือ ตำบลปราสาทเขย อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ บ้านปราสาทเขยเป็นหมู่บ้านเก่าแก่ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับลำห้วยสาขาที่แยกออกมาจากห้วยทา เป็น หมู่บ้านขนาดใหญ่ประชากรพูดภาษากวยเขย ซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองภาษาหนึ่งในจังหวัดศรีสะเกษ สภาพของปราสาทเขย มีผู้สูงอายุเล่าให้ฟังว่า ในสมัยที่หลวงปู่มม เจ้าอาวาสวัดปราสาทเขยบวชเป็น พระและยังเดินธุดงค์ไปตามป่าเขา หรือเมื่อประมาณ 100 ปีที่ผ่านมา ขณะนั้นปราสาทยังมีสภาพ เป็นปราสาทเดียวที่ยังคงเห็นเป็นรูปปรangkปราสาทอยู่ ก่อด้วยอิฐผืนผิวเรียบไม่สอปูนทั้งหลังตั้งอยู่ บนฐานศิลาแลงมีกรอบประตูศิลาทรายขนาดใหญ่มีทับหลังสวยงามมากและยังไม่พังลงมา ต่อมา มี พวกค้าโบราณวัตถุมาแอบขโมยขุดค้นหาวัตถุโบราณ จึงทำให้ปราสาทอิฐพังถล่มลงมา ปัจจุบันมี สภาพชำรุดหักพังเป็นกองอิฐและทับหลังศิลาทราย ลักษณะด้านศิลปะการก่อสร้าง ตั้งอยู่บนฐาน ศิลาแลงมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวด้านละประมาณ 3 เมตร สูงประมาณ 4.50 เมตร เหลือเพียงกรอบประตูศิลาทราย ทางเข้าด้านทิศตะวันออก 2 ประตู เหนือกรอบประตูด้านในมีทับ หลังศิลาทรายสลักเป็นรูปบุคคลนั่งเหนือเกียรติมุขซึ่งกำลังกาย ท่อนพวงมาลัยออกมาทั้งสองข้างมี พวงอุบะและใบไม้มีวนทับหลังอีกชิ้นหนึ่ง ตั้งอยู่หน้าวงกบประตูสลักเป็นรูปพระอินทร์ทรงช้างเอ ราวัน สันนิษฐานว่าเป็นประตูมุขก่อยื่นออกมาจากองค์ปรangkอายุของปราสาท เป็นศิลปะขอมแบบ บาปวน สร้างราวพุทธศตวรรษที่ 16 ระยะทาง เดินทางตามถนนสายศรีสะเกษ-ขุนหาญ ถึงสี่แยก ปราสาทเขยหลักกิโลเมตรที่ 34 เลี้ยวซ้ายเข้าบ้านปราสาทเขย หรือหากเดินทางมาตามถนนสาย ยุทธศาสตร์ โชคชัย-เดชอุดม เมื่อมาถึงสี่แยกบ้านหัวช้าง อำเภอไพรบึง เลี้ยวซ้ายไปอำเภอไพรบึง แล้วเดินทางต่อไปอีก 8 กิโลเมตร เลี้ยวขวาไปตามถนนคอนกรีตเข้าหมู่บ้าน ประมาณ 1 กิโลเมตร ก็ จะถึงวัดปราสาทเขยเหนือ (ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2554)

4.3.3 สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด

วัดล้านขวด

ตั้งอยู่ในเขตสุขาภิบาล สิ่งปลูกสร้างภายในตกแต่งด้วยขวดแก้วหลากสีหลายแบบนับล้านใบที่ชาวบ้านได้ช่วยกันบริจาค เป็นวัดที่มีลักษณะสวยงามแปลกตา โดยเฉพาะศาลาใหญ่ที่เรียกว่า ศาลาฐานสโม มหาเจดีย์แก้ว และนอกจากนี้ยังมีลิ้ม (โบสถ์) อยู่กลางน้ำภายในเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปหยกขาว ซึ่งมีความวิจิตรงดงามมากการเดินทาง จากศรีสะเกษไปอำเภอขุนหาญใช้ทางหลวงหมายเลข 211 และ 2111 ผ่านอำเภอยุทธ์ อำเภอไพรบึง ไปขุนหาญระยะทางประมาณ 61 กิโลเมตร

วัดมหาพุทธาราม

ตั้งอยู่กลางเมืองศรีสะเกษ มีวิหาร ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองและเป็นที่เคารพสักการะของชาวศรีสะเกษคือ หลวงพ่อโต เป็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ปางมารวิชัย มีความสูงจากฐานถึงยอดเศศ 6.85 เมตร หน้าตักกว้าง 3.50 เมตร เดิมเป็นพระพุทธรูปศิลาจำหลัก สันนิษฐานว่าเป็นพระพุทธรูปสมัยขอมซึ่งมีอายุร่วมพันปีมาแล้วแต่มาสร้างเพิ่มเติมขึ้นเมื่อใดไม่ปรากฏแน่ชัดภายในวัดมีวิหาร ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานหลวงพ่อโต พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคารพสักการะของชาวศรีสะเกษ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551: 23-24)

วัดพระธาตุเรืองรอง

เป็นพระธาตุศิลปะแบบพื้นบ้าน ตั้งอยู่ที่วัดบ้านสร้างเรือง ตำบลหญ้าปล้อง อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ห่างจากตัวเมืองศรีสะเกษประมาณ 8 กิโลเมตร ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 2373 (ศรีสะเกษ-รามัญไศล) วัดบ้านสร้างเรือง เริ่มก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ. 2511 โดยหลวงปู่ธัมมา พิทักษา ซึ่งเป็นชาวบ้านสร้างเรืองโดยกำเนิด จนได้รับพระราชทานวิสุงคามวาสีเมื่อปี พ.ศ. 2520 ต่อมาหลวงปู่ธัมมา ได้เล็งเห็นว่าในภูมิภาคอีสานใต้ไม่มีพระธาตุให้ชาวบ้านสักการบูชา จึงได้ริเริ่มสร้างพระธาตุขึ้นในปี พ.ศ. 2525 พระธาตุเรืองรอง เป็นพระธาตุที่สร้างแบบศิลปะพื้นบ้านสี่เฝ้า ได้แก่ ส่วย เขมร ลาว เขอ เริ่มก่อสร้างในปี พ.ศ. 2524 โดยหลวงปู่ธัมมา พิทักษา มีความสูง 49 เมตร ฐานสี่เหลี่ยมจัตุรัสด้านละ 30 เมตร แบ่งพื้นที่ออกเป็น 6 ชั้น ได้แก่

ชั้นที่ 1 จัดแสดงนิทรรศการนิทานพื้นบ้าน ความเป็นมาต่างๆ และฮิต 12

คลอง 14

ชั้นที่ 2 จัดแสดงพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านสี่เฝ้าไทย คือ ส่วย เขมร ลาว เขอ

ชั้นที่ 3 จัดแสดงวัตถุโบราณ เครื่องมือทำมาหากินของชาวบ้านในอดีต

ชั้นที่ 4 เป็นจุดพักผ่อน

ชั้นที่ 5 เป็นที่ปฏิบัติธรรม สมาธิ

ชั้นที่ 6 ประดิษฐานพระบรมเกศาธาตุ (เส้นผม) ของพระอรหันต์ และยังเป็นจุดที่สามารถชมทิวทัศน์ได้อีกด้วยรูปปั้นแสดงฮีต 12 คลอง 14 บริเวณชั้น 1 บริเวณโดยรอบพระธาตุเรืองรองก็มีการตกแต่งพื้นที่โดยการสร้างแบบจำลองปูนปั้นปริศนาธรรม และแบบจำลองปูนปั้นประเพณี พิธีกรรมที่สำคัญของชาวอีสาน รวมทั้งมีการจัดสถานที่สำหรับการร่วมทำบุญโดยการบริจาค บุษาวัตถุมงคล และจำหน่ายของที่ระลึก รายได้ทั้งหมดจะนำมาใช้ในการปรับปรุงพัฒนาพระธาตุเรืองรองต่อไป (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

วัดไพรพัฒนา

วัดไพรพัฒนาเริ่มก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2534 ประชาชนทั้งหมดได้อพยพถิ่นฐานมาจากอำเภอไพรบึงจึงได้ชื่อว่าไพรบึงน้อย สมัยก่อนมีคอมมิวนิสต์ จำนวนมาก มีการทำร้ายพวกชาวบ้านแตกแยกคนละทิศคนละทาง เมื่อหมู่บ้านนี้แตกแยกกันหมดคงเหลือแต่หมู่บ้านไพรพัฒนาทางจังหวัดต้องการให้ประชาชนมาอยู่ เจ้าหน้าที่ทหารเลยเข้ามาจัดการที่ดินให้คนละ 20 ไร่ จึงได้แบ่งกัน พอหมู่บ้านเสร็จแล้ว คริสตจักรแห่งประเทศไทยเข้ามาสร้างบ้านให้ 100 หลัง มีศาลาประชาคมหนึ่งหลัง มีบ้านพักครูมูลค่าล้านสี่แสนบาท ที่ได้สร้างไว้ มีผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษได้เข้ามามอบ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดบอกว่าให้นับถือศาสนาคริสต์เพราะเขามาสร้างหมู่บ้าน พอจะให้นับถือคริสต์ นายพิน บุญเยี่ยม ผู้ใหญ่บ้านในขณะนั้น รับปากทันที และได้ไปปรึกษาพระสงฆ์จึงได้ตั้งสำนักสงฆ์ขึ้นประจำหมู่บ้าน มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่เรื่อยมา ปี 2526 ได้มีการจัดตั้งวัดแต่ไม่สามารถจัดตั้งได้ เนื่องจากติดปัญหาเรื่องที่ดินเพราะเป็นที่ดินจัดสรรให้ประชาชนครอบครองเพื่อประกอบอาชีพในเขตชายแดน เมื่อหลวงพ่อบุฒได้มาจำพรรษาอยู่ที่นี้และได้ดำเนินการอยู่หลายปี โดยเริ่มจากสอบถามหน่วยงานแผนที่ทหาร กองกำลังสุรนารี ได้จัดสรรที่ดินให้แก่ประชาชนเบื้องต้นได้รู้ว่าทหารได้ใช้ที่ดินแห่งนี้จัดตั้งรักษาความมั่นคงได้จัดสรรให้ประชาชนเพื่อประโยชน์ แต่ปัจจุบันได้คืนพื้นที่ให้กับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หลวงพ่อบุฒ จึงไปติดต่อสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร (สปก.) ซึ่ง สปก. ได้อยู่ระหว่างการดำเนินการรังวัดที่ดินเพื่อประชาชน สามารถอนุมัติงบประมาณในการปลูกยางพารา ปี 2550 ได้มีการรังวัดที่ดินในส่วนของวัดไพรพัฒนา จึงได้ดำเนินการขอจัดตั้งวัดอีกครั้งและได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวัดพร้อม แต่งตั้งหลวงพ่อบุฒเป็นเจ้าอาวาส ความจริงแล้วท่านได้บุกเบิกมาตั้งแต่ปี 2530 เพียงแต่ไม่สามารถจัดตั้งวัดได้แต่นี้ในปีเดียวกันนี้ หลวงพ่อบุฒได้รับพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเกล้าฯ ได้พัฒนาเรื่อยมา เช่น ศาลาการเปรียญซึ่งยังไม่สมบูรณ์แต่ก็ใช้ประโยชน์ได้ อุโบสถสร้างเสร็จไปตั้งแต่ปี 2535 แต่เมื่อไม่สามารถจัดตั้งเป็นวัดได้เพราะติดเรื่อง หลักฐานการครอบครองที่ดินไม่สามารถจัดตั้งอุโบสถได้ วัดได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา ต่อมาได้ทำศาลาที่พักใหม่ มีโรงอบสมุนไพรและที่นวดแผนไทย ส่วนเรือนรับรองใช้เวลา 1 ปี ในการก่อสร้าง ปัจจุบันวัดไพรพัฒนา ตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์

จังหวัดศรีสะเกษ มีพระครูโกศลอุทิศกัจจิก(หรือ หลวงพ่อพุ่ม วรยาโม) เป็นเจ้าอาวาสวัดและวัดไพรพัฒนายังเป็นสถานที่ตั้งสรีระสังขารของหลวงปู่สรวย ซึ่งเป็นอดีตเจ้าอาวาสและเป็นเกจิอาจารย์ที่เคารพนับถือ ของพุทธศาสนิกชนของชาวจังหวัดศรีสะเกษ และประชาชนทั่วทั้งประเทศได้มาเคารพสักการะกราบไหว้มีวัดอุ้มงคลหลวงปู่สรวยให้ผู้ที่มาสักการะได้เข้าบูชา และยังเป็นศูนย์รวมในการทำบุญของชาวตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์มีกิจกรรมดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นประจำตลอดทั้งยังเป็นที่ตั้งโครงการวัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน ตำบลไพรพัฒนา ซึ่งได้รับการประเมินในระดับ 3 และโครงการลานบุญลานปัญญา (ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2556)

4.3.4 สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์

เป็นสวนสาธารณะเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี 80 พรรษาแห่งแรกของประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ตำบลหนองครก อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ติดกับบริเวณวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ มีเนื้อที่ 237 ไร่ ซึ่งสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นประธานเปิดสวนแห่งนี้เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2524หน่วยงานรับผิดชอบในการดูแลรักษา คือ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ ต้นไม้ประจำสวน คือ ลำดวนสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ เป็นที่ราบมีความสูงต่ำตามลักษณะเดิมของบริเวณ ภายในสวนมีลำห้วยธรรมชาติ 2 สาย คือ ห้วยปูนใหญ่ และห้วยปูนน้อย ไหลมาบรรจบกันที่ด้านเหนือของสวน ซึ่งมีฝายกั้นเป็นที่เก็บกักน้ำเพื่อความสวยงาม เป็นสวนน้ำเพื่อการพักผ่อนอย่างสงบโดยรอบและใช้เป็นแหล่งน้ำสำหรับระบบชลประทานพื้นที่เดิม เป็นป่าละเมาะธรรมชาติที่อุดมด้วยพรรณไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งประดู่ พยุง ตะแบก มังคุดป่า ชะพวงและมะส้าน โดยเฉพาะต้นลำดวนที่มีขึ้นอยู่มากมายในพื้นที่ ประมาณได้มากถึง 50,000 ต้น จากการสร้างสวนนี้เองที่จังหวัดศรีสะเกษได้นำต้นลำดวนมาเป็นต้นไม้ประจำจังหวัด โดยที่พื้นที่เดิมมีส่วนหนึ่งที่เป็นป่าธรรมชาติที่มีสัตว์ป่าและนกอยู่อาศัยอยู่เดิมแล้วเป็นจำนวนมากและหลากหลายชนิด เช่น กระรอก กระแต อีเห็นลายจุด พังพอน รวมทั้งกระเจง ผู้ออกแบบวางฝักจึงกำหนดให้คงไว้เป็นแหล่งพักพิงของสัตว์ป่าสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นประธานเปิดสวนเมื่อ พ.ศ. 2524สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ ศรีสะเกษ เป็นสวนที่มีความเป็นธรรมชาติมากเนื่องจากเดิมเป็นป่าอยู่แล้ว จึงมีความร่มรื่นและสวยงามเป็นพิเศษ เหมาะสำหรับการพักผ่อนแบบผ่อนคลายและแบบกระชับกระเฉงที่สามารถเดินหรือวิ่งเหยาะไปตามถนนวงรอบที่กว้างและร่มรื่น นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ ได้ดำเนินการจัดสร้างสวนสัตว์เพิ่มเป็น

องค์ประกอบของสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ ศรีสะเกษ โดยนำสัตว์ป่าของไทยและต่างประเทศ เช่น เม่น กวาง ไก่ฟ้าหลากหลายชนิด นกกระจอกเทศ จระเข้ งู นกแร้ง เต่า รวมทั้งฮิปโปโปแตมัส และสัตว์อื่นๆ อีกจำนวนมาก มาจัดแสดงให้นักท่องเที่ยวได้เข้าชม อีกทั้งยังเป็นแหล่งทัศนศึกษา ของนักเรียนนักศึกษาในจังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดใกล้เคียงสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ ได้ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และเป็นแหล่งเรียนรู้ทรัพยากรธรรมชาติในด้านต่างๆ ของนักเรียนนักศึกษา และประชาชนทั่วไปในจังหวัดศรีสะเกษ ตลอดจนใช้เป็นสถานที่จัดงานสำคัญของจังหวัด ได้แก่ งานเทศกาลดอกคำءวนพาน สืบสานตำนานสีผ้าไทย งานเทศกาลพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี และงานอาทิตย์วันคล้ายวันสวรรคตสมเด็จพระเจ้า (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

น้ำตกห้วยจันทร์

อยู่ห่างจากอำเภอขุนหาญ 24 กิโลเมตร ห่างจากตัวจังหวัด 85 กิโลเมตร ริมทางหลวงหมายเลข 2236 เส้นทางกันทรอม-บ้านสำโรงเกียรติ เป็นน้ำตกที่สวยงามไหลลดหลั่นมาตามชั้นหิน มีน้ำมากในช่วงเดือนกันยายน-กุมภาพันธ์ บริเวณร่มรื่นด้วยพันธุ์ไม้ป่านานาชนิดเหมาะสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ (อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์, 2551)

น้ำตกภูลือ

ตั้งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าพนมดงรัก มีพื้นที่ติดตำบลเสาชงชัย อำเภอกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ น้ำตกภูลือเป็นน้ำตกขนาดเล็กที่ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว จึงยังไม่มีนักท่องเที่ยวไปเที่ยวชมมากนัก ป่าบริเวณนั้นก็ยังไม่ถูกทำลายซึ่งสภาพป่ายังคงความเป็นธรรมชาติที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์ จึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ที่ยังคงความเป็นธรรมชาติและมีน้ำตกที่สวยงามในช่วงเดือนกันยายน-กุมภาพันธ์ ทางเดินเท้าจากบริเวณลานจอดรถถึงน้ำตกในระยะทางไปกลับประมาณ 4 กิโลเมตร ได้รับการพัฒนาให้เป็นเส้นทางที่ให้ความรู้เรื่องพืชพันธุ์และสภาพภูมิประเทศ ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยวในลักษณะเดินป่าศึกษาธรรมชาติของนักท่องเที่ยวที่ต้องการชื่นชมธรรมชาติที่ยังคงความเป็นธรรมชาตินอกจากนี้แล้วบริเวณรอบๆ น้ำตกภูลือยังได้รับการพัฒนาให้เป็นเส้นทางที่ให้ความรู้เรื่องพืชพันธุ์และสภาพภูมิประเทศ ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยวในลักษณะเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์มากแห่งหนึ่งเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่น้ำตกภูลืออยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าพนมดงรัก ตำบลเสาชงชัย การเดินทาง ใช้ทางหลวงหมายเลข 221 (กันทรลักษ์-สามอีดแดง) ระยะทางประมาณ 23 กิโลเมตร ถึงบ้านภูมิชรถอน้ำตกสำโรงเกียรติ ประมาณ 8 กิโลเมตร แล้วเลี้ยวซ้ายสู่น้ำตกภูลืออีก 2.5 กิโลเมตร เป็นทางลาดยางตลอดสาย การเดินทาง ใช้เส้นทางตามทางหลวงหมายเลข 221 กันทรลักษ์-สามอีดแดง ไปประมาณ

23 กิโลเมตร ผ่านเส้นทางบ้านภูมิซรอล-น้ำตกสำโรงเกียรติ ไปประมาณ 8 กิโลเมตร จากนั้นให้เลี้ยวซ้ายสู่น้ำตกภูละออประมาณ 2.5 กิโลเมตร เป็นทางลาดยางตลอดสาย

น้ำตกสำโรงเกียรติ

ตั้งอยู่ที่บ้านสำโรงเกียรติ มีต้นกำเนิดจากภูเขากันตุง ในเทือกเขาบรรทัด เป็นน้ำตกขนาดกลาง ตกจากหน้าผาสูง 8 เมตร มีน้ำมากในช่วงเดือนกันยายน-กุมภาพันธ์ เหนือน้ำตกเป็นธารน้ำไหลไปตามลานหิน จะมีความสวยงามในฤดูฝน การเดินทาง ใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 2111 เมื่อถึงเขตอำเภอขุนหาญ มีทางแยกเข้าไปอีกประมาณ 20 กิโลเมตร ห่างจากตัวจังหวัด 81 กิโลเมตร (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

4.3.5 ดอกไม้ประจำเมือง

ดอกไม้ประจำเมืองศรีสะเกษ

ดอกคำءวน ลักษณะทั่วไปเป็นไม้ยืนต้นขนาดกลางสูง 3-8 เมตร ลำต้นเรียบ ใบเป็นใบเดี่ยว แผ่นใบยาวรี โคนใบมน ปลายใบแหลม ขอบใบเป็นคลื่นเล็กน้อย หลังใบเป็นมันสีเขียวเข้ม ท้องใบสีอ่อนกว่า ดอกเป็นดอกเดี่ยว ออกตามง่ามใบและส่วนยอด สีเหลือง กลิ่นหอม กลีบดอกและกลีบรองดอกคล้ายกัน ดอกหนึ่งจะมีอยู่ 6 กลีบ แบ่งเป็น 2 ชั้นชั้นละ 3 กลีบ กลีบแต่ละกลีบชั้นในจะมีขนาดเล็กกว่าและโค้งกว่าปลายกลีบแหลม ออกดอกช่วงเดือนตุลาคม ผลสีเขียวอ่อน ยาว ปลายมน โคนผลแหลม ผิวเรียบเกลี้ยง (ศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวจังหวัดศรีสะเกษ, 2548: 2)

4.3.6 งานประเพณี

เทศกาลดอกคำءวน

ในช่วงเดือนมีนาคมของแต่ละปี ดอกคำءวน ซึ่งเป็นพันธุ์ไม้มงคลพระราชทานและเป็นต้นไม้/ดอกไม้ประจำจังหวัดศรีสะเกษ มีขึ้นอยู่ตามธรรมชาติโดยทั่วไป โดยเฉพาะในสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ อันเป็นสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์แห่งแรกของประเทศไทย ที่มีต้นคำءวนมากกว่า 50,000 ต้น ได้ออกดอกบานสะพรั่ง สิ่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วทั้งเมือง เปรียบเสมือนเมืองในเทพนิยายจังหวัดศรีสะเกษได้ร่วมกับมูลนิธิสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และส่วนราชการทุกหน่วยงานภายในจังหวัดศรีสะเกษ กำหนดจัดงาน เทศกาลดอกคำءวนบาน สืบสานประเพณีสี่เผ่าไทศรีสะเกษ ขึ้น ณ บริเวณสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ ในช่วงเดือนมีนาคม ของทุกปี ความโดดเด่นของเทศกาลคือการแสดงประกอบแสง สี เสียง ชุด ศรีพทุทเศศวร ซึ่งเป็นการแสดงที่ย้อนยุคบอกเล่าตำนานของการสร้างเมืองศรีสะเกษ หรือ เมืองศรีนครคำءวน ในอดีต นับเป็นการแสดงละครกลางแจ้งที่สมบูรณ์แบบที่สุครายการหนึ่งของประเทศไทย

ประกอบด้วยนักแสดงจำนวนกว่า 1,000 คน และชุดการแสดงหลายรายการ โดยเฉพาะ ระเบียบการศรีพุทธเศรษฐ ซึ่งเป็นการแสดงนาฏศิลป์ที่ได้รับการออกแบบโดยกรมศิลปากร นอกจากนั้น ยังมีการแสดงดนตรี การฟ้อนรำ และศิลปะพื้นบ้านของชน 4 เผ่าไทยศรีสะเกษ ได้แก่ ลาว กูย เยอ และเขมร ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ดั้งเดิมที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ และระหว่างชมการแสดงนักท่องเที่ยวจะได้สัมผัสกับรสชาติอาหารพื้นเมืองในบรรยากาศการรับประทานอาหารแบบ พายข้าวแดง หรือการรับประทานอาหารมือเปล่า ท่ามกลางกลิ่นหอมของดอกลำดวน (การท่องเที่ยวจังหวัดศรีสะเกษ, 2548: 15)

งานประเพณีบุญบั้งไฟ

เป็นประเพณีหนึ่งของภาคอีสานของไทยรวมไปถึงลาว โดยมีตำนานมาจากนิทานพื้นบ้านของภาคอีสานเรื่องพระยาคันคาก เรื่องผาแดงนางไอ่ ซึ่งในนิทานพื้นบ้านดังกล่าวได้กล่าวถึง การที่ชาวบ้านได้จัดงานบุญบั้งไฟขึ้นเพื่อเป็นการบูชา พระยาแถน หรือเทพวัสสกาลเทพบุตร ซึ่ง ชาวบ้านมีความเชื่อว่า พระยาแถนมีหน้าที่คอยดูแลให้ฝนตกถูกต้องตามฤดูกาล และมีความชื่นชอบไฟเป็นอย่างมาก หากหมู่บ้านใดไม่จัดทำกรจัดงานบุญบั้งไฟบูชา ฝนก็จะไม่ตกถูกต้องตามฤดูกาล อาจก่อให้เกิดภัยพิบัติกับหมู่บ้านได้ (สุวรรณ อัสวไชยชาย, 2545)

เทศกาลเงาะ ทุเรียน และของดีศรีสะเกษ

จังหวัดศรีสะเกษ ถือเป็นแผ่นดินทองแห่งอีสานใต้ เนื่องจากมีสภาพดินที่อุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะเขตที่ราบลุ่มน้ำมูลและเขตที่ราบลุ่มตอนกลางของจังหวัดในบริเวณที่เรียกว่า ดงภูดินแดง ที่มีลักษณะดินเป็นดินร่วนปนทราย สีแดง(จึงเรียกว่า ดงดินแดง หรือ ภูดินแดง) มีความอุดมสมบูรณ์สูง สามารถปลูกพืชเศรษฐกิจสำคัญได้ ภูดินแดงเป็นภูเขาไฟเก่าที่มีพื้นที่กว้างขวาง อยู่ลึกเข้ามาจากแนวเทือกเขาพนมดงรัก ชายเขตแดนไทยกับกัมพูชา เป็นรอยต่อของอำเภอเบญจลักษ์ อำเภอภูสิงห์ อำเภอศรีรัตนะ อำเภอบุณฑลและอำเภอกันทรลักษ์ เขตนี้จึงเป็นย่านที่ปลูกพืชสวนสำคัญๆ ได้ผลดี เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด ลองกอง มะขงชิด สะตอ ยางพารา ลำไย ลิ้นจี่ มะปรางหวาน กระท้อน ส้มโอ มะม่วง โดยเฉพาะ การผลิตเงาะและทุเรียน จังหวัดศรีสะเกษถือเป็นแหล่งผลิตแห่งแรก และเป็นแหล่งใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีพื้นที่ปลูกกว่า 7,000 ไร่ เงาะที่ผลิตเป็นพันธุ์เงาะโรงเรียน ส่วนทุเรียนเป็นพันธุ์หมอนทอง พันธุ์ชะนี จึงเป็นแหล่งพืชสวนและผลไม้อันเป็นผลิตผลทางการเกษตรเพื่อการส่งออกแหล่งใหญ่ที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศไทย นอกจากนั้น ยังมีพืชผลอื่นๆ ที่ออกผลตลอดทั้งปี ดังนั้น ในเดือนมิถุนายนของทุกปี จังหวัดศรีสะเกษจึงกำหนดเป็นช่วงเทศกาล เงาะ ทุเรียน และของดีศรีสะเกษ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัด รวมทั้งการเผยแพร่ชื่อเสียงของผลไม้และพืชผลทางการเกษตรจากศรีสะเกษ มีขบวนรถบุปผาชาติประดับด้วยผลไม้ กิจกรรมการาวาน

การท่องเที่ยวชมสวนและชิมผลไม้ไปตามสวนในพื้นที่เพาะปลูกสำคัญ เช่น ในเขตอำเภอกันทรลักษ์และอำเภอบัวชุม รวมทั้งการจำหน่ายผลไม้และพืชผลทางการเกษตรคุณภาพดี ราคาข่อมเยา (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

4.3.7 การแต่งกายของชนเผ่าต่าง

ชนเผ่าเขมร

ลักษณะการแต่งกายของคนพื้นเมืองเขมร ชายแต่งกายด้วยเสื้อคอกลมผ่าหน้า นุ่งโจรงสีสันต่าง ๆ ผ้าขาวม้าคาดเอวหรือคล้องไหล่ ผ้าขาวม้าที่ใช้ลายขาวดำเล็กกว่าที่คนพื้นเมืองลาวใช้ ส่วนผู้หญิงจะแต่งกายด้วยการนุ่งผ้าถุงลายตั้ง มีเชิงตามขวางสองชั้น ชั้นบนกว้าง ชั้นล่างแคบ ระหว่างรอยต่อคาดด้วยสีแดง เสื้อผ้าข้อมด้วยมะเกลือ แขนกระบอกรีรูป ตามรอยตะเข็บปักด้วยสีต่างๆ ชายเสื้อผ่าทั้งสองด้าน ยาวประมาณ 6 นิ้ว กระดุมทำด้วยเงิน ผ้าคล้องไหล่มีสีสันต่างๆ ผ้าคล้องคอนิยมหย่อนชายผ้าขาวม้าข้างหน้า(ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2556)

ชนเผ่าส่วย

ผู้ชายจะแต่งกายด้วยเสื้อคอกลมผ่าหน้า นุ่งโจรงสีสันต่าง ๆ หรือกางเกงขาก๊วยสั้น ผ้าขาวม้าคาดเอวหรือคล้องไหล่ ผู้หญิง จะนุ่งผ้าถุงมีเชิงหรือไม่มี กระดุมทำด้วยเงิน เสื้อแขนกระบอกสีสันต่าง ๆ ผ้าเบี่ยงเป็นผ้าขาวม้าหรือผ้าลายลูกแก้วสีครีมดำ(ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2556: 22)

ชนเผ่าลาว

แต่งกายคล้ายคนไทยทั่วไป ในสมัยก่อน ชายนุ่งผ้าขาวม้า ผ้าโจรง หรือกางเกงขาก๊วย มีหูรูด มีผ้าขาวม้าคาดเอว หลุยงนุ่งผ้าถุง มีผ้าคาดอก ถือผ้าเบี่ยงหรือสไบ ไม่สวมรองเท้าเป็นส่วนใหญ่ แต่ขณะนี้การแต่งกายเป็นไปตามสมัยนิยมแล้ว

ชนเผ่าเยอ

ผู้ชายจะนุ่งโจรงหรือผ้าสีต่าง ๆ เป็นโจงกระเบน มีผ้าขาวม้าคาดเอวหรือคล้องไหล่ เครื่องประดับมีสร้อยคอรูปแบบต่าง ๆ ส่วนผู้หญิงจะแต่งกายด้วยเสื้อแขนกระบอกกลมหรือคอตั้งสีสันต่าง ๆ นุ่งผ้าถุงโจงกระเบน มีเสื้อสีสันต่าง ๆ แต่ไม่มีลวดลายอยู่ด้านใน มีคัมพูเป็นเครื่องประดับที่สำคัญ (ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2556: 28)

4.3.8 นิทานพื้นบ้าน ตำนาน และเรื่องเล่า

ตำนานการตั้งชื่อเมืองศรีสะเกษ

1. ตำนานของพระนางศรีธิดาของกษัตริย์ลาว เนื้อเรื่องมีอยู่ว่า พระยาแกรกเจ้าเมืองเขมร ได้พบเนื้อคู่เป็นธิดาเจ้าเมืองลาวชื่อนางศรี ต่อมาพระยาแกรกเดินทางกลับเขมรก่อนที่นางศรีไว้ที่เมืองลาว นางศรีจึงออกเดินทางตามสามีไปขณะที่ครรภ์แก่ และได้เดินทางไปถึงทำเล

แห่งหนึ่ง มีสระน้ำใส นางศรีได้คลอดลูกและล้างเนื้อตัวที่นั่น สระนั้นจึงได้ชื่อว่าศรีสะเกศเป็นต้นมา (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ, 2544: 151)

2. ตำนานพระยาศรีโคตรตะบองเพชร ซึ่งมีฤทธิ์มากผู้ครองเมืองกัมพูชา ทรงเดินทางไปปราบช้าง และขว้างตะบองเพชรไปถูกช้างล้มตายเป็นจำนวนมาก และได้สั่งให้นำช้างที่ตายไปทิ้งแม่น้ำ ทำให้เหม็น โขงไปทิ้งแม่น้ำ เป็นที่มาของชื่อแม่น้ำโขง จากนั้นจึงได้ตั้งเมืองตรงบริเวณที่ปราบช้างได้ตั้งชื่อว่า เมืองล้านช้าง ต่อมามิโหรทำนายว่าจะมีผู้มีบุญมาปราบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้จับหญิงมีครรภ์โยนเข้ากองไฟ แต่ก็มีเด็กคนหนึ่งรอดมาได้ ต่อมาก็ทรงสั่งให้ฆ่าเด็กอีก ยกเว้นเด็กคนหนึ่งไว้ เพราะเห็นว่าพิการเข่นชาติคกัน (คนเดิมกับที่รอดจากกองไฟ) คงไม่ใช่ผู้มีบุญที่จะมาปราบพระองค์ แต่กาลต่อมากลับปรากฏว่า เด็กคนนี้พระอินทร์ได้มาช่วยไว้ให้หายพิการ และเมื่อต่อสู้กัน พระยาศรีโคตรตะบองเพชรก็ทำอะไรเด็กไม่ได้ พระองค์จึงยกเมืองล้านช้างให้เด็กไป และเดินทางกลับกัมพูชา ขณะเดินทางกลับได้แวะหยุดพักที่บ้านสระกำแพง ซึ่งมีสระน้ำ มเหสีของพระองค์ได้สระผมที่บริเวณนี้ จึงเป็นที่มาของชื่อเมืองศรีสะเกศในเวลาต่อมา (อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ, 2551)

3. ตำนานพระนางสีนางพญาขอม ใจความของตำนานมีว่า มีนางพญาขอมองค์หนึ่งออกเดินทางจากเมืองพิมายโคราช จะไปยังนครธมโดยมีเส้นทางผ่านปราสาทสระกำแพงใหญ่ ปราสาทต่างๆที่มีอยู่ในสมัยนั้นเรียกกันว่าศาลาพักרון เมื่อเจ้าเมืองหรือนางพญาองค์ใด จะเดินทางไปแรมคืนไกลๆจะต้องมาพักศาลา ซึ่งสร้างไว้ตามจุดต่างๆใกล้ปราสาท จะมีสระน้ำทุกแห่งไป ปราสาทหินสระกำแพงก็เช่นเดียวกันมีสระน้ำกว้างใหญ่ ซึ่งไม่อยู่ห่างจากปราสาทเท่าไรนัก เมื่อนางพญาขอมรอนแรมมาถึง ก็จะพักที่ปราสาทนี้ พอค่านางก็จะลงสระสระร่างกาย ขณะที่ยืนมัดมวยผมอยู่ที่ริมสระน้ำนั้น มีชาวบ้านหลายคนมาพบเข้า ต่างก็ชื่นชมความสวยงามของนางพญาขอม เหตุนี้จึงถือเอาการสระผมของนางพญาขอมนี้ เป็นนิมิตหมายตั้งชื่อแผ่นดินตอนนี่ว่า สระเกษ

ตำนานแม่ศรีสระผม

พระนางศรีสระผมเป็นราชธิดาของท้าวสุริยวรมัน อุปราชครองพิมายมณฑล ในแคว้นโคตรบูรณกับพระนางพิณสวัสดิ์คราวดี พระนางศรีเป็นผู้รู้วิชาอาถุศิลป์และชำนาญการ ฟ้อนรำยิ่งนัก ในช่วงสมัยขอมเรืองอำนาจได้มีการสร้างปราสาทสระกำแพง เพื่อเป็นสถานที่ประกอบพิธีบูชาตามความเชื่อในลัทธิพราหมณ์ได้มีพิธีอัญเชิญเทพเจ้าลงมาสถิตย์ยังเทวาลัยปราสาทสระกำแพง อันมีเทวรูปพระวิศณุเป็นประธาน พระนางศรีเป็นผู้ประกอบพิธีรำถวาย ทรงแต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศสวยงามเข้าพิธีสงกรานลงอ่างน้ำสระผมในอุทยานสระกำแพง ทำพิธีบวงสรวงเดี่ยวหน้าเทวรูปพระพิศณุการประกอบพิธีครั้งนั้นถือว่าเป็นพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ของคนทั่วไปได้กราบ

ไว้เคารพต่อเทวสถานแห่งนี้และได้ตั้งชื่อพระนางศรีว่า “ พระนางศรีสระผม ” เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระองค์ ในปี พ.ศ. 2479 เทศบาลชุมชน จังหวัดชุมชนเปลี่ยนชื่อเป็นเทศบาลศรีสะเกษจังหวัดศรีสะเกษ ตามพระนามของนาง ต่อมา พ.ศ. 2481 เทศบาลได้นำพระนางมาเป็นตราเครื่องหมายประจำเทศบาล เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นเมืองเก่ามาแต่โบราณ และ พ.ศ. 2524 ประชาชนได้รวมใจกันสร้างรูปหล่อพระนางศรีสระผม เพื่อประดิษฐานไว้เป็นสมบัติคู่บ้านคู่เมือง และเป็นที่สักการะของคนทั่วไป (ศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม, 2556: 35)

ตำนานการสร้างเมืองชุมชน

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา บริเวณที่เป็นเขตจังหวัดศรีสะเกษและสุรินทร์ ในปัจจุบันนี้ เดิมเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของชาวทวายและเขมร ซึ่งเรียกโดยรวมว่า เขมรป่าดง มีชุมชนที่สำคัญคือ บ้านปราสาทสี่เหลี่ยม โลกคำดวน ซึ่งต่อมาได้ยกฐานะเป็น เมืองชุมชน

สมัยสมเด็จพระเจ้าเอกทัศ แห่งกรุงศรีอยุธยา พญาช้างเผือกได้แตกโรงไปอยู่ร่วมกับโขลงช้างป่าในเขตภูเขาพนมดงเร็ก จึงโปรดเกล้าฯ ให้ทหารเอกคู่พระทัย (ทองด้วงและบุญมา) นำไพร่พลออกติดตาม โดยได้รับการช่วยเหลือจาก ตากะจะ หรือตาไกร หัวหน้ากลุ่มชนบ้านปราสาทสี่เหลี่ยม โลกคำดวนและเชียงขัน ร่วมกับหัวหน้ากลุ่มชนชาวเขมรป่าดงที่ชำนาญการจับช้างคือ เชียงปุม แห่งบ้านเมืองที่ เชียงสี แห่งบ้านกุดทวย เชียงมะ แห่งบ้านอ้อจะปะนึ่ง และเชียงไซ แห่งบ้านจระพัด ออกติดตามจนพบ สามารถจับพญาช้างเผือกได้ และตามคณะนำส่งถึงกรุงศรีอยุธยาพระเจ้าอยู่หัวจึงโปรดเกล้าฯ พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้ ตากะจะหรือพระยาไกร เป็นหลวงแก้วสุวรรณ ตำแหน่งนายกองหัวหน้าหมู่บ้านและเชียงขันเป็นหลวงปราบผู้ช่วย

ปีพุทธศักราช 2306 โปรดเกล้าฯ ให้ยกฐานะบ้านปราสาทสี่เหลี่ยม โลกคำดวน ขึ้นเป็นเมืองชุมชน หลวงแก้วสุวรรณ ได้เลื่อนเป็น พระไกรภักดีศรีนครลำดวน เจ้าเมืองชุมชนคนแรก

ปีพุทธศักราช 2320 เป็นพระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน เมืองชุมชนมีผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าเมือง 9 คน ดังนี้ 1) พระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน (ตากะจะ) 2) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (เชียงขัน) 3) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าวบุญจันทร์) 4) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (เชียงมะหรือเกา) 5) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าวโน) 6) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าวนวน) 7) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าวกิ่ง) 8) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าววัง) 9) พระยาชุมชนภักดีศรีนครลำดวน (ท้าวปัญญา ชุขันธิน) ต่อมาปีพุทธศักราช 2440 โปรดเกล้าฯ เปลี่ยนตำแหน่ง เจ้าเมืองชุมชนเป็นตำแหน่งผู้ว่าราชการเมืองชุมชน ปีพุทธศักราช 2449 ย้ายศาลากลางเมืองชุมชนไปตั้งบริเวณศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ แต่ยังคงใช้ชื่อศาลากลางเมืองชุมชน เปลี่ยนชื่ออำเภอชุมชนเป็นอำเภอห้วยเหนือปีพุทธศักราช 2450 ยุบเมืองศรีสะเกษและ

เมืองเชชอดุม โดยให้อำเภอที่ขึ้นกับเมืองทั้งสอง ไปขึ้นกับเมืองขุขันธ์ปี พุทธศักราช 2459 โปรดเกล้าฯ เปลี่ยนชื่อเมืองขุขันธ์ เป็นชื่อจังหวัดขุขันธ์

ปีพุทธศักราช 2481 เปลี่ยนชื่อจังหวัดขุขันธ์ เป็นชื่อจังหวัดศรีสะเกษ เปลี่ยนชื่ออำเภอห้วยเหนือ เป็นชื่ออำเภอขุขันธ์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

นิทานเชียงใหม่โกหกเจ้าเมือง

เชียงใหม่ เป็น คนฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ เจ้าความคิด ช่างพูด ช่างเจรจา เป็น ลูกของนายชัย กับ นางศรี ซึ่งชื่อนั้นก็ได้เอาชื่อ พ่อ กับ แม่ผสมอยู่ด้วย และมีน้องอีกคน เชียงเมียงจึงมีหน้าที่ดูแลน้อง วันหนึ่งมีแม่ค้าขายขนมมาขายที่บ้าน พ่อแม่ก็ซื้อให้ และแบ่งให้ลูกๆเท่าๆกัน แต่เชียงใหม่กลับเอ่ยว่า น้องตัวเล็กต้อง ได้น้อยกว่าพี่จึงจะถูก แม่ค้านั้นเห็นน้องของเชียงใหม่น่ารัก น่าเอ็นดูจึงหยิบขนมแถมให้ ทำให้เชียงใหม่ไม่พอใจ วันนั้นทั้งวัน เชียงเมียงไม่ดูแลน้อง น้องจึงเล่นสกปรก เล่นดินเล่นทราย จนแม่มาเห็นจึงบอกให้เชียงใหม่ดูแลอาบน้ำล้างขี้ล้างเยี่ยวล้างตัวได้ใส่ถุงน่องให้สะอาด เชียงเมียงจึงจับน้องผ้าท้องควักดับไฟใส่ถุงออกมาล้าง เอาขี้ดินสอดพองทาอย่างดีแล้วเอาใส่เปลห่กล่อม พ่อแม่รู้จึงเอาหามาไล่เฉียนไล่ตีและขับไล่ให้ออกจากบ้าน ไปบวชอยู่วัดแห่งหนึ่งอยู่ได้ไม่นานก็ถูกขับไล่ออกมา เพราะไปขอกเข้าหลานสาวสมภารเชียงใหม่จึงไปขออยู่กับแม่ค้าขายขนม (ซึ่งมีความแค้นกันอยู่) วันหนึ่งแม่ค้าใช้ให้เอาขนมไปขาย และขอให้ขายดีเหมือนน้ำเต้า เชียงเมียงจึงเอาไปน้ำเต้าจริงๆ กลับมาบ้านแม่ค้าถามหาเงิน เชียงเมียงก็ได้โกหกว่าคนแถวบ้านเชื่อไว้วันหน้าจะเอาเงินมาให้ หลายวันเข้าแม่ค้าจับได้จึงเอาไปฝากไว้กับลูกชายซึ่งเป็นขุนนาง (หลวงนาย) ชุบเลี้ยงในเมืองหลวงให้ช่วยกำราบเจ้าศรีขอเรียกใหม่ว่า เจ้าศรีก็แล้วกันนะ เพราะเรียกเชียงใหม่ ผมจี้เกียจพิมพ์ เจ้าศรีนี่นะ พอมายูที่นั่นก็ได้มีหน้าที่ถือล่วมใส่หมากพลูไปเฝ้าพระราชาราช วันหนึ่งเกิดทำพลูหล่นหาย หลวงนายจึงบอกว่าควรระมัดระวังเห็นอะไรก็เก็บให้หมด วันต่อมา เจ้าศรีเห็นขี้หมา ขี้แมวแห้งก็เก็บใส่ล่วมมาหมด จึงนำถวายหลวงนายวันนี้เพื่อนของหลวงนายมาพอดี จึงจะเปิดล่วมให้เพื่อนด้วย พอเปิดขึ้นหลวงนายก็ไม่พอใจไล่เตะเจ้าศรีด้วยความโมโหวันต่อๆมาเมื่อคนในบ้านผลอจุดไฟไฟเผาบ้าน คุณนายสั่งให้เจ้าศรีไปรายงานต่อหลวงนาย เจ้าศรีแกล้งเดินเชื่องช้าคลานซำๆเข้าไปกระซิบกระซาบหลวงนายกว่าจะรู้เรื่องไฟก็ไหม้หมดแล้ว ตั้งแต่นั้นมาฐานะของหลวงนายก็ยากจนลงถึงกับทำนาด้วยตัวเอง วันหนึ่งแม่ของหลวงนายป่วย จึงสั่งให้เจ้าศรีไปเฝ้าดูแล ด้วยความแค้นแต่หนหลัง เจ้าศรีจึงเอาสารหนูผสมกรอกกับยาให้กิน หลวงนายไม่รู้จะทำประการใดก็ได้แต่ทำพิธีเผาตามประเพณี เจ้าศรีจึงได้ไปอยู่ในเมืองตามเดิมและสร้างเรื่องสร้างราวไม่เว้นแต่ละวัน หลวงนายจึงส่งไปถวายตัวเป็นมหาดเล็กของพระเจ้าภูเบศเมื่ออยู่ในวัง เจ้าศรีได้ใช้ความรู้ความสามารถปฏิบัติหน้าที่จนราชาพอพระทัย จึงเลื่อนชั้นเป็น ขุนศรีธนชัย พอโตขึ้นนิสัย ขุนศรี ก็ฉลาดแกมโกง กำเรียบ ไม่ค่อยได้มาเข้าเฝ้าตั้งแต่

ก่อน ครั้นราชาทรงถามก็ตอบว่ามีแต่สร้าง เรือนทอง อยู่จึงไม่ค่อยว่าง ราชาจึงเสด็จ ไปดูพร้อมนาง
 กำเนิด พอถึงปรากฏว่าเป็นเรือนไม้ทองเหลืองจึงรู้ว่า ขุนศรี นี้หลอกเอาแล้ว จึงสั่งคนในวังไปถ้ำยรด
 เรือนจนเลอะเทอะ สมพระทัยแล้วจึงกลับวัง เจ้าศรีกลับทูลติเหล่านางกำเนิด และหาว่าพวกนางทำ
 เกินคำสั่งเพราะตดด้วยอยู่ต่อมาเจ้าศรีหรือยากมีที่ดิน ไร่สร้างฐานะของตน จึงขอที่ดินเท่าแม่ควินตาย
 กับราชา ราชาทอบตกลง เจ้าศรีจึงไต่เต้แมว แมวเจ็บร้องเสียงหลงวังเตลิดเปิดเปิงไปถึงที่นาใครเจ้า
 ศรีก็เอาขงปักไว้ ชาวนาเข้าไปร้องเรียน พระราชาไม่รู้จะทำประการใดได้แต่นำทรัพย์มาทดแทน
 ชาวนาไป เพราะตรัสแล้วมีอาจกินคำได้อยู่ต่อมาอีก เจ้าศรีตามเสด็จพระราชพาไปประพาสสวน
 หลวง ราชาจึงตรัสทำเจ้าศรีว่าหากหลอกให้ลงสระได้จะให้รางวัล เจ้าศรีทูลว่ามีอาจหลอกให้ลง
 สระได้ แต่ถ้าหากหลอกให้ขึ้นจากสระละพอมีทางอยู่ เมื่อลงสระแล้วจึงรู้ว่าเสียทีแล้ว แต่ก็ประทาน
 รางวัลให้อย่างงามเมื่อถึงหน้าหนาว คิดอยากจะทำสาวมากอดให้อุ่นอก คิดอยากจะมีครอบครัว จึง
 ไปบอกกับคนรู้จักที่สนิทสนมว่า จะขอลูกสาวไปทำลูก จึงยกให้แต่จะรู้ว่าเสียที เจ้าศรีก็ได้ลูก
 สาวเป็นเมียเสียแล้ว อยู่ไม่นานภรรยาของ ขุนศรี (เจ้าศรี) บ่นว่าไม่มีเงินใช้ ขุนศรีจึงไปพนันกับ
 เหล่าอำมาตย์ต่อหน้าพระที่ว่า เจ้าศรีจะทายใจว่าเหล่าท่านอำมาตย์คิดอะไรอยู่ ท่านอำมาตย์จึงว่าไม่
 มีทางแน่นอน จึงรับคำทำ ขุนศรีจึงทายว่า เหล่าอำมาตย์นี้ล้วนแต่จ้งรักภักดีต่อพระองค์และแผ่นดิน
 ยิ่งกว่าชีพตน เจอไม้เนื้อดีไม่มีใครกล้าปลุกเสกว่าไม่เป็นความจริง มิเช่นนั้นหวังเจอข้อหากบฏต่างแพ้
 พนัน ขุนศรีจึงนำเงินที่มากมายไปให้ภรรยาเวลาผ่านไปมีเจ้าเมืองสิงหลส่งปราชญ์มาทำประลอง
 ปริศนารธรรมด้วย หากใครแพ้จะต้องยกเมืองให้เป็นเมืองขึ้น ขุนศรี ชันอาสา เมื่อถึงวันประลอง
 ปราชญ์นั้นก็แพ้อยิบกลับไป จากนั้นก็มีเมืองจากประเทศต่าง ๆ มาทำประลองด้วยกล เล่ห์ต่างๆแต่
 ก็แพ้กกลับไป พร้อมสาปส่งว่าจะไม่ชอกกลับมาเจอหน้าขุนศรีอีกเรื่องราวของ ขุนศรีนั้นสุดแสนจะยืด
 ยาวผมก็ค้นได้มากพอควรอยู่แต่ก็ยาวมากแต่ผมก็รู้แต่ว่าตอนจบนั้นท่านพระยาให้นายพิชใส่ใน
 อาหารมาให้ทหารนำมาให้ขุนศรีกินขุนศรีนั้นรู้ว่าในอาหารนี้มียาพิษแน่นอน เพราะเอาอาหารวาง
 ไว้ไม่นานแมลงวัน ได้บินมาตอมแล้วก็ตาย ขุนศรีเลยตั้งใจจะกิน และแก้แค้นกิน โดยบอกกับ
 ภรรยาว่า หากข้าตายแล้วให้นำศพของข้านี้ไปบ่นแก้แค้นให้ประคูปบ้านแล้วจัดทำทางข้า ทำเหมือนข้า
 กำลังอ่านหนังสือ ภรรยารับคำทั้งน้ำตา ว่าแล้ว จุฉบของขุนศรีคือ ขอมกินอาหารที่มียาพิษด้วย
 ตนเอง แล้วก็จากโลกไป ท่านพระยาได้ให้ทหารมาสอดแนมว่าขุนศรีตายหรือยัง ทหารนั้นเห็น
 ลางๆว่าขุนศรีกำลังนอนอ่านหนังสืออยู่ จึงแอบไปถามภรรยาขุนศรีว่า ขุนศรีนั้นกินอาหารหรือยัง
 ภรรยาตอบว่ากินจนหมดแล้ว ทหารจึงไปบอกท่านพระยาว่า ยาพิษที่ใส่ลงไปคงเป็นยาอย่างอื่น
 ไม่ใช่ยาพิษแน่ ขุนศรีถึงไม่ตาย ว่าแล้ว ท่านพระยาและเหล่าทหารนั้นก็ได้พิสูจน์ยาพิษนั้น โดยการ
 กินทุกคน ไม่ถึงนาที ทุกคนก็ตายกันไปหมด ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว (ชมรมศิลปวัฒนธรรม
 อีสาน, 2557: 45)

4.3.9 อาหารพื้นเมือง

ไถ่ย่างไม้มะดัน

ไถ่ย่างไม้มะดันห้วยทับทันมีมาตั้งแต่ พ.ศ. 2480 เดิมมีการย่างไถ่จำหน่ายประมาณ 4-5 รายเมื่ออย่างเสร็จก็จะนำไปจำหน่ายบนรถไฟเนื่องจากอำเภอมีสถานีรถไฟ สายกรุงเทพ-อุบลราชธานี ผ่าน ต่อมามีการสร้างทางหลวงหมายเลข 226 ซึ่งเป็นทางหลวงระหว่างจังหวัด จึงมีการขยายร้านมาจำหน่ายริมทางหลวง ปัจจุบันมีร้านจำหน่ายไถ่ย่างกว่า 40 ร้านวัตถุดิบประกอบด้วย ไถ่พื้นเมืองหรือไถ่สามสายเลือด ไม้มะดัน และเครื่องเทศสำหรับปรุงรสขั้นตอนการผลิตนำไถ่มาผ่าซีกเป็น 4 ส่วน หรือใช้ไถ่ทั้งตัวผ่ากลางลำตัวหลังจากนั้นหมักด้วยเครื่องปรุงรสซึ่งประกอบด้วยกระเทียม ซอส เกลือ ตามสูตร และนำมาคั่วด้วย ไม้มะดันและย่างด้วยไฟอ่อนๆ ให้สุก ลักษณะเด่น/จุดเด่นของผลิตภัณฑ์ การนำไม้มะดัน ซึ่งเป็นไม้ที่ขึ้นอยู่ทั่วไปริมลำห้วยทับทัน มาใช้เป็นไม้สำหรับย่างไถ่ซึ่งมีลักษณะพิเศษคือกลิ่นหอมออกรสเปรี้ยว เนื้อเหนียว ทนความร้อนได้ดีเมื่อนำมาคั่วไถ่จะเพิ่มรสชาติที่มีความหอมอร่อยมากยิ่งขึ้น (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

กระเทียมโทนแช่น้ำผึ้ง

กระเทียม โทณแช่น้ำผึ้งบ้านชำตารมย์ ผลิตแปรรูปจากกระเทียมโทนคุณภาพดี โดยกลุ่มแม่บ้านเกษตรบ้านชำตารมย์ ต.ตระกาจ อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ที่มีสมาชิกมากกว่า 76 คน ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานเกษตรอำเภอ สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรอำเภอ โดยใช้วัตถุดิบที่ใหม่ สด สะอาด จากกระเทียมโทนที่ผลิตโดยสมาชิกกลุ่มในรูปแบบปลอดสารพิษ ผ่านกระบวนการผลิตที่ได้มาตรฐานตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุข แบบธรรมชาติ ไม่มีสี ไม่ใช้สารกันบูด มีความหอม หวาน กรอบ สะอาด ปลอดภัยไร้สารพิษ และสามารถเก็บไว้บริโภคได้นาน เมื่อรับประทานกระเทียมโทนแช่น้ำผึ้งเป็นประจำ ช่วยลดระดับคอเลสเตอรอลในเส้นเลือด ลดความโลหิต ป้องกันจากจับตัวลิ่มเลือด อีกทั้งยังมีสารต่อต้านอนุมูลอิสระ มีวิตามินซี วิตามินบี แคลเซียม และฟอสฟอรัส อีกด้วย (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

หอมและกระเทียมสด

ศรีสะเกษ ได้ชื่อว่าแหล่งปลูกหอมกระเทียมที่มีชื่อเสียงอันดับต้น ๆ ของเมืองไทย ด้วยสภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยต่อการปลูกหอมกระเทียม ทำให้ได้ผลผลิตมากและมีคุณภาพ มีแหล่งปลูกชุกชุมแถบ อำเภอยางชุมน้อย เอกลักษณะของกระเทียมศรีสะเกษ คือ หัวจะเล็ก ลูกเล็ก เวลาสับจะมีกลิ่นฉุนกว่ากระเทียมจากประเทศจีนและนิยมนำไปเจียว ส่วยกระเทียมจีน ลูกจะใหญ่มาก และนิยมนำไปผัดมากกว่า (สุวัฒน์ อัสวไชยชาย, 2545)

ไข่เค็มไพรบึง

นับเป็นสินค้าชื่อของจังหวัดศรีสะเกษชนิดหนึ่งที่ผลิตไม่ทันจำหน่าย ผลิตโดยกลุ่มสตรีแม่บ้านเกษตรกรบ้านโพธิ์ไทร ต.ไพรบึง อ.ไพรบึง จ.ศรีสะเกษ โดยมีนางโสภา สมศรี เป็นประธานกลุ่ม ไข่เค็มไพรบึงเป็นไข่เค็มที่มีคุณภาพ ผลิตจากดินจอมปลวกบดละเอียด แกลบเผา บด ผสมกับน้ำเกลือในอัตราส่วน เกลือ 2 กิโลกรัม ดิน 3 กิโลกรัม นำส่วนผสมที่ได้มาพอกไข่บรรจุใส่ถุงพลาสติกปิดให้แน่น แล้วจึงนำไปบรรจุกล่องจำหน่าย ไข่เค็มที่เก็บไว้ 7 วัน สามารถนำมาทำเป็นไข่ดาว หากจะทำเป็นไข่เค็มให้เก็บไว้ 15 วัน เมื่อนำมาต้มจะได้ไข่เค็มที่สามารถเก็บไว้ได้นานถึง 60 วัน ปัจจุบันกลุ่มสตรีแม่บ้านเกษตรกรบ้านโพธิ์ไทรสามารถผลิตไข่เค็มได้ถึงวันละ 1,000 ฟอง

4.3.10 บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัดศรีสะเกษ

บุญขง วิสมหมาย

เกิดเมื่อวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2474 เป็นบุตรของนายเซ่งชอย กับนางบุญ วิสมหมาย สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนเทศบาลเมืองศรีสะเกษ ระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย และระดับปริญญาตรี สาขาการจัดการ จากวิทยาลัยครูสุรินทร์ สมรสกับนางกรรณกาญจน์ วิสมหมาย อดีตสมาชิกวุฒิสภา จังหวัดศรีสะเกษ นายบุญขง วิสมหมาย เสียชีวิต เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2546 ด้วยอายุ 72 ปี เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ ในปี พ.ศ. 2519 เป็นสมัยแรก ในสังกัดพรรคกิจสังคม เป็นสมาชิกวุฒิสภา ในปี พ.ศ. 2523 จนกระทั่งได้รับตำแหน่งรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง ในปี พ.ศ. 2538 และเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2539 ต่อมาจึงได้ย้ายมาสังกัดพรรคไทยรักไทยในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นายบุญขง วิสมหมาย ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติสำคัญหลายฉบับ อาทิ พระราชบัญญัติระเบียบการปฏิบัติราชการของทบวงมหาวิทยาลัย พระราชบัญญัติการปีโตรเลียมแห่งประเทศไทย พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยทักษิณ พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ นายบุญขง วิสมหมาย เป็นผู้มีบทบาทในการผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดศรีสะเกษ โดยริเริ่มขอใช้พื้นที่จากผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อปี พ.ศ. 2537 และได้เริ่มขยายวิทยาเขตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และรับนักศึกษาเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2540 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้ดำเนินการจัดสร้างอนุสาวรีย์นายบุญขง วิสมหมาย เพื่อเป็นอนุสรณ์ระลึกถึงนายบุญขง ผู้ริเริ่มก่อตั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ โดยเริ่มต้นสร้างเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555

นกร้อง อุไรพร

นกร้อง อุไรพร หรือ นางอุไร นิมลวง (สีหะวงค์) เกิดเมื่อ 11 ตุลาคม 2500 อยู่ที่บ้านจอม ตำบลยางชุมน้อย อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดศรีสะเกษ เป็นศิลปินหมอลำ นกร้อง เริ่มต้นการเข้าสู่วงการบันเทิงโดยเข้าประกวดร้องเพลงที่สถานีวิทยุเรอกวาดรางวัลชนะเลิศสมาทุกเวที ด้วยคะแนนที่เป็นเอกฉันท์ปราศจากข้อกังขา และได้มาสมัครกับพ่อนพดล ดวงพร ในตำแหน่งหางเครื่อง และได้เป็นนกร้องของวงในเวลาซึ่งเพลงนกร้องได้รับความนิยมสูงสุดต่อมาชื่อนกร้อง อุไรพรนั้นได้จากการนำเอาเพลงนกร้อง มาเป็นเหมือนตัวแทนก็คือ นกร้อง และเอาชื่อจริงคือ อุไร มาบวกกับคำสุดท้ายของนามสกุลของนพดล คือคำว่า พร มารวมกันจนกลายเป็นนกร้อง อุไรพร นั้นเองต่อมาได้รู้จักกับ วิเศษ เณิกา กับชุตินา ดวงพร อ.นพรัตน์ ดวงพร และพ่อหลอด (มัทธิง นิมลวง) นักจัดการชื่อดังของอุดรธานี ซึ่งดูแลวงหมอลำอยู่ และได้ชักชวนให้มาอยู่ในวงการเพลง โดยการแนะนำผลงานให้กับเจ้าภาพต่างๆ ต่อมาเมื่อปี 2518 พ่อหลอดชวนให้ตั้งวงดนตรีเป็นของตัวเอง ชื่อว่า เสียงอีสาน ตัวนกร้องเริ่มไปห้เครื่องหมอลำ จนต่อมาก็ได้พัฒนาวง เสียงอีสาน ขึ้นมาเรื่อยๆจนเป็นวงที่มีชื่อเสียง และได้เข้ามาอยู่ในสังกัดท็อปไลน์-โดมอนด์ ของนายห้างทวีชัย จริยะ เอี่ยมอุดม และผลิตผลงานเพลงออกมาจนถึงปัจจุบัน

เสถียร สุภากุล (เสถียร ทำมือ)

ภูมิลำเนา บ้านกระสัง อ.ห้วยทับทัน จ.ศรีสะเกษ การศึกษาประถมฯ ที่โรงเรียนกระสัง อ.ห้วยทับทัน จ.ศรีสะเกษ มัธยมศึกษาโรงเรียนกำแพง อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษ อุดมศึกษา จบปริญญาตรี จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขา ดนตรีสากล จากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีผลงาน ได้แก่ อัลบั้มเดี่ยว ฟันให้ไกล ไปให้ถึงและอยู่ที่ไหนก็เหงาได้เรียบเรียงดนตรีและเป็นโปรดิวเซอร์ให้ศิลปินท้องถิ่นอีสานได้หน้าทีการทำงานปัจจุบัน -ทำธุรกิจห้องบันทึกเสียง ทอ รุ่งสตูดิโอที่ อ.เมือง จ.ศรีสะเกษเป็นศิลปินและคนทำงานเบื้องหลังให้ศิลปินคนอื่นๆ ในบริษัทแกรมมี่โกลด์

ยิ่งยง ยอดบัวงาม

มีชื่อจริงว่า ประยงค์ บัวงาม เป็นบุตรนายพลอย นางใน บัวงาม เกิดเมื่อ 25 ธ.ค. พ.ศ. 2505 ที่บ้านเลขที่ 39 หมู่ 3 บ้านโคกโพธิ์ ตำบลกันทรารมย์ อำเภอยุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ ในครอบครัวเกษตรกรที่มีฐานะยากจน หาเช้ากินค่ำ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาเรียนหนังสือ เมื่อต้องออกไปทำงานช่วยครอบครัว จึงต้องเรียนซ้ำชั้น ประยงค์มีพี่น้อง 5 คน สมัยเรียนอยู่ชั้น ป.3 หลังจากที่ได้ดูหนังเรื่อง " นักเลงสามสกลิง " ประยงค์เริ่มชอบร้องเพลง และพอถึง ป.6 ก็เริ่มประกวดร้องเพลง หลังจบ ป.6 ประยงค์ได้บวชเป็นสามเณร และระหว่างที่มาเที่ยวที่กรุงเทพฯ ก็ได้พบกับ "กมร อโนทัย " นักแต่งเพลง และนักจัดการรายการวิทยุชื่อดังเป็นครั้งแรกด้วยความช่วยเหลือของ

พระที่วัดประยงค์บัวข สามเณรประยงค์ได้เรียนต่อจนจบชั้น ม.3 ที่โรงเรียนชุมชนราษฎร์บำรุง และลาสิกขาบทในปี 2524 เพราะหลงใหลในเสียงของสายัณห์ สัญญา จนถึงกับแอบร้องเพลงอยู่บ่อยๆ ช่วงที่เป็นเณร จากนั้นก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ และมาฝากเนื้อฝากตัวกับภมร แต่ยังไม่ได้รับการตอบรับ จึงไปทำงานเป็นจับกัง และรับจ้าง ก่อนจะกลับบ้านเมื่อท้อแท้ หลังจากหายท้อ เขาก็ลงมากรุงเทพฯ อีก โดยไปสมัครเป็นนักร้องตามวงดนตรีต่างๆ และได้ไปอยู่กับวงของคนที่มีประยงค์เรียกว่า " เจ้ห่มวย " และเปลี่ยนมาใช้ชื่อว่า " เสียงสน มนต์ไพร " จากการตั้งให้ของบรรจง มนต์ไพร

4.4 กรอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสาระท้องถิ่น

กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นสาระท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสะท้อนความเป็นตัวตนของตนเองและเป็นแหล่งเรียนรู้หรือสาระเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสาระท้องถิ่นไว้ดังนี้

บุรชัย ศิริมหาสาร (2538: 36) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้จากข้อเท็จจริงที่อยู่รอบ ๆ ตัวนักเรียน ที่นักเรียนได้ประสบ สัมผัสกับตนเอง สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรค่อนข้างสูงมาก นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างแท้จริงด้วย

Ness (1997: 49-50) เสนอให้นำสื่อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ในท้องถิ่นที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนและเขียนเป็นภาษาอังกฤษมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น แผ่นพับ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว แผนที่ของท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้หาได้ไม่ยาก ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสร้างกิจกรรมประกอบได้หลากหลาย และยังเป็นเรื่อง que ผู้เรียนคุ้นเคย ดังนั้นจากการทดลองนำมาใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนปรากฏว่าได้รับการตอบสนองจากผู้เรียนเป็นอย่างดี

อุทุมพร จามรมาน (2545: 6-7) กล่าวถึงการนำเนื้อหาสาระจากท้องถิ่นและแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ดังนี้

1. สสำรวจสภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม ศาสนา เศรษฐกิจของท้องถิ่นจากการอ่านเอกสารของหน่วยงานการปกครอง หน่วยงานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว หน่วยงานที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เอกสารในห้องสมุดเกี่ยวกับท้องถิ่น แล้วนำมาวิเคราะห์ สรุปเป็นเนื้อหาสาระท้องถิ่น ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับสภาพทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม ศาสนา เศรษฐกิจของท้องถิ่น เนื้อหาเกี่ยวกับจุดเด่นของท้องถิ่น หรือเนื้อหาที่เกี่ยวกับนโยบายของประเทศที่เกี่ยวกับท้องถิ่น

2. นำเนื้อหาดังกล่าวมาพิจารณาว่าจะเกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้ใด

3. นำเนื้อหามาผสมผสานกับเนื้อหาในหลักสูตรใหม่ การผสมผสานอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น ใช้เป็นเนื้อหาในการสอน ใช้เป็นแบบฝึกหัด ใช้เป็นโครงงานให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าใช้ประเด็นปัญหาให้ผู้เรียน ไปค้นคว้าหาแนวทางแก้ไขปัญหาเป็นต้น

จากแนวคิดข้างต้นพอสรุปได้ว่า กรอบในการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสาระท้องถิ่นนั้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน โดยคำนึงถึงสื่อการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้นการคัดเลือกเรื่องราวต้องมาจากความสนใจของนักเรียนโดยสำรวจความต้องการเรื่องราวต้องการเรียนรู้ หลังจากนั้นนำเรื่องราวที่ได้มาทำเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หัวเรื่องควรจะประกอบด้วยลักษณะทั่วไปของจังหวัด สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม ดอกไม้ประจำเมือง งานประเพณี การแต่งการของชนเผ่าต่าง ๆ นิทานพื้นบ้าน ตำนาน และเรื่องเล่า อาหารพื้นเมือง และบุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัดเพื่อพัฒนาเรื่องเนื้อหาให้มีความใกล้ชิดกับบริบทของนักเรียนเพิ่มขึ้นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริง

5. กระบวนการพัฒนาสื่อและบทเรียนการสอน

สื่อเป็นสิ่งต่าง ๆ ที่จะนำพาหนะนำความรู้หรือสารสนเทศ (Information) ระหว่างผู้สื่อ กับผู้รับไปใช้ในการสื่อสารและเมื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอน เราจึงเรียกว่า สื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนจึงทำหน้าที่เป็นพาหนะนำความรู้หรือสาร (Message) ไปสู่ผู้เรียนในระหว่างที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เต็มดวง เศรษฐจินดา, 2536)

5.1 กรอบการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

การใช้สื่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนต้องมีกรอบของการพัฒนาสื่อ การเรียนรู้หรือโปรแกรมการเรียนการสอน เพื่อมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้สิ่งนั้น ขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์อะไร ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและนำเสนอแนวคิดในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

ชวลิต แข่งทอง (2532: 2) ได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อ (Media) หมายถึงตัวกลางที่ใช้ถ่ายทอดหรือนำความรู้ในลักษณะต่างๆจากผู้ส่งไปยังผู้รับให้เข้าใจ ความหมายได้ตรงกันในการเรียนการสอนสื่อที่ใช้เป็นตัวกลางนำความรู้ในกระบวนการสื่อ ความหมายระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเรียกว่าสื่อการเรียนการสอน (Instruction Media) ในทาง

การศึกษามีคำที่มีความหมายแนวเดียวกันกับสื่อการเรียนการสอนเช่นสื่อการสอน (Instructional Media or Teaching Media) สื่อการศึกษา (Educational media) อุปกรณ์ช่วยสอน (Teaching Aids) เป็นต้นในปัจจุบันนักศึกษามักจะเรียกการนำสื่อการเรียนการสอนชนิดต่างๆมารวมกันว่าเทคโนโลยีทางการศึกษา (Educational) ซึ่งหมายถึงการนำเอาวัสดุอุปกรณ์และวิธีการมาใช้ร่วมกันอย่างมีระบบในการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน

กาญจนา คุณารักษ์ (2545: 45) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนสำคัญการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสื่ออื่น ๆ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดและออกแบบสื่อ
2. ทดลองใช้สื่อการสอนที่ผ่านการหาคุณภาพและประสิทธิภาพแล้ว
3. ประเมินสื่อการเรียนการสอน โดยประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนเปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และประเมินความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการเรียนการสอนที่ผลิตขึ้น

Tomlinson (1998: 97) ได้กล่าวถึงกรอบในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า

1. วิเคราะห์ครูหรือผู้เรียน วิเคราะห์ความต้องการหรือปัญหาที่ทำให้ต้องพัฒนาสื่อการสอน เช่น ปัญหาที่เกิดจากการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนที่เกิดในชั้นเรียน
2. ค้นหาส่วนที่มีความต้องการหรือว่ามีปัญหาว่าเป็นภาษาและไวยากรณ์อะไร มีคำศัพท์อะไร มีหน้าที่ทางภาษาและทักษะอะไร
3. ศึกษาบริบทของสื่อที่จะพัฒนาว่าต้องมีบริบทอย่างไรเป็นบทฟังหรือบทอ่านอย่างไรเพื่อจะได้ให้ความคิด บริบทและบทความที่เหมาะสม เช่น ครูผู้สอนอาจจะสร้างใบงานเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการเรียนและพยายามที่จะยึดความคิดหลักและภาที่เกี่ยวของอยู่ในใจของผู้เรียนตัดสินใจสร้างบทอ่านเพื่อใช้เกี่ยวของประสบการณ์ของผู้เรียน ใบงานที่ใช้ในชั้นเรียนเป็นการเสริมแรงการสอนจริง
4. ศึกษาวิธีการสอนโดยใช้สื่ออื่น เช่น เนื้อหาหน้าที่ทางภาษาเพื่อการสื่อสารของประโยคที่เกี่ยวของกับความหมาย พร้อมทั้งมีแบบฝึกหัดในการแยกแยะและรูปแบบของคำกริยาที่เกี่ยวของมีตัวอย่างให้ดูอย่างเพียงพอในการฝึกทำงานให้ความสนใจกับความหมายที่แฝงอยู่และทัศนคติเก็บเอาไว้อ้างอิงในการฝึกและการเรียนครั้งต่อไป
5. ทางด้านรูปร่างภายนอกของสื่อ ให้พิจารณาความเหมาะสมด้านขนาด การมองเห็น การนำมาผลิตใหม่ ความยาวของเทป เช่น ใช้เขียนแล้วซีลอก นำมาแจกในชั้นเรียน

6. นักเรียนใช้สื่อนั้นและทำใบงานในชั้นเรียนและนำขึ้นไปทำที่บ้าน

7. ชั้นประเมินผล นักเรียนให้ข้อคิดเห็นและปัญหาเกี่ยวกับใบงาน

Jerode (1989: 14) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้สื่อการเรียนการสอนไว้ ดังต่อไปนี้

1. ไม่มีวิธีการสอนหรือวัสดุประกอบการสอนชนิดใด ที่จะสามารถใช้กับนักเรียนและบทเรียนทั่วไปได้วิธีสอนและวัสดุประกอบการสอนแต่ละประเภทย่อมมีจุดมุ่งหมายเฉพาะของมันเอง

2. ในบทเรียนหนึ่งๆ ไม่ควรใช้สื่อการเรียนการสอนมากเกินไป ควรใช้เพียงแต่เท่าที่จำเป็นเท่านั้นในบางครั้งก็ไม่ควรใช้สื่ออย่างเดียวยกเว้น

3. สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ควรจะต้องสอดคล้องกับบทเรียนและกระบวนการเรียนการสอน

4. สื่อการเรียนการสอนควรสร้างให้เกิดโอกาสที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเตรียมและการใช้อันก่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ไม่ลืมง่าย

5. ก่อนใช้สื่อการเรียนการสอน ผู้สอนควรทดลองใช้ก่อนเพื่อความแน่ใจว่าจะใช้ได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพนอกจากนั้นยังต้องจัดเตรียมอุปกรณ์และเครื่องมือประกอบให้พร้อมทุกอย่าง

กล่าวโดยสรุปการผลิตสื่อครูผู้สอนมีสิ่งที่จะต้องคำนึงเพื่อความเหมาะสมหลายด้าน ทั้งด้านคุณสมบัติและความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาสาระ ภาษาไวยกรณ์ คำต่างๆ ที่จะใช้ในสื่อ และวิธีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ และเมื่อผลิตสื่อมาแล้วก็ต้องมีการประเมินคุณภาพและปรับปรุงให้เหมาะสม โดยอาศัยข้อคิดเห็นจากผู้ใช้สื่อนักเรียน

5.2 การพัฒนาบทเรียนการสอน

บทเรียนการสอนเป็นรายละเอียดของแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน โดยทั่วไปหรือผู้เรียนที่มีคุณสมบัติพิเศษ เพื่อให้ผู้เรียนนั้นได้รับการพัฒนาตามจุดมุ่งหมายหรือลักษณะของโปรแกรมที่วางไว้ ซึ่งส่วนใหญ่รายละเอียดของโปรแกรมจะประกอบไปด้วยจุดมุ่งหมาย ลักษณะของโปรแกรม การคัดเลือกผู้เข้าร่วมโปรแกรม วิธีการจัดกิจกรรมและการประเมินผลโปรแกรม (ดวงเดือน อ่อนน่วม, 2529)

Ruddell (1995) อธิบายว่าบทเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับชั้นเรียนสามารถออกแบบได้ 3 แนวทางคือ

1. มีหนังสือหลัก (core set of book) และใช้ในการสอนสำหรับนักเรียนแต่ละชั้น

2. ใช้วรรณกรรมบูรณาการเข้าไปในหลักสูตรวิชาต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

3. ใช้ตามความสนใจของเด็กแต่ละคน

Mclaughlin and Allen (2002) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนกระบวนการพัฒนาบทเรียนการสอน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประเมินผู้เรียน
2. การตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์การสอน
3. การวิเคราะห์ผลงาน
4. การเลือกและการใช้กลวิธีในการสอนรวมทั้งวัสดุอุปกรณ์
5. การประเมินผลของโปรแกรม

บทเรียนการสอนเป็นปัจจัยช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นพัฒนาทักษะโดยทั่วไปของผู้เรียนและทักษะพิเศษของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งต้องมีการพัฒนาบทเรียนเป็นขั้นตอนโดยยึดตามกรอบของผู้สอนเลือกใช้วิธีการใดในการเลือกออกแบบโปรแกรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนและผู้สอน

5.3 ขั้นตอนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

มีนักการศึกษาที่สำคัญได้เสนอเป็นแนวความคิดขั้นตอนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ดังนี้

ชัยงค์ พรหมวงศ์ (2520: 123) กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาชุดสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. กำหนดหมวดหมู่ เนื้อหาและประสบการณ์ อาจจะกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม

2. กำหนดหน่วยการสอน โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอน ประมาณเนื้อหาวิชาที่จะใช้ ครูสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ใน 1 สัปดาห์ หรือสอนได้ในหน่วยละครั้ง

3. กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนจะต้องถามตัวเองว่าในการสอนแต่ละหน่วยควรให้ประสบการณ์อะไรแก่นักเรียนบ้าง แล้วกำหนดหัวเรื่องออกมาเป็นหน่วยการสอนย่อย

4. กำหนดหลักการและมโนทัศน์ หลักการและมโนทัศน์ที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปแนวความคิด สาร และหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทางจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน

5. กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวเรื่อง โดยเขียนเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง

6. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกและการผลิตสื่อการสอน “กิจกรรม” หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่านบัตรคำสั่ง ตอบคำถาม เขียนภาพ ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ การเล่นเกม ฯลฯ

7. กำหนดแบบประเมิน ต้องประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Test) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากการเรียนรู้โดยชุดสื่อประสมแล้ว ผู้เรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

8. เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ครูใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนของแต่ละหัวเรื่องแล้วก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่องที่เตรียมไว้เพื่อนำไปทดลองหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

9. หาประสิทธิภาพของชุดสื่อประสม เพื่อเป็นการประกันว่าชุดสื่อประสมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพในการสอน ผู้สร้างจำต้องกำหนดเกณฑ์โดยคำนึงถึงหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์

10. การใช้ชุดสื่อประสม เป็นขั้นการนำชุดสื่อประสมไปใช้ ซึ่งจะต้องมีการตรวจสอบและปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา

Tomlinsom (1998: 98) ได้นำเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาสื่อ คือ

1. วิเคราะห์ความต้องการสื่อ
2. ระบุความต้องการ
3. ศึกษาบริบทของสื่อ
4. ศึกษาวิธีการสอนที่จะใช้กับสื่อ
5. ผลิตสื่อการเรียนการสอนและนำมาให้กับนักเรียนใช้
6. ประเมินผลสื่อและปรับปรุง

จินตนา ไบชูภายี (2534: 26-27) กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ว่ามีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปของการผลิตสื่อ
2. ศึกษาและกำหนดคุณสมบัติของผู้เรียน
3. กำหนดและวิเคราะห์เนื้อหาสาระ
4. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. กำหนดรูปแบบและวิธีประเมินผล
6. กำหนดวิธีการและแนวทางการเสนอเนื้อหา
7. กำหนดแหล่งข้อมูลที่สนับสนุนการจัดทำสื่อการเรียนรู้

8. ยกร่างและจัดทำสื่อการเรียนรู้ตามรูปแบบและวิธีการที่กำหนดไว้

9. ทดสอบคุณภาพของสื่อที่ผลิตขึ้น โดยนำไปทดลองใช้กลุ่มบุคคลที่เป็นตัวแทนของผู้เรียนที่จะต้องใช้สื่อ นั้น

10. ปรับปรุงสื่อการเรียนรู้ตามข้อมูลที่ได้ศึกษาไว้

11. นำสื่อที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วนำไปใช้

สรุปได้จากแนวความคิดข้างต้นได้ว่า การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้อง นั้นต้องพิจารณาถึงความต้องการของผู้เรียนและสภาพบริบทนั้น ๆ แล้วนำความต้องการมาผลิตสื่อ เพื่อตอบสนองกับผู้เรียนให้นำไปใช้ในลำดับต่อไป

5.4 เกณฑ์การประเมินบทเรียน

สื่อการเรียนการสอนที่มีคุณภาพนั้นจะต้องมีการประเมินผลของสื่อเพื่อพิจารณาคุณค่าของสื่อดังกล่าวว่าส่งผลต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างไรบ้าง และมีสิ่งใดที่ควรปรับปรุงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้มากขึ้นได้อย่างไร ศิริพงศ์ พะยอมแย้ม (2533: 106-111) ได้กล่าวถึงการประเมินสื่อการเรียนการสอนโดยทั่วไป มี 2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินคุณลักษณะของสื่อ ได้แก่ ด้านคุณภาพของสื่อ ความคิดเห็นของผู้ใช้ และผู้เรียนในด้านต่างๆ ได้แก่ ความถูกต้องด้านเนื้อหาของสื่อที่สามารถสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนได้เพียงพอ คุณภาพทางเทคนิคของสื่อในด้านขนาด ความชัดเจน ความดัง และความรู้สึกพอใจต่อการใช้สื่อของผู้สอนและผู้เรียน

2. การประเมินประสิทธิผลการเรียนรู้จากสื่อ คือ การประเมินจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้สื่อ โดยใช้มาตรฐานร้อยละและการทดสอบทางสถิติ

ส่วนเกณฑ์การประเมินสื่อเพื่อที่จะให้สอดคล้องกับท้องถิ่นนั้น มีหารประเมินที่มีขั้นตอนที่แตกต่างจากการประเมินสื่อโดยทั่ว ๆ ไปบ้างในบางส่วน ซึ่งกรมวิชาการ (2543: 39) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินสื่อที่สอดคล้องกับท้องถิ่นดังนี้

1. สอดคล้องกับจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชา
2. ถูกต้องตามหลักวิชาและมีเนื้อหาเป็นปัจจุบัน
3. เสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นของการเรียนรู้
4. เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน
5. เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
6. เนื้อหาไม่ลบหลู่สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไม่ขัดต่อหลักศีลธรรมอันดีและความมั่นคงของชาติ
7. สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

8. ใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน สละสลวย เป็นแบบอย่างได้

Tomlinson (1998) เสนอแนวทางการประเมินสื่อที่แตกต่างไว้ 4 วิธีดังนี้เนื้อหา คือ เนื้อหาตามความต้องการของนักเรียนและวิธีการเข้าถึงข้อมูลกระบวนการ คือ แนวทางที่หลากหลายในการเข้าถึงเนื้อหาผลงาน คือ เปิดโอกาสให้นักเรียนซักซ้อม นำไปใช้ และต่อยอดสิ่งที่เรียนรู้แล้วด้วยวิธีการที่หลากหลายและสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ คือสร้างห้องเรียนที่มีความยืดหยุ่นพร้อมบรรยากาศที่เอื้อยงเหมาะแก่การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และสอนกิจวัตรที่สร้างความเป็นอิสระ

สรุปได้ว่า การประเมินสื่อการสอนต้องคำนึงถึงความสอดคล้องเกี่ยวกับหลักสูตรและความต้องการของผู้เรียน โดยประเมินจากด้านเนื้อหา จุดประสงค์ ความยากหรือง่ายในการดำเนินกิจกรรมโดยใช้สื่อ เพื่อที่จะสามารถประเมินผลได้อย่างมีคุณภาพ

5.5 คุณค่าของสื่อการสอนที่มีต่อผู้เรียน

เมื่อพิจารณาคุณค่าของสื่อการสอนที่มีต่อผู้เรียน จะพบว่าสื่อการสอนมีคุณค่าต่อผู้เรียนดังต่อไปนี้

5.5.1 ช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียน สื่อการสอนช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเนื้อหาของบทเรียน ที่ถูกนำเสนอผ่านทางสื่อการสอน ความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการเรียนรู้ เพราะอาจนับได้ว่า ความสนใจเป็นบันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ของผู้เรียนในที่สุด ตัวอย่างของการใช้สื่อการสอนในกรณีนี้ เช่น ก่อนที่จะเริ่มต้นการสอน ผู้สอนทำการฉายวิดีโอทัศน์ที่เป็นโฆษณาทางโทรทัศน์ซึ่งมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในบทเรียน ความน่าสนใจของสื่อวิดีโอทัศน์จะช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียน นำให้ผู้เรียนสนใจฟังเนื้อหาหลักของบทเรียนต่อไป

5.5.2 ช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ สะดวก และรวดเร็ว สื่อการสอนควรเป็นสิ่งที่ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนรับรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้อย่างสะดวก ง่าย และรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทเรียนที่เนื้อหามีความสลับซับซ้อนหรือยากที่จะทำความเข้าใจ ตัวอย่างของการใช้สื่อการสอน เช่น การใช้ภาพวาดเพื่อแสดงให้เห็นถึงเส้นทางการไหลเวียนของโลหิตในร่างกาย หรือการใช้หุ่นจำลองเพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะและตำแหน่งที่ตั้งของอวัยวะภายใน เป็นต้น การใช้สื่อการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้รวดเร็วและง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยลดปัญหาของการสื่อความหมายโดยการพูดซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน

5.5.3 ช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลในบริบทของการเรียนรู้ บุคคลหรือผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ เช่น เพศ ระดับสติปัญญา ความถนัด

ความสนใจ สมรรถภาพทางกาย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยอาจทำให้ผู้เรียนมีความถนัด หรือความสามารถในการรับรู้ และการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน การใช้สื่อการสอนจะช่วยลดอุปสรรคหรือแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีผลต่อการเรียนรู้ ให้ลดลงหรือหมดไปได้ ตัวอย่างเช่น การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer-Assisted Instruction) ให้ผู้เรียนเรียนเป็นรายบุคคล จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนใช้เวลาในการเรียนตามความสามารถในการเรียนของตนเอง เลือกลำดับหรือเนื้อหาบทเรียนตามที่ตนเองสนใจหรือถนัด ในกรณีนี้สื่อการสอนจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนรวมกันในชั้นเรียน ที่ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ช้ามักจะทำ ความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้ไม่ทันกับกลุ่มผู้เรียนที่เรียนรู้ได้เร็วกว่า เป็นต้น

5.5.4 ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน สื่อการสอนที่ถูกออกแบบมาให้ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน ตัวอย่างเช่น การใช้เกมต่อภาพ (jigsaw) แข่งขันกันเป็นกลุ่มเพื่อหาคำตอบจากภาพที่ต่อเสร็จสมบูรณ์ การใช้เกมแขวนคอ (hang man) เพื่อทายคำศัพท์ เป็นต้น สื่อการสอนเหล่านี้ช่วยเอื้ออำนวยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ช่วยให้บรรยากาศของการเรียนการสอนมีชีวิตชีวา มีสังคมในห้องเรียนเกิดขึ้น นำมาซึ่งการช่วยเหลือกันในด้าน การเรียนรู้ต่อไป

5.5.5 ช่วยให้นำเนื้อหาที่มีข้อจำกัดมาสอนในชั้นเรียนได้ ตัวอย่างของเนื้อหาที่มีข้อจำกัด เช่น เนื้อหาที่มีความอันตราย เนื้อหาที่เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ในอดีต เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับระยะทางที่ไกล เนื้อหามีค่าใช้จ่ายสูง เป็นต้น การใช้สื่อการสอนจะช่วยลดหรือขจัดปัญหาหรือข้อจำกัดเหล่านี้ออกไปได้ ตัวอย่างเช่น การฉายวิดีโอที่บันทึกเหตุการณ์ในอดีตไว้ การใช้ภาพถ่ายของพื้นผิวดวงจันทร์ การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในรูปแบบของสถานการณ์จำลองเพื่อฝึกทักษะการตัดสินใจในเรื่องของการปลดชนวนวัตถุระเบิด การใช้ Flight Simulator เพื่อฝึกนักบิน เป็นต้น การใช้สื่อการสอนจะช่วยขจัดปัญหาในการสอนเนื้อหาที่มีข้อจำกัดดังที่ได้กล่าวไปแล้วนี้

5.5.6 ช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมกับการเรียน สภาพการเรียนการสอนที่ดี ต้องจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น (active learning) สื่อการสอนที่ได้รับ การออกแบบมาเป็นอย่างดี ต้องเป็นสื่อการสอนที่สามารถกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนทำการเรียนรู้ ด้วยความกระตือรือร้น โดยให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติสัมพันธ์กับบทเรียน โดยควรเน้นที่ปฏิสัมพันธ์ด้าน การใช้ความคิดหรือกิจกรรมทางสมอง ตัวอย่างของสื่อการสอนที่สามารถกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เรียน ต้องเรียนรู้อย่างกระตือรือร้นหรือมีส่วนร่วมกับการเรียน ได้แก่ หนังสือบทเรียนแบบ โปรแกรม บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น

5.5.7 ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างเพลิดเพลิน สนุกสนาน และไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน หากโดยปกติแล้วผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ การใช้สื่อการสอน จะเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในห้องเรียนให้แตกต่างไปจากสิ่งที่เคยปฏิบัติเป็นประจำในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน สื่อการสอนบางอย่างยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินในการเรียน เรียนรู้ได้อย่างสนุกสนานตัวอย่างเช่น การใช้สไลด์ประกอบเสียง การทดลองในห้องปฏิบัติการ การชมนิทรรศการ เป็นต้น

สรุปว่าสื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อการเกิดการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อสามารถช่วยให้กระตุ้นผู้เรียนและเร้าความสนใจการเรียนรู้ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและสะดวกขึ้น ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้นและยังช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข กระบวนการพัฒนาบทเรียนของวิจัยในครั้งนี้จะมุ่งพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อนำสู่สารสื่อสาร อีกทั้งนำกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานมาดำเนินการปฏิบัติกิจกรรมและเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับบทเรียนเกี่ยวกับสาระท้องถิ่นที่ตนเองสนใจและอาศัยอยู่เพื่อปลูกฝังความรักถิ่นฐานบ้านเกิดให้มีความภาคภูมิใจ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

กระบวนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ซึ่งมีหลากหลายวิธีการที่จะบรรลุผลให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญและได้ทำการศึกษา ค้นคว้าวิจัยเพื่อค้นหาข้อมูลและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ทั้งในและต่างประเทศ มีงานวิจัยในประเทศจำนวนมากได้นำเสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

นนทพัทธ์ เมืองยศ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนระดับก้าวหน้าเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวาริชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 24 คน ผลของการวิจัยพบว่าความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนแบบ

เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว

นรมน บุรีแก้ว (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้ามีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย และเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียน ก่อนและหลังการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 คน ด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนการฟังพูด ภาษาอังกฤษแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย จำนวน 10 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถการฟังพูดภาษาอังกฤษ แบบวัดทักษะทางสังคม พบว่า ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีเยี่ยม(ร้อยละ 40) และทักษะทางสังคมของผู้เรียนสูงขึ้นหลังได้รับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย

ศุปรียา เตชะตา (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของผู้เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาความสามารถระหว่างการเรียนด้วยกิจกรรมที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวและเปรียบเทียบแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสันกำแพง จำนวน 20 คน ด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว ประเภทที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดแรงจูงใจ พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ (50%) ครั้งหนึ่งของผู้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก และอีกครั้งหนึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และแรงจูงใจของผู้เรียนสูงขึ้นหลังการเรียนด้วยกิจกรรมที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว

เกิดศิริ ชมพูภาวิน (2553) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งเน้นการปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งเน้นปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ จำนวน 34 คน ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน 8 แผน แผนละ 3 คาบ และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทำการประเมินระหว่างเรียนและแบบวัดความมั่นใจในตนเอง จากการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และร้อยละ 41.18 มีความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมากร้อยละ 47.05 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 11.76 อยู่ในระดับพอใช้ หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับสูงหลังจากเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งเน้นปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

ในต่างประเทศมีงานวิจัยหลายฉบับที่แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาความสามารถการฟัง-พูด โดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในด้านเนื้อหาวิชา มีพัฒนาการทางภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีต่อการพัฒนาการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ดังเช่น Nunan (1989) ที่ว่า งานเพื่อการสื่อสารเป็น กิจกรรมย่อยในชั้นเรียนที่มุ่งให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ นำความเข้าใจนั้นไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา รู้จักคิดวิเคราะห์และพิจารณาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมาย ทั้งนี้จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา จากความหมายของงานข้างต้นการเรียนแบบเน้นภาระงานจึงเป็นการเรียนที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียน ส่วนผู้สอนจะต้องออกแบบหลักสูตรในรูปแบบของการใช้กระบวนการเน้นภาระงานและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน โดยที่ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นความสำคัญของการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของกฎไวยากรณ์

Kasap (2005) ทำการวิจัยผลการสอนโดยเน้นภาระงานในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน มีจุดประสงค์เพื่อค้นหาผลการสอนโดยเน้นภาระงานในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนและความเข้าใจของครูต่อวิธีการสอนที่เน้นภาระงาน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลชั้นเรียนจากกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์และแบบทดสอบการพูดซึ่งแบ่งออกเป็นสองช่วงคือแบบทดสอบที่ใช้ก่อนการทดลองและหลังการทดลองเพื่อนำมาเปรียบเทียบหาค่าความก้าวหน้าของนักเรียนจำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า แนวความคิดของผู้เรียนมีทัศนคติที่ดี

ต่อการสอนโดยเน้นภาระงานและผู้เรียนมีการตอบสนองที่เป็นกลางต่อการดำเนินการวิจัยซึ่งเป็นสิ่งช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดให้ดียิ่งขึ้น

Murad (2009) ทำการวิจัยถึงประสิทธิผลของการสอนโดยเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ชาวปาเลสไตน์ ประเทศอิสราเอล มีวัตถุประสงค์เพื่อสืบค้นผลของการสอนโดยเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นและสำรวจเจตคติต่อภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลองได้แก่นักเรียนปาเลสไตน์ ระดับมัธยมศึกษา ปรากฏว่า โปรแกรมการสอนโดยเน้นภาระงานเพิ่มประสิทธิภาพทักษะการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้โปรแกรมการสอนโดยเน้นภาระงานเพิ่มประสิทธิภาพทักษะการพูดของนักเรียนหญิงให้มีผลเพิ่มขึ้นมากกว่าทักษะการพูดของนักเรียนชายในกลุ่มทดลอง

Noor (2010) ทำการวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนทักษะการพูดโดยใช้กระบวนการสอนที่เน้นภาระงาน สรุปผลการวิจัยได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นส่วนที่ยากต่อการเรียนรู้และการสอนภาษาในฐานะที่สองการสอนทักษะการพูดไม่ควรสอนให้นักเรียนเพียงพูดตามหรือท่องจำ แต่นักเรียนต้องสามารถนำบทสนทนาไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันทัศนคติของครูที่ตอบสนองแนวความคิดและความคิดเห็นของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ครูควรสร้างสถานการณ์เพื่อให้ประสบผลสำเร็จของภาระงานซึ่งวิธีการสอนโดยเน้นภาระงานช่วยพัฒนาการพูดของผู้เรียนให้สูงขึ้นโดยผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมที่สามารถไปใช้ได้ในชีวิตจริงและทัศนคติของผู้สอนสามารถตอบสนองความคิดเห็นของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ

Ying (2012) ทำการวิจัยถึงวิธีการสอนโดยเน้นภาระงานเพื่อการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อค้นหาความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะที่ภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับทัศนคติการเรียนรู้ กิจกรรมในชั้นเรียน การทำงานคู่และการทำงานกลุ่มของแนวความคิดที่เน้นภาระงานเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นก่อนดำเนินกิจกรรมซึ่งมีหัวข้อเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ทัศนคติทั่วไปต่อการเรียนรู้และกิจกรรมที่เน้นภาระงาน จำนวน 6 กิจกรรม สื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับเทปบันทึกเสียงและวิดีโอ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาเทคโนโลยี ประเทศไต้หวัน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนทั้งหมดมีค่านิยมที่ดีต่อความสามารถในการพูดและความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นด้วยถึงประสิทธิภาพในการพูดสื่อสารพัฒนาขึ้น ความมั่นใจของนักเรียนก็เพิ่มขึ้นด้วย โดยเน้นภาระงาน เนื่องจากช่วยให้นักเรียนเพิ่มความมั่นใจและเพิ่มแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

Hasan (2014) ทำการวิจัยถึงผลของการใช้ภาระงานที่เน้นการเรียนรู้ในการสอนภาษาอังกฤษต่อความสามารถการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบผลของภาระงานที่เน้นการเรียนรู้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม

ศึกษาที่มีต่อความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ หนังสือเรียนภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 และข้อสอบวัดความสามารถในการพูดโดยมีการวัดผลแบบ Rubric กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองมีทั้งหมด 23 คน เรียนในรายวิชาที่มีการบูรณาการการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน กลุ่มควบคุมมีทั้งหมด 21 คนเรียนตามบทเรียนเดิมที่ครูแนะนำผลของการวิจัย พบว่า มีค่าทางสถิติที่มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันระหว่าง ค่าคะแนนเฉลี่ยของรายวิชาที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีบทพูดคนเดียวและการทดสอบบทสนทนาสองทางสำหรับกลุ่มทดลอง ซึ่งมีผลเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นจากการใช้ภาระงานที่เน้นการเรียนรู้

จากงานวิจัยหลายชิ้นดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น นั้นเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น รวมทั้งสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เกิดแก่ผู้เรียนอีกด้วยโดยงานวิจัยข้างต้นได้ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผลของงานวิจัยข้างต้นส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดให้มีประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น ซึ่งงานวิจัยยังไม่ทำในแนวของบทเรียนคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นที่ดึงดูดความสนใจจากนักเรียนได้เป็นอย่างดี

6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

มีงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้วยสื่อประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

อดิศา เบญจรัตน์านนท์ (2552) ได้ศึกษากิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอกิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนในสถานการณ์ปัจจุบันที่ผู้เรียนไทยส่วนใหญ่ยังขาดศักยภาพในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งการฟังและการพูดผลการวิจัยปรากฏว่า การจัดกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูดเนื่องจากกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา และช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูดจะเป็นไปในรูปแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของบทเรียนซึ่งควรสอดคล้องและใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงและหากเป็นไปได้การเลือกเนื้อหาให้ตรงกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตจริง กิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ได้แก่ การฝึกออกเสียง เกม บทบาทสมมติ

สถานการณ์จำลอง และทัศนศึกษาสื่อการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา สื่อทศนูปกรณ์ช่วยให้ห้องเรียนสดใส ทำให้บทเรียนน่าสนใจ ช่วยกำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจน ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ดังนั้นเพื่อให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียนสื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลาย น่าสนใจ และช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว โดยผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้ ปรับและจัดการใช้สื่อต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่จะเรียน

อนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า (2552) ได้ทำการพัฒนาการพัฒนาชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนสำหรับผู้เรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร รวมจำนวน 40 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 90.02/80.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร สูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ด้านเนื้อหา ภาษา แบบฝึกหัด และการออกแบบบทเรียน โดยเฉลี่ยในระดับมาก

พรพิมล รียาย และ ธนากร ขำศรี (2553) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย มีวัตถุประสงค์

ประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนการสอน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ และ แบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้ประชากรคือ กลุ่มเรียนที่ 3 และกลุ่มเรียนที่ 7 จำนวน 37 คนส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ และมีเกรดเฉลี่ยสะสมทั้งหมดเมื่อสำเร็จการศึกษาจาก สถานศึกษาเดิมระหว่าง 2.50-2.99 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ระดับเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับการมี ผลต่อการตัดสินใจอยู่ในระดับเป็นกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 หลังการใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย นักศึกษามีทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษมากกว่าก่อนการใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ส่วนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการพูดอย่างคล่องแคล่ว ด้านการพูดถูก ตามหลักไวยากรณ์ ด้านการออกเสียงและด้านการพูด โดยใช้กายภาพในการสื่อสารน้อยกว่าก่อน การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

ในต่างประเทศมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลายชิ้น อาทิ

Chin-Hsin and Cho-Ming (2010) ได้ศึกษาการเลือกใช้สื่อช่วยสอนเพื่อเพิ่ม วิธีการใช้กลวิธีการฟัง-พูดของผู้เรียนชาวไต้หวัน ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งเลือกเรียนในสาขาภาษาอังกฤษจำนวน 4 ห้อง โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 2 ห้อง และกลุ่มควบคุมจำนวน 2 ห้อง สำหรับกลุ่ม ทดลองได้ใช้วิธีการทบทวนคำศัพท์ อ่านเสียงดัง และสื่อการพูดนำเสนองาน เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถาม ผลการวิจัยปรากฏว่า ประสิทธิภาพของการเลือกใช้สื่อช่วยสอนเพื่อเพิ่มวิธีการใช้กลวิธีการฟัง-พูดทำให้ผลของการเรียนรู้ ดีขึ้น อีกทั้งมีข้อเสนอแนะว่าสื่อการเรียนรู้อื่นๆ ที่หลากหลายนั้นควรจะมีอยู่ในหนังสือเรียนของทักษะ การฟังและหลักสูตรการพูด

Lin (2011) ศึกษาโครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดงบทบาทสมมติสำหรับผู้เรียน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า โครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดงบทบาทสมมติมี ประสิทธิภาพในทางที่ดีเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนสำหรับคุณภาพของภาษาและการ

สร้างการเรียนรู้ทางภาษาและผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเชิงบวกต่อกระบวนการของโครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดงบทบาทสมมติ

Masoud (2012) ที่ศึกษาผลของสื่อการเรียนรู้ทักษะการฟังสภาพจริงของทักษะการฟัง โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ซึ่งใช้วิธีเลือกสุ่ม แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้วิธีการเรียนรู้ผ่านสื่อการเรียนรู้ทักษะการฟังสภาพจริงและกลุ่มควบคุมจะใช้สื่อการเรียนรู้การฟังแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ การทดสอบความชำนาญ ซึ่งแบ่งออกเป็น แบบทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจและกระบวนการเข้าใจในทักษะการฟัง และใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมทัศนคติและความคิดเห็นต่อสื่อการเรียนรู้ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เรียนที่ใช้สื่อการเรียนรู้ทักษะการฟังสภาพจริงสามารถทำให้สำเร็จในการทดสอบหลังเรียนได้เป็นอย่างดี และผลตอบกลับมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ที่ใช้สื่อการเรียนรู้ทักษะการฟังสภาพจริง

Riyana (2012) ศึกษาการประยุกต์สื่อมัลติมีเดียปฏิสัมพันธ์สำหรับการสร้างคำศัพท์ในการสอนพูดสำหรับผู้เรียน พบว่า การสอนคำศัพท์ที่ใช้มัลติมีเดียที่แตกต่างกันจะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการสอนคำศัพท์จะมีความชัดเจนมากกว่าการสอนเป็นคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อมัลติมีเดียที่มีความเหมาะสมคือสื่อที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นและได้ยินเสียงเพราะว่าสื่อเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นการมองเห็นภาพ การใช้สื่อในการสอนเพื่อการเรียนรู้จะสามารถช่วยครูและผู้เรียนกระตุ้นการเรียนรู้ไปเป็นด้วยกันที่จะประสบความสำเร็จมากกว่าจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเอง นอกเหนือจากนั้นสื่อมัลติมีเดียสามารถช่วยนักเรียนจดจำหน้าที่ของการสื่อสารของรูปแบบทางภาษาที่สามารถนำไปใช้ความหมายในการสื่อสารและใช้ผลตอบกลับเพื่อประเมินความสำเร็จในการถ่ายทอดข้อความ

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการสร้างรูปแบบของสื่อเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น โดยการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีเพราะว่าบทเรียนสามารถนำเสนอภาพกราฟิกและภาพวาด และผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้สูง เนื่องจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมได้ด้วยตนเองสามารถฝึกซ้ำๆ ได้ตามที่นักเรียนต้องการ ในปัจจุบันนี้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อนักเรียนเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารเพื่อเตรียมความพร้อมสู่สมาคมอาเซียนและสอดคล้องกับความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) โดยทักษะการฟังพัฒนาความสามารถฟังโดยรวม การฟังคู่สนทนา ฟังให้เกิดความรู้และฟังเพื่อความเข้าใจเรื่องราว ด้านทักษะการพูดพัฒนาความสามารถการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อธุระ การบรรยาย การโต้แย้งและการนำเสนอจากการศึกษาเอกสารผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือของงานวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบ

ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีการวัดประเมินผลทักษะการฟังและทักษะการพูดโดยอ้อมและตรง บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียน การศึกษาเนื้อหาของงานวิจัยในครั้งนี้การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยสาระท้องถิ่นยังมีไม่มากเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศ ทำให้ผู้วิจัยค้นหาสาระท้องถิ่นที่สอดคล้องกับเนื้อหาค่อนข้างยาก จึงเป็นช่องว่างของงานวิจัยในครั้งนี้จากการศึกษาเอกสารเหล่านี้จะเหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสนใจ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอน้ำเกลี้ยงจังหวัดศรีสะเกษ” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนบทเรียนและศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. ระยะเวลา
4. รูปแบบการวิจัย
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
7. การเก็บรวบรวมข้อมูล
8. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาจังหวัดศรีสะเกษที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด โดยมีการจัดกลุ่มแบบความสามารถแต่ละห้องเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการทำแบบทดสอบกลางของโรงเรียนเพื่อจัดกลุ่มห้องเรียนให้มีระดับความสามารถของนักเรียนที่ใกล้เคียงกันและความเหมาะสมจำนวน 101 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาอำเภอน้ำเกลี้ยงจังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดจำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposivesampling) โดยเป็นนักเรียนที่รับผิดชอบในการเรียนการสอน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้นคือบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

2.2 ตัวแปรตามคือ

2.2.1 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความคิดเห็นต่อบทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

3. ระยะเวลา

ระยะเวลาใช้ในการทดลองใช้และพัฒนาบทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอน้ำเกลี้ยง จังหวัดศรีสะเกษ เป็นระยะเวลารวม 12 สัปดาห์ 24 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ระหว่างวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2558-11 มีนาคม พ.ศ.2558 โดยแบ่งเป็นระยะเวลาดำเนินการทดลอง (Pre-test) 2 คาบเรียน ระยะเวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 2 คาบเรียนรวมทั้งสิ้น 12 สัปดาห์

4. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบเชิงทดลอง (Pre-experimental Research) โดยใช้แบบการวิจัยแบบ One-Group-Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
กลุ่มทดลอง	O ₁	X	O ₂

O₁ แทน การทดสอบก่อนการใช้บทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ

X แทน การใช้บทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาจังหวัดศรีสะเกษ

O₂ แทน การทดสอบหลังการใช้บทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1 แบบสอบถามความต้องการด้านสาระท้องถิ่น 10 อย่าง ประกอบด้วย 1) ลักษณะทั่วไปของจังหวัด 2) สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ 3) สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด 4) สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม 5) ดอกไม้ประจำเมือง 6) งานประเพณี 7) การแต่งการของชนเผ่าต่างๆ 8) นิทานพื้นบ้านตำนานและเรื่องเล่า 9) อาหารพื้นเมืองและ 10) บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด

5.2 บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษจำนวน 10 บทเรียน

5.3 แบบทดสอบความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

5.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

6. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

6.1 กำหนดหัวเรื่อง

โดยพิจารณาขอบข่ายจากสภายุโรป (European council) CEFR และ สาระท้องถิ่นของจังหวัดศรีสะเกษ ดังนี้

6.1.1 ศึกษาหัวเรื่องของบทเรียนจากสภายุโรป (European council) และ CEFR ประกอบด้วย 1) Locations 2) Places 3) Lifestyles 4) Education and Future Career 5) Environments 6) Travel 7) Relation with Other People 8) festival 9) Shopping 10) Food and Drink 11) Occupation 12) Foreign Languages และ 13) Famous people

6.1.2 ศึกษาเนื้อหาสาระด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดศรีสะเกษจากเอกสารต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือเที่ยวไทยไปกับ “นายรอปู้” ศรีสะเกษ-สุรินทร์ (สุวัฒน์, 2545) และ ศรีศิขเรศปราสาทวิหารวิหารสุวรรณศาสนสถานไร่พรมแดน (อภิวันทร์, 2551) แผ่นพับเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมแหล่งท่องเที่ยวทั้งของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้นเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความต้องการ

6.1.3 สร้างแบบสอบถามความต้องการหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อสร้างและพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น เป็นแบบสอบถามความต้องการนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดในโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จำนวน 30 คน ประกอบด้วย

- 6.1.3.1 ลักษณะทั่วไปของจังหวัด
- 6.1.3.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์
- 6.1.3.3 สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด
- 6.1.3.4 สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม
- 6.1.3.5 ดอกไม้ประจำเมือง
- 6.1.3.6 งานประเพณี
- 6.1.3.7 การแต่งการของชนเผ่าต่าง ๆ
- 6.1.3.8 นิทานพื้นบ้านตำนานและเรื่องเล่า
- 6.1.3.9 อาหารพื้นเมือง
- 6.1.3.10 บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด

6.1.4 ปรับปรุงแบบสอบถามความต้องการ โดยนำแบบสอบถามความต้องการหัวเรื่องเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ผู้เชี่ยวชาญและผู้รู้ด้านวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี พิธีกรรม

6.1.5 เก็บข้อมูลความต้องการหัวเรื่อง โดยใช้แบบสอบถามความต้องการที่ได้รับการตรวจสอบแก้ไขแล้วไปสอบถามกลุ่มเป้าหมายที่ซึ่งประกอบ นักเรียนที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษฟัง-พูด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 30 คน โดยให้นักเรียนเรียงลำดับความต้องการในการเรียนแต่ละหัวข้อเรื่องจากมากไปหาน้อย มี 4 ระดับ

6.1.6 วิเคราะห์ผลการสำรวจความต้องการหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ โดยสรุปผลความต้องการจากหัวข้อระดับมากที่สุดในแต่ละเรื่องแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามความต้องการหัวเรื่อง

หัวข้อ	ลำดับความต้องการ มาก – น้อย	ค่าเฉลี่ย
1.ลักษณะทั่วไปของจังหวัด		
1.1 ประวัติของจังหวัด	มาก	80.00
1.2 อำเภอต่าง ๆ	ปานกลาง	13.00
1.3 การคมนาคม	น้อย	4.00
1.4 ทิศทาง	น้อยที่สุด	3.00

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามความต้องการหัวเรื่อง (ต่อ)

หัวข้อ	ลำดับความต้องการ มาก – น้อย	ค่าเฉลี่ย
2. สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์		
2.1 เขาพระวิหาร	มาก	94.00
2.2 ปราสาทสระกำแพงใหญ่	น้อย	2.00
2.3 ปราสาททับทัน	ปานกลาง	3.00
2.4 ปราสาทเขอ	น้อยที่สุด	1.00
3. สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด		
3.1 วัดล้านขวด	ปานกลาง	25.00
3.2 วัดมหาพุทธาราม	น้อยที่สุด	5.00
3.3 วัดพระธาตุเรืองรอง	มาก	55.00
3.4 วัดไพรพัฒนา	น้อย	15.00
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม		
4.1 สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์	มาก	66.00
4.2 น้ำตกห้วยจันทร์	ปานกลาง	18.00
4.3 น้ำตกภูลือ	น้อยที่สุด	7.00
4.4 น้ำตกสำโรงเกียรติ	น้อย	9.00
5. ดอกไม้ประจำเมือง		
5.1 ดอกไม้ประจำเมือง ศรีสะเกษ	มาก	85.00
5.2 ดอกไม้ประจำเมือง ขุขันธ์	ปานกลาง	10.00
5.3 ดอกไม้ประจำเมือง กันทรลักษณ์	น้อยที่สุด	2.00
5.4 ดอกไม้ประจำเมือง กันทรามย์	น้อย	3.00
6. งานประเพณี		
6.1 เทศกาลดอกคำءวน	มาก	74.00
6.2 ประเพณีบุญบั้งไฟ	น้อย	9.00
6.3 เทศกาลเงาะ ทูเรียน	ปานกลาง	10.00
6.4 ประเพณีแซนโชนตา	น้อยที่สุด	7.00

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามความต้องการหัวเรื่อง (ต่อ)

หัวข้อ	ลำดับความต้องการ มาก - น้อย	ค่าเฉลี่ย
7. การแต่งกายของชนเผ่าต่าง ๆ		
7.1 ชนเผ่าเขมร	มาก	43.00
7.2 ชนเผ่าส่วย	น้อย	20.00
7.3 ชนเผ่าลาว	ปานกลาง	21.00
7.4 ชนเผ่าเยอ	น้อยที่สุด	16.00
8. นิทานพื้นบ้าน ตำนาน และเรื่องเล่า		
3.1 ตำนานการตั้งชื่อเมืองศรีสะเกษ	น้อย	20.00
3.2 ตำนานแม่ศรีสระผม	น้อยที่สุด	9.00
3.3 ตำนานการสร้างเมืองขุนันธ์	มาก	48.00
3.4 นิทานเชิงเมียง โทกหอกเจ้าเมือง	ปานกลาง	23.00
9. อาหารพื้นเมือง		
9.1 ไก่ย่างไม้กะดั้น	มาก	59.00
9.2 กระทียมโทนแซ่บน้ำผึ้ง	ปานกลาง	20.00
9.3 หอม/กระทียมสด	น้อย	18.00
9.4 ไช้เต็มไพรบึง	น้อยที่สุด	3.00
10. บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด		
10.1 นายบุญชง วิสมหมาย	น้อยที่สุด	2.00
10.2 นกน้อยอุไรพร	มาก	78.00
10.3 เสถียร สุภากุล(เสถียร ทำมือ)	ปานกลาง	15.00
10.4 ยี่งยง ยอดบัวงาม	น้อย	5.00

6.1.7 สรุปผลเนื้อหาที่ได้จากการสำรวจความต้องการจากแบบสอบถามมาจัดเรียงลำดับตามความสำคัญของหัวข้อตามความถี่โดยข้อที่ได้รับคะแนนน้อยสุดจะเป็นข้อที่มีความต้องการมากที่สุดผลคะแนนรวมความต้องการแสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลสรุปหัวข้อเรื่องจากแบบสอบถามความต้องการหัวข้อเรื่อง

เรื่อง	ที่มา	ชนิดของสื่อ
1.ประวัติของจังหวัด 2.เขาพระวิหาร 3.วัดพระธาตุเรืองรอง 4. สวนสมเด็จ พระศรีนครินทร์ 5. ดอกไม้ประจำเมือง ศรีสะเกษ 6. เทศกาลดอกคำءวน 7. ชนเผ่าเขมร 8. ตำนานการสร้างเมือง ขุขันธ์ 9. กล้วยไม้มะดัน 10. นกน้อยอุไรพร	1.ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดศรีสะเกษใน ด้านต่าง ๆ จากหนังสือเกี่ยวกับประเพณี ศิลปวัฒนธรรมแผ่นพับและหนังสือ ท่องเที่ยว 2. นำข้อมูลต่าง ๆ มาจัดเรียงเป็นหมวดหมู่ ต่าง ๆ 3. จัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจความหัวข้อ เรื่องที่ต้องการ 4. นำแบบสอบถามไปแจกให้นักเรียนที่เรียน บทเรียนฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยเน้น ภาระงานและสาระท้องถิ่น 5. นำผลคะแนนมาหาค่าความต้องการรวมใน แต่ละหัวข้อ 6. จัดลำดับความต้องการโดยรวมในแต่ละหัว เรื่องย่อย โดยเรียงอันดับที่จากคะแนนน้อย ไปสู่คะแนนมาก	1.บทสนทนา 2.รูปภาพ 3.บทความ 4. แผ่นพับ 5. วิดีโอ

6.1.8 นำหัวข้อเรื่องที่จะพัฒนาเป็นบทเรียนและหาแนวทางในการดำเนินกิจกรรม โดยสืบค้นบทฟังเพื่อจะเก็บข้อมูลการฟังกับนักเรียน ที่จะถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรมไปสู่การพูด โดยนำเอาสารมาจากด้านการฟังปรับปรุงทำทั้ง 10 ด้านและปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม

6.1.9 สรุปผลเนื้อหาที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการหัวข้อเรื่องเพื่อจัดเรียงลำดับความเหมาะสมของหัวข้อ

6.1.10 กำหนดสาระด้านวัฒนธรรม 10 ด้านเพื่อนำมาพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นแสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 สาระด้านวัฒนธรรม 10 ด้าน

ด้าน	สาระด้านวัฒนธรรม	หัวเรื่อง
1.	ลักษณะทั่วไปของจังหวัด	ประวัติของจังหวัด
2.	สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์	เขาพระวิหาร
3.	สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด	วัดพระธาตุเรืองรอง
4.	สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม	สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์
5.	ดอกไม้ประจำเมือง	ดอกไม้ประจำเมือง ศรีสะเกษ
6.	งานประเพณี	เทศกาลดอกกล้าวน
7.	การแต่งกายของชนเผ่าต่าง ๆ	ชนเผ่าเขมร
8.	นิทานพื้นบ้าน ตำนาน และเรื่องเล่า	ตำนานการสร้างเมือง ขุขันธ์
9.	อาหารพื้นเมือง	ไก่ย่างไม้มะดัน
10.	บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด	นกน้อย อุไรพร

6.2 การกำหนดสาระภาษา

6.2.1 ศึกษาหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา เพื่อนำมากำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ศึกษา ฟัง และปฏิบัติการฟังและพูดเกี่ยวกับการทักทายและการกล่าวตอบ (greeting and responding) การกล่าวลา (leave taking) การพูดแนะนำ (introducing) การพูดแทรก (interrupting) การพูดเตือนให้ระวัง (urgent warning) การถามทุกข์สุข (asking about health) การกล่าวขอบคุณและการกล่าวตอบ (thanking and responding) การพูดขอโทษ (apologizing) การแสดงความชื่นชม ยินดี และกล่าวชม (expressing admiration and complement) การแสดงการยอมรับและไม่ยอมรับ (expressing approval and disapproval) และการพูดแสดงความต้องการ (expressing needs)

ที่มา: โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาอำเภอน้ำเกลี้ยงจังหวัดศรีสะเกษ (ศรีสะเกษ: โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา, 2553), 51.

6.2.2 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยคำนึงถึงมาตรฐานการเรียนรู้สาระผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
หน่วยกิตและเวลาเรียนดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หน้าที่	ระดับการเรียนรู้	สาระ
<p><u>ทักษะการฟัง</u></p> <p>- ตอบคำถามจากการฟังเรื่อง ใกล้ตัว</p> <p>- เข้าใจคำสั่งคำขอร้อง คำแนะนำและคำชี้แจง</p> <p>- สามารถการจับใจความสำคัญ จากเรื่องที่ฟังได้</p> <p>- สามารถการตีความ/ถ่ายโอน ข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ ไม่ใช่ความเรียงนักเรียน สามารถฟังเข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำและ คำชี้แจง ซึ่งนำไปสู่การตอบ คำถามจากเรื่องใกล้ตัวและ สามารถฟังเพื่อจับใจความ สำคัญตีความและถ่ายโอน ข้อมูลจากเรื่องที่ฟังได้</p> <p><u>ทักษะการพูด</u></p> <p>- พูดอธิบายเกี่ยวกับนิทาน เรื่องสั้นและเรื่องจากสื่อ ประเภทต่างๆ</p> <p>- พูดสนทนาทักทายกล่าวลา ขอบคุณขอโทษและ ประโยค/ข้อความที่ใช้</p>	<p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- ความเข้าใจ</p> <p>- การนำไปใช้</p>	<p>- ข้อความจากป้าย ประชาสัมพันธ์</p> <p>- แผ่นพับ, ใบปลิว</p> <p>- รายการอาหาร</p> <p>- คู่มือการท่องเที่ยว</p> <p>- บันทึกประจำวัน</p> <p>- แผ่นป้ายโฆษณา</p> <p>- ป้ายประกาศ</p> <p>- ข่าว</p> <p>- สถานการณ์ประจำวัน</p> <p>- ภาพต่าง ๆ</p>

ตารางที่ 4 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ต่อ)

หน้าที่	ระดับการเรียนรู้	สาระ
<p>แนะนำตนเอง</p> <p>- พุคแสดงความรู้สึก ความ คิดเห็นและให้เหตุผล</p> <p>ประกอบ</p> <p>- พุคประโยชน์และข้อความ บรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว</p> <p>- เลือกใช้ภาษา น้ำเสียงและ กิริยาท่าทางการสนทนา ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>- พุคนำเสนอข้อมูล/ข้อเท็จจริง ที่ได้จากการค้นคว้าการ รวบรวมและการสรุป</p> <p>นักเรียนสามารถพูดสนทนา ทักทาย กล่าวลาขอบคุณ ขอโทษประโยชน์/ข้อความที่ ใช้แนะนำตนเอง และเล่า นิทานพื้นบ้านได้ โดยมีการ พุดแสดงความรู้สึก ความ คิดเห็น บรรยายกิจวัตร ประจำวัน ตามมารยาททาง สังคมและวัฒนธรรม เพื่อ นำไปสู่การพุดนำเสนอข้อมูล จากเรื่องราวที่ศึกษา</p>	<p>- การนำไปใช้</p> <p>- การนำไปใช้</p> <p>- การนำไปใช้</p> <p>- การวิเคราะห์</p> <p>- การสังเคราะห์</p>	<p>- นิทานพื้นบ้าน</p> <p>- ประเพณี วัฒนธรรม</p> <p>- สถานการณ์จำลอง</p> <p>- สถานที่ท่องเที่ยว</p> <p>- ความชอบในเรื่องของอาหาร</p> <p>- อาหารพื้นเมือง</p> <p>- บุคคลสำคัญ</p> <p>- สถานที่ท่องเที่ยว</p> <p>- กิจวัตรประจำวัน</p> <p>- สิ่งแวดล้อม</p> <p>- ศิลปวัฒนธรรม</p> <p>- มารยาททางสังคม</p> <p>- กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ</p>

6.2.3 สรุปผลการสร้างบทเรียนด้วยรูปแบบภาษาระดับการเรียนรู้และสาระจากหลักสูตรเพื่อนำมาสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ ฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงรูปแบบภาษาการฟัง-พูด

ข้อ	ทักษะการฟัง	ข้อ	ทักษะการพูด
1.	ฟังบทสนทนาข้อความข่าวป้ายคำชี้แจงแล้ว - จับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ - ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ - ปฏิบัติตามคำสั่งคำขอร้องได้	1.	พูดถามตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ - ทักทายขอบคุณแนะนำตนเองและผู้อื่นได้ - พูดบอกทิศทางได้
2.	ฟังประกาศคำสั่งคำขอร้องคำแนะนำและคำชี้แจงแล้ว - จับใจความจากเรื่องที่ฟังได้ - ลำดับเหตุการณ์ได้ - สรุปใจความสำคัญแล้วถ่ายโอนข้อมูลในรูปแบบต่างๆได้ - บอกอารมณ์ความรู้สึกเนื้อหาของนิทานและเพลงพื้นบ้านได้ - แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้	2. 3. 4. 5.	พูดบรรยายเกี่ยวกับสถานที่บุคคลสัตว์สิ่งของและสิ่งแวดล้อมต่างๆได้ สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่มีความสนใจต่างๆได้ พูดบทความข่าวสารคดีประกาศได้อย่างถูกต้อง เล่านิทานและแสดงบทบาทสมมติโดยออกเสียงstress, intonation และแสดงอารมณ์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
		6.	พูดนำเสนอข้อมูลเกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้

6.2.4 รูปแบบของเนื้อหาจะมีลักษณะเกี่ยวกับข้อความ แผ่นพับใบปลิวรายการอาหารพื้นเมืองคู่มือการท่องเที่ยววันทักประจำวัน โฆษณาป้ายประกาศซึ่งสอดคล้องกับศิลปวัฒนธรรมประเพณีมารยาททางสังคมและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

6.3 การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

หลังจากได้หัวข้อเรื่องสาระภาษาเนื้อหาทางภาษาและรูปแบบภาษาจากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการกำหนดเรื่องและกำหนดสาระภาษาแล้วผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาบทเรียนตามความเหมาะสมดังนี้

6.3.1 พิจารณาหัวข้อเรื่องด้านท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภายุโรปและ CEFR Theme ผู้วิจัยได้เทียบเคียงหัวข้อเรื่องที่ได้จากการสำรวจความต้องการในหัวข้อ 6.1 กับ Theme ของ CEFR ได้ Theme หัวเรื่องเนื้อหาทางภาษาและแหล่งข้อมูลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 กำหนด Theme หัวเรื่องเนื้อหาทางภาษาและแหล่งข้อมูล

Unit	Theme	Topic	Languagecontent
1.	Location	Welcome to Sisaket	Giving information aboutplaces
2.	Places	KhaoPhar Wiharn National Park	Asking for information and giving direction
3.	Places	PhraThat RuangRong Temple	Asking for advice and suggestion
4.	Environment	Save the life of animal at SuanSomdetSisaket zoo	Asking for a clear explanation
5.	Shopping	Lumduan Blossom Flower	Giving information the things
6.	Festival	Lumduan Blossom Flower and four tribe festival	Expressingfeeling of appreciation
7.	Folktale	Khukhan Legend	Talking about past event
8.	Costume	Clothe of Khmer tribe in Sisaket	Describing a person's appearance
9.	Food and drink	Mandan wood grilled Chicken	Saying what you like or dislike
10.	Famous people	NokNoiUraiporn	Asking about someone's background

6.3.2 กำหนดเวลาเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ออกเป็น10บทเรียน โดยแต่ละบทเรียนประกอบด้วย1แผนการเรียนรู้แผนการเรียนรู้ละ 2 ชั่วโมง

6.4 การกำหนดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

6.4.1 ศึกษากระบวนการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานของ Willis (1996: 53-64) A Framework for Task-Based Learning แล้วนำมาสอดคล้องในขั้นตอนการสอนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เสนออีก 2 ขั้นตอนเพิ่มเติมเพื่อนำมาร่วมกับวิธีการสอน โดยเน้นภาระงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนเตรียมพร้อม (Warmup) คือขั้นกระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้ภาพเกมการจับคู่คำถามนำ เพลงและคลิปวิดีโอประกอบสั้น ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนและเตรียมความพร้อมในความรู้เดิมมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) คือขั้นที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมทางภาษาให้แก่ นักเรียน เช่น การสอนและทบทวนคำศัพท์ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้การทบทวนคำศัพท์ใช้กิจกรรมแบบระดมสมอง (Brainstorming) มากกว่าการบอกคำศัพท์ตรงๆ เป็นกิจกรรมทางภาษาที่ช่วยกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียนนอกจากนี้ผู้สอนได้ให้แผนภาพ (Mind Mapping) กับนักเรียนก่อนการเรียนการสอนในครั้งต่อไป เพื่อให้ นักเรียน เข้าใจคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและจำเป็นต้องใช้เกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียนในคาบต่อไปได้ หลังจากนั้นผู้สอนกำหนดทีมงานที่จะต้องปฏิบัติโดยมีงานให้นักเรียนได้เลือกปฏิบัติตามความสนใจและตามความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการปฏิบัติงานผู้สอนอธิบายคำสั่งในการทำงานพร้อมยกตัวอย่างและชี้แจงเกณฑ์การประเมินงาน

ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) คือขั้นที่นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่ตนเลือกอย่างอิสระ โดยมีผู้สอนคอยสังเกตและชี้แนะอยู่ห่างๆ ทั้งนี้ผู้สอนได้ลดบทบาทเป็นเพียงผู้ช่วยทางภาษาระหว่างที่นักเรียนปฏิบัติงานและเตรียมงานนักเรียนจะทำการวางแผนในการนำเสนอผลงานของตนเป็นคู่หรือกลุ่มขึ้นอยู่กับรูปแบบการทำงานในแต่ละครั้งในการนำเสนอผลงานและแสดงบทบาทสมมุติของแต่ละกลุ่มต่อชั้นเรียนเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้สอนสามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานที่ได้นำเสนอนั้น

ขั้นที่ 4 ขั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus) คือขั้นที่นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาและทำการวิเคราะห์ผลที่ได้จากการประเมินของกลุ่มอื่นและกลุ่มตนเองรวมถึงการประเมินจากผู้สอนมาพิจารณาข้อผิดพลาดและปัญหาที่เกิดจากนั้นนักเรียนและผู้สอนช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาที่เป็นปัญหาร่วมกันและมีการฝึกฝนเพิ่มเติมเพื่อให้มีความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นการสื่อสาร (Communication) คือขั้นตอนที่นักเรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้นอกห้องเรียนเพื่อพัฒนาการสื่อสารในสภาพชีวิตจริงตามโครงการที่นักเรียนสนใจศึกษาในแต่ละคาบเรียน

6.5 การกำหนดวัดประเมินผลรายบทเรียนดังนี้

6.5.1 การกำหนดวัดผลประเมินผลแต่ละบทเรียนจะเป็นการวัดความสามารถฟังและความสามารถในการพูด โดยวิธีวัดความสามารถฟัง-พูดในแต่ละบทเรียนจะเป็นวิธีวัดทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจประกอบด้วย 5 ข้อคำถามเพื่อให้นักเรียนฟังแล้วตอบคำถามและการฟังเพื่อจับใจความสำคัญและรายละเอียด โดยใช้วิธีการ Skimming และ Scanning ซึ่งคะแนนการความสามารถทักษะการฟังแต่ละบทเรียนมี 5 คะแนน เวลาการทดสอบความสามารถฟังประมาณ 5-10 นาที วิธีวัดทักษะการพูดจะใช้วิธีวัดการพูดแบบตรงประกอบด้วย การแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ การสำรวจ และการนำเสนอสดแทรกแต่ละบทเรียน ซึ่งคะแนนการความสามารถการพูดแต่ละบทเรียนมี 5 คะแนน เวลาการทดสอบความสามารถพูด ประมาณ 5-15 นาที นำข้อมูลจากข้อ 6.1-6.5 มากำหนดรายละเอียดของการสร้างบทเรียนรายหน่วย ดังต่อไปนี้

Unit Specification

1. Unit 1/Topic>Welcome to Sisaket
2. Theme: Locations
3. Unit Objectives:
 - K – To identify the detail of a situation
 - To ask and give information of Sisaket
 - P – To give detail from a situation
 - To describe the information of Sisaket
 - A – To participate with partner and classes
 - To be alert and intend about the information of Sisaket
4. Text type/Form: Factual text Sisaket Brochure, Conversation, Welcome to Sisaket and map
5. Language skills/contents:
 - Function: giving information about places
 - Listening: finding main idea and detail
 - Speaking: discussing and describing the places
 - Structure: Verb to be: Present Simple
 - Vocabularies: letter, palace, history, mountain, province, map, temple, built

6. Teaching Program: Warm up: To guess the picture from Sisaket Brochure
- Pre-task: -Building background on vocabulary in the text
 -Building concept on text form
 -Assigning the task
- Task cycle: -Working in pair
 -Comprehending through group activity
 -Answering two or three main points
 -Answering questions based on details and Subskill strategies
- Language Focus: -Studying about giving information about places for speaking
- Communication: -Role play based on situations
 -Giving the project to interview the tourist in Sisaket
7. Evaluations: Listening- Answering 5 questions (E1)
 Speaking- Role play (E1)
 -Interviewing
-
1. Unit 2/Topic: KhaoPhraWiharn National Park
2. Theme: Places
3. Unit Objectives: K – To identify the detail of a situation
 - To ask and give information of KhaoPhraWiharn
 P– To find the main idea
 - To describe the information of KhaoPhraWiharn
 A – To participate with partner and classes
 - To be alert and intend about the information of KhaoPhraWiharn
4. Text type/Form: Factual text- Picture of KhaoPhraWiharn background of KhaoPhraWiharn
 Conversation: KhaoPhraWiharn
5. Language skills/contents: Function: Asking for and giving directions
 Listening: finding main idea and detail

sequencing the past events

Speaking:- giving the detail

-describing the places

Structure: Demonstrative pronoun

Vocabularies: mountain, gateway, cliff, entrance, sanctuary,
fee, locate, drive

6. Teaching Program:

Warm up: Playing the game “letter drill”

Pre-task: -Building background on vocabulary in the text

-Building concept on text form

-Assigning the task

Task cycle:-Working in pair

-Comprehending through group activity

-Answering two or three main points

-Answering questions based on details and
sub-skillstrategies

Language Focus:-Studying about talking in past eventsfor
speaking

Communication: Having each group make up the dialogue for
a sking the information and roleplay

-Giving the project to survey the attractive places

7. Evaluations: Listening- Answering 5 questions (E1)

Speaking-Role play

-Survey (E1)

1. Unit 3/Topic: WatPhra That RuangRong

2. Theme: Places

3. Unit Objectives:

K – To identify the detail of a situation

- To ask and givefor advice and suggestion

P – To describethe advice and suggestion

A – To participate with partner and classes

4. Text type/Form:Factual text- clip videopicturesand Conversation: WatPhra That RuangRong

5. Language skills/contents: Function: Asking for advice and suggestions

Listening: - Answering the questions

-Finding main idea and detail

Speaking: - Giving the detail

- Advice and suggestion

Structure: Be: Present Simple

Vocabularies: attraction, worth, respect, rude, temple, act,
panoramic and treat

6. Teaching Program:

Warm up: Watching video clip and match the pictures

Pre-task: -Building background on vocabulary in the text

-Building concept on text form

-Assigning the task

Task cycle:-Working in pair

-Comprehending through group activity

-Answering two or three main points

-Answering questions based on details and sub-
skillsstrategies

Language Focus:-Studying about asking for advice and
suggestions for speaking

Communication:- Having each group make up the dialogue

for asking the advice and suggestions then role play

-Giving the project to interview the tourist at temple

7. Evaluations: Listening- Answering 5 questions (E1)

Speaking-Role play

-Interview(E1)

1. Unit 4/Topic:Save the life of animal at SuanSomSedSisaket Zoo

2. Theme: Enviroment

3. Unit Objectives: K – To identify the detail of a situation

- To ask and give information
- To give detail from a situation
- To describe the information of SuanSomSedSisaket

P – To participate with partner and classes

A - To be alert and intend about the information of SuanSomSedSisaket

4. Text type/Form: Factual text– SuanSomSedSisaket Brochure, Picture and Conversation:

Presenting the zoo

5. Language skills/contents: Function: Asking for a clearer explanation

Listening: - Answering the questions

- Finding main ideas and details

Speaking: - discussing How to save the environment

- describing the places

Structure: Wh- question word

Vocabularies: zoo, favorite, beautiful, pleasant, park, bench, hut, vast

6. Teaching Program:

Warm up: - Singing a song “Old Macdonald had a farm

Pre-task: - Building background on vocabulary in the text

- Building concept on text form

- Assigning the task

Task cycle: - Working in pair

- Comprehending through group activity

- Answering two or three main points

- Answering questions based on details and

sub-skills strategies

Language Focus: - Studying and discussing about explaining

the information for speaking

Communication: - Having each group make up the

dialogue

for asking a clearer explanation to save the life

animal then role play

- Giving the project to interview the tourists at Zoo

7. Evaluations: Listening-Answering 5 questions (E1)

Speaking-Role play (E1)

-Interview

1. Unit 5/Topic: Lamduan BlossomsFlower

2. Theme:shopping

3. Unit Objectives: K – To identify the detail of a situation
 - To ask and giveinformation
 P – To participate with partner and classes
 A – To be alert and intend about the information of Lamduan BlossomsFlower

4. Text type/Form: Factual text - Lamduan Blossomsflower tree,Picture and Conversation:

The flower symbol of Sisaket

5. Language skills/contents: Function: Giving information the things

Listening: - Answering the questions

-Finding main ideas and details

Speaking: - giving the details

- discussingthe things

Structure:Have got: present simple

Vocabularies:bloom, buy, aroma, symbol, souvenir, petal,
 artificial,recommend.

6. Teaching Program: Warm up: - Listing 10 names of the flower

Pre-task: -Building background on vocabulary in the text

-Building concept on text form

-Assigning the task

Task cycle:-Working in pair

-Comprehending through group activity

-Answering two or three main points

- Answering questions based on details and
 sub-skills strategies

Language Focus:-Studying and discussing about giving

information the information for speaking

Communication:- Having each group make up the dialogue for

Giving the information Lamduan Blossoms Flower
then role play

-Giving the project to make Lamduan Blossoms

Flower brochures and survey at home about

“What flower do you like? And Why do you like
the flower?”

7. Evaluations: Listening- Answering 5 questions (E1)

Speaking- Role play

- Survey (E1)

1. Unit 6/Topic: Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival

2. Theme: festival

3. Unit Objectives:

K – To identify the detail of a situation

- To express feeling of appreciation

P - To give detail from a situation

- To express the feeling to the festival

A – To participate with partner and classes

- To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms
and Four Thai Tribes Festival

4. Text type/Form: Factual text - Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival advertisement

5. Language skills/contents: Function: Expressing feeling of appreciation

Listening: - Answering the questions

- Finding main ideas and details

Speaking: - Brainstorming

- Expressing the feeling

Structure: Adjective

Vocabularies: enjoy, costume, tribe, performance, festival,

dinner, product, gallery

6. Teaching Program:
- Warm up: - Brainstorming about the feeling and matching the picture with word
- Pre-task: -Building background on vocabulary in the text
-Building concept on text form
-Assigning the task
- Task cycle:-Working in pair
-Comprehending through group activity
-Answering two or three main points
- Answering questions based on details and sub skills strategies
- Language Focus:-Studying and discussing about expressing feeling of appreciation for speaking
- Communication:- Having each group make up the dialogue expressing feeling of appreciation on Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival to role play
-Giving the project to make up the advertisement for promoting the festival
7. Evaluations: Listening-Answering 5 questions (E1)
Speaking-Role play (E1)

1. Unit 7/Topic: KhukanLegend
2. Theme: Folk tale
3. Unit Objectives:
- K – To identify the detail of a situation
- To talk about the past event of Khukan
- P– To find the main idea
- To describe the story of KhukanLegend
- A – To participate with partner and classes
- To be alert and intend about the information of KhukanLegend
4. Text type/Form: Factual text- Picture of Khukan city, background Khukan city

Conversation:Khukan Legend

5. Language skills/contents: Function: Talking about past event
 Listening: finding main idea and detail
 Sequencing the past events
 Speaking: - giving the detail
 -describing the past event
 Structure: Past simple tense
 Vocabularies:trip, capital, history, respect, harvest, bless,
 battle, traditional
6. Teaching Program:
- Warm up: Play game “Bingo Speaking”
- Pre-task: -Building background on vocabulary in the text
 -Building concept on text form
 -Assigning the task
- Task cycle: -Working in pair
 -Comprehending through group activity
 -Answering two or three main points
 -Answering questions based on details and sub-
 skill strategies
- Language Focus: -Studying about talking in past eventsfor
 Speaking
- Communication: -Having each group make up the dialogue for
 describing ofKhukan legendand roleplay
 -Giving the project to survey the attractive places
7. Evaluations: Listening- Answering 5 questions (E1)
 Speaking-Role play
 -Survey (E1)
-

1. Unit 8/Topic: Clothes of Khmer Tribe in Sisaket
 2. Theme:Costume
 3. Unit Objectives: K – To identify the detail of a situation

- To talk about the clothes of Khmer Tribe

P– To find the main ideas

- To describe the clothes of Khmer Tribe

A – To participate with partner and classes

- To be alert and intend about the information of Khmer Tribe

4. Text type/Form: Factual text- Khmer clothes, Conversation: Describing about Khmer clothes

5. Language skills/contents:

Function: Describing a person's appearance

Listening: Finding main idea and details

Answering the questions

Speaking: - giving the detail

-describing the clothes of Khmer tribe

Structure: Present simple: affirmative

Vocabularies: wear, scarf, occasion, sleeves, trouser, pant, style, fold

6. Teaching Program:

Warm up: Playing game jigsaw to match the picture

Pre-task: -Building background on vocabulary in the text

-Building concept on text form

-Assigning the task

Task cycle: -Working in pair

-Comprehending through group activity

-Answering two or three main points

-Answering questions based on details and sub-skill strategies

Language Focus: -Studying about describing the appearance for speaking

Communication: - Having each group make up the dialogue for describing of clothes of Khmer tribe

-Giving the project to survey the clothes of

tribe at your home

7. Evaluations: Listening-Answering 5 questions (E1)

Speaking-Survey

1. Unit 9/Topic: Wood-grilled chicken Madan

2. Theme: Food and Drink

3. Unit Objectives:
- K – To identify the detail of a situation
 - To identify the information about Wood-grilled chicken Madan
 - P - To give detail from a situation
 - To makerequests for food and beverage
 - A – To participate with partner and classes
 - To be alert and intend aboutWood-grilled chicken Madan

4. Text type/Form: Factual text- Menu, Wood-grilled chicken Madan information, food pictures

5. Language skills/contents:
- Function: Saying what you like or dislike
 - Listening: Finding main idea and details
Answering the questions
 - Speaking: - making requests
-describing the menu
 - Structure: Adjective Order
 - Vocabularies:spicy, prepare, quality, cost, special, insert, mix,
prefer.

6. Teaching Program:
- Warm up: Listing the famous foods in Sisaket
 - Pre-task: -Building background on vocabulary in the text
-Building concept on text form
-Assigning the task
 - Task cycle: -Working in pairto make request at the restaurant
-Comprehending through group activity
-Answering two or three main points

-Answering questions based on details and sub-

skill strategies

Language Focus: -Studying about making requests for speaking

Communication: - Having each group make up the dialogue to
roleplay

- Giving the project to interview the
tourist's favorite food in Sisaket

7. Evaluations: Listening-Answering 5 questions (E1)

Speaking-Role play (E1)

1. Unit 10/Topic:NokNoiUraiporn

2. Theme:Famous people

3. Unit Objectives:

K – To identify the detail of a situation

- To ask and give information of famous people

P – To give detail from a situation

- To describe the information of people

A – To participate with partner and classes

- To be alert and intend about the information of NokNoiUraiporn

4. Text type/Form: Factual text-News, Music and conversation: Background of NokNoiUraiporn

5. Language skills/contents:

Function: - Asking about someone's background

Listening: - Finding main idea and details

- Answering the questions

Speaking: -Role play

-Presentation

Structure: Forming a yes/no question

Vocabularies:music, north eastern, reward, born, clearly,

apply, become, singer

6. Teaching Program:

Warm up: Guessing necessary words from word and picture clues

Pre-task: -Building background on vocabulary in the text

-Building concept on text form

-Assigning the task

Task cycle: -Working in pair discuss about famous people

- Comprehending through group activity
- Answering two or three main points
- Answering questions based on details and sub-skill strategies

Language Focus:-Studying about asking for and report information for speaking

Communication:- Having each group make up the dialogue to role play

- Giving the project to interview the tourist's famous people in Sisaket

7. Evaluations: Listening-Answering 5 questions (E1)

Speaking-Role play (E1)

-Interview

6.5.2 นำขอขบขายข้อมูลแต่ละบทเรียนอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งประกอบด้วยครูผู้มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาและอาจารย์ชาวต่างประเทศจำนวนทั้งหมด 3 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละบทเรียนที่จะดำเนินกิจกรรมการสอนด้านคุณภาพปรับปรุงแก้ไขและพิจารณาความถูกต้องทางภาษาและความสอดคล้องเหมาะสมของเนื้อหาโดยการทำทสนทนาให้สั้นลงและเขียนคำตั้งของกิจกรรมให้เข้าใจง่ายขึ้น (ภาคผนวก จ)

6.5.3 นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหาของบทเรียน โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2536: 456) มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1 (ภาคผนวก ฉ)

6.6 กำหนดรูปแบบของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

6.6.1 กำหนดรูปแบบของบทเรียน ซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้

6.6.1.1 ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) เป็นขั้นที่มีกิจกรรมเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความพร้อมซึ่งจะประกอบด้วยเกมเพลง เคาคำศัพท์วีดีโอคลิปรูปภาพและการระดมความคิด

6.6.1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) จะประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนในเรื่องคำศัพท์โครงการและความคิดรวบยอด เพื่อนำไปใช้ในขั้นต่อไปและแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีการมอบหมายภาระงานให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าและดำเนินกิจกรรม

6.6.1.3 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) จะประกอบด้วยการศึกษาเนื้อหาทักษะและสาระทางภาษาเพื่อเตรียมตัวของนักเรียนในการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากภาระงานที่กำหนด

6.6.1.4 ขั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus) จะประกอบด้วยวิธีการฝึกพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอาทิการแสดงบทบาทสมมติการสำรวจการสัมภาษณ์และการนำเสนอ

6.6.1.5 ขั้นการสื่อสาร (Communication) จะประกอบด้วยการดำเนินกิจกรรมกลุ่มและคู่โดยมีการมอบหมายโครงการในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนไปฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

6.6.2 นำข้อบ่งชี้ของข้อมูลดำเนินการเขียนบทเรียนและแผนการเรียนรู้เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระที่อิงต่อความสามารถฟัง-พูด โดยแต่ละบทจะมีการวัดประเมินผลจากแบบทดสอบท้ายบท

6.6.3 นำบทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นทั้ง 10 บทเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข (ภาคผนวก ก)

6.6.4 นำบทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นทั้ง 10 บทที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนการสอนการจัดลำดับของเนื้อหาการจัดลำดับของกิจกรรมการเรียนการสอน ความเหมาะสมของกิจกรรมและรูปแบบการประเมินรายบทและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1 (ภาคผนวก ง) ของบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเพื่อขอแนวทางในการปรับปรุงให้บทเรียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

6.7 การพัฒนาเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของสื่อ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวัดประสิทธิภาพของสื่อ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษดังนี้

6.7.1 ศึกษาแนวการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง-พูดตามหนังสือเทคนิคการสร้างข้อสอบทดสอบภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) Classroom Testing ของ ฮีตัน (Heaton, 1990) Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice ของ Jack C. Richard (2008) และ Language Test Construction and Evaluation ของ Anderson et al. (1995)

6.7.2 คัดเลือกจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เฉพาะนี้จำนวน 10บทเรียนจากสาระและเนื้อหาภาษาที่มีความคล้ายกันเพื่อไปกำหนดจุดประสงค์การสอบวัดความสามารถทักษะการฟัง-พูดได้ดังนี้

ทักษะการฟัง

1. ฟังประโยคสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม
2. จับใจความสำคัญรายละเอียดของเรื่องที่ฟังแล้วชี้แจงเหตุผล

ยกตัวอย่าง บรรยาย

3. ฟังเรื่องเล่าบรรยายสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม

ทักษะการพูดทางอ้อม

1. พูดถาม-ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ

ทักษะการพูดทางตรง

1. พูดในสถานการณ์ที่กำหนดให้

6.7.3 สร้างตารางกำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบ (Table of Test Specification) ตามกรอบเนื้อหาในหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2551 จุดประสงค์รายวิชาและจุดประสงค์ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยกำหนดให้มีหัวข้อต่อไปนี้

ตารางที่ 7 กำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบ (Table of Test Specification)

จุดประสงค์ของการสอบ	องค์ประกอบทางภาษา	สื่อ	ระดับภาษาที่วัด	แบบทดสอบ	จำนวนแบบทดสอบ	จำนวนร้อยละ	การให้คะแนน
ทักษะการฟัง 1. ฟังประโยคสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม	- ประโยคเงื่อนไข การทักทายการกล่าวอำลาการเสนอให้ความช่วยเหลือการขอร้องการขอโทษการแสดงความยินดีการขอบคุณการให้เหตุผลและรายละเอียด	- ประโยคบอกเล่า - ประโยคคำถาม - สถานการณ์ต่างๆ	C	M/C	12	20.00	0 - 1

ตารางที่ 7 กำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบ (Table of Test Specification) (ต่อ)

จุดประสงค์ของการสอบ	องค์ประกอบทางภาษา	สื่อ	ระดับภาษาที่วัด	แบบทดสอบ	จำนวนแบบทดสอบ	จำนวนร้อยละ	การให้คะแนน
2. จับใจความสำคัญ รายละเอียดของเรื่อง ที่ฟังแล้ว ชี้แจงเหตุผล ยกตัวอย่าง บรรยาย	- ฟังสื่อเกี่ยวกับการสนทนา รายละเอียด เหตุและผล	- บทฟังที่มีเนื้อหา รายละเอียด สถานการณ์ สั้น ๆ	M K T C	M / C	10	16.67	0 - 1
3. ฟังเรื่องเล่า บรรยายสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม	- Past Simple Tense - Narration - โครงสร้างเกี่ยวกับการลำดับเหตุการณ์	- บทฟังที่เป็นข่าว และข้อความ คำบรรยาย เกี่ยวกับเรื่องเล่า	K C T	M / C	8	13.33	0 - 1
การพูดทางอ้อม 1. พูดถาม-ตอบ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	- การขอและการเสนอ ให้ความช่วยเหลือ การขอร้อง การแนะนำ การขอโทษ การถามความต้องการ การชี้แจงเหตุผล การพูดโทรศัพท์ การนัดหมาย การขออนุญาต การให้อุญาต การขยี้มสิ่งของ การถามเกี่ยวกับสุขภาพ การสอบถามรายละเอียด การตอบรับ-ปฏิเสธ และการแสดงความคิดเห็น	- ประโยคบอกเล่า - ประโยคถาม-ตอบ บทสนทนาสั้น ๆ	K C T	M / C	30	33.33	0 - 1
การพูดทางตรง 1. พูดในสถานการณ์ที่กำหนดให้	- คำถาม – คำตอบ - คำบรรยายภาพ	- การสัมภาษณ์ - ภาพสถานการณ์ - แสดงบทบาทสมมติ	K C T	สัมภาษณ์ ภาพ สถานการณ์	2	16.67	0 - 10

หมายเหตุ: ระดับทักษะย่อย (skill level) ตามการแบ่งของ แวลเล็ทและดิสิก (Valette and Disick 1972: 153) ดังนี้

M	(Mechanical)	=	ระดับกลไก
K	(Knowledge)	=	ระดับความรู้
T	(Transfer)	=	ระดับถ่ายโอน
C	(Communication)	=	ระดับสื่อสาร

6.7.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นชาวไทย 2 คน และชาวต่างประเทศ 1 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1 (ภาคผนวก ฉ) จากนั้นเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ 0.5 ขึ้นไป และนำข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.5 มาปรับปรุงแก้ไขจากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบใหม่อีกครั้ง (ภาคผนวก ช)

6.7.5 นำแบบทดสอบที่ทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปให้เจ้าของภาษาบันทึกเสียง

6.7.6 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบัวเจริญวิทยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 20 คน

6.7.7 ตรวจสอบให้คะแนนตามแนวทางที่กำหนดในด้านการทดสอบการพูดตรงผู้วิจัย ดำเนินการสอบและการให้คะแนนด้วยตนเองประกอบด้วยตอนที่หนึ่งการทดสอบบรรยายรูปภาพ มีเกณฑ์เกี่ยวกับความคล่องแคล่วความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจปริมาณของข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารสำเนียง และความพยายามในการสื่อสารตอนที่สองการทดสอบแสดงบทบาทสมมติมีเกณฑ์เกี่ยวกับความคล่องแคล่วความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจการแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารสำเนียง และความพยายามในการสื่อสาร (ภาคผนวก ค)

6.7.8 นำผลคะแนนปรนัยที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (ภาคผนวก ง)

6.7.9 นำแบบทดสอบตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ไปคำนวณหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Formular 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 (ภาคผนวก ฉ) และนำแบบทดสอบตอนที่ 3 และตอนที่ 4 ไปพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1 (ภาคผนวก จ) หลังจากนั้นนำมาปรับปรุง

แบบทดสอบตอนที่ 3 การแสดงบทบาทสมมติ เขียนคำสั่งและอธิบายของสถานการณ์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อนักเรียนจะนำมาเตรียมความพร้อมในการแสดงบทบาทสมมติ แบบทดสอบตอนที่ 4 การบรรยายภาพโดยเขียนสถานการณ์ให้อ่านเข้าใจง่าย โดยสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อนักเรียนจะนำข้อมูลมาเตรียมความพร้อมของการบรรยายภาพที่เลือก

6.8 การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดเพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขบทเรียนและเทคนิควิธีการให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงดำเนินการสร้างแบบสอบถามวัดความคิดเห็นของนักเรียนดังนี้

6.8.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดความคิดเห็นตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) โดยอาศัยแนวความคิดของอันเดอร์วูด Underwood (1989) และ Nunan (1991)

6.8.2 ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาของแบบสอบถามความคิดเห็นออกเป็น 4 ด้าน 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (Task Based Learning) 3) ด้านการวัดประเมินผล 4) ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน โดยในแต่ละด้านยังแบ่งเป็นหัวข้อรวมทั้งสิ้น 37 หัวข้อ

6.8.3 กำหนดขอบข่ายแบบสอบถามความคิดเห็นตามกรอบเนื้อหาจุดประสงค์ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ขอบข่ายของแบบสอบถามความคิดเห็น

ด้าน	จุดประสงค์
-เนื้อหา	1. เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน 2. เนื้อหาที่มีความดึงดูดน่าสนใจสนุกสนาน 3. เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ 4. เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 5. โครงสร้างทางภาษามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน 6. โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

ตารางที่ 8 ขอบข่ายของแบบสอบถามความคิดเห็น (ต่อ)

ด้าน	จุดประสงค์
	7.ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจ ในเนื้อหา 8.นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน 9.เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียน 10. เนื้อหาที่มีความหลากหลายและเหมาะสม
- ด้านกระบวนการจัดการเรียนการ สอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น (Task-based Learning and Local issues)	11.บทเรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 12.การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่ม มากขึ้น 13.การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิด กระบวนการทักษะการฟัง 14.การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิด กระบวนการทักษะการพูด 15.การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถ ฝึกทักษะการฟัง 16.การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถ ฝึกทักษะการพูด 17.การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วย เตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการฟัง 18.การสอนภาษาในเรื่องก่อนฝึกทักษะการพูด 19.บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสม 20.บทเรียนมีความยาวของบทสนของคำศัพท์และ ไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อม ทำและบทอ่านที่เหมาะสม 21.บทเรียนมีคำแนะนำที่เข้าใจง่าย 22.บทเรียนมีคำสั่งที่เข้าใจง่าย 23.ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้

ตารางที่ 8 ขอบข่ายของแบบสอบถามความคิดเห็น (ต่อ)

ด้าน	จุดประสงค์
	<p>ด้านภาษาอังกฤษ</p> <p>24. ในระหว่างการเรียนรู้มีการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่</p> <p>25. นักเรียนพูดรายงาน โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์</p> <p>หลังจากการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม</p> <p>26. แบบประเมินการพูดมีเกณฑ์การวัดที่เหมาะสม</p> <p>27. นักเรียนมีความเพลิดเพลินใจในขณะที่ทำกิจกรรม</p>
-ด้านการวัดประเมินผล	<p>28. ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน</p> <p>29. ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียนได้</p> <p>30. ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนได้</p> <p>31. ข้อสอบมีความยาวเหมาะสมกับนักเรียน</p> <p>32. ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียน</p>
-ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน	<p>33. ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหา</p> <p>34. ตัวอักษร มีขนาดที่อ่านง่าย</p> <p>35. การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม</p> <p>36. สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้น</p> <p>37. เลือกใช้สีในการตกแต่งบทเรียนได้สวยงาม</p>

6.8.4 สร้างแบบสอบถามวัดความคิดเห็นตามกรอบเนื้อหาจุดประสงค์โดยกำหนดค่าระดับคะแนนของข้อคำถามในแบบสอบถามเป็น 5 ระดับดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้ค่าระดับคะแนนเท่ากับ	5
เห็นด้วยมาก	ให้ค่าระดับคะแนนเท่ากับ	4
เห็นด้วยปานกลาง	ให้ค่าระดับคะแนนเท่ากับ	3
เห็นด้วยน้อย	ให้ค่าระดับคะแนนเท่ากับ	2
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าระดับคะแนนเท่ากับ	1

แล้วนำค่าเฉลี่ยไปแปลความหมายค่าระดับความคิดเห็นในช่วงต่าง ๆ ดังนี้

$4.50 \leq \bar{X} < 5.00$	หมายความว่า	ความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก
$3.50 \leq \bar{X} < 4.50$	หมายความว่า	ความคิดเห็นอยู่ในระดับดี

$2.50 \leq \bar{X} < 3.50$ หมายความว่า ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

$1.50 \leq \bar{X} < 2.50$ หมายความว่า ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

$1.00 \leq \bar{X} < 1.50$ หมายความว่า ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยมาก

6.8.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นมาวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1 (ภาคผนวก ก)

6.8.6 นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยฯและผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการสร้างแบบทดสอบตรวจสอบความเหมาะสมเกี่ยวกับภาษา

6.8.7 นำแบบสอบถามวัดความคิดเห็นที่ผ่านการตรวจสอบและแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ซึ่งนักเรียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดเพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไข (ภาคผนวก ก)

6.9 การทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

การทดลองบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 (ชัยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 135 -139) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

6.9.1 ขั้นตอนการทดลองรายบุคคล (One-to-One Tryout) จำนวน 3 คน

การทดลองในชั้นรายบุคคล เป็นการทดลองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษจำนวน 3 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยนำเสนอตามขั้นตอนดังนี้

6.9.1.1 ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 52 ข้อให้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที สอบความสามารถฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองเวลา 08.30-09.20 น. จำนวนปรนัย 50 ข้อ 50 คะแนน จากนั้นทดสอบวัดการพูดตรงโดยบรรยายและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองเวลา 09.20-10.20 น. การสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกรูปภาพจากกล่องกระดาษที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็นได้ จากนั้นนักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมสถานการณ์ นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาที หลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตามสถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 คนจำนวน 1 ข้อ นักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกลำดับการแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉลาก

สถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติจากกล่องที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็นแต่ละกลุ่มมีเวลาในการเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาทีจากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่วความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจการแสดงท่าทางคุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร

6.9.1.2 ระหว่างการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาจากบทเรียนเน้นภาระงานเป็นฐาน และสาระท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ โดยให้นักเรียนศึกษาจากบทเรียนในคาบเรียน และขอความอนุเคราะห์คาบเรียนภาษาอังกฤษอีก 1 คาบ เพื่อการทดลองการใช้บทเรียนในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพร้อมโดยใช้การเล่นเกมควิดีโอคลิป ร้องเพลง รูปภาพหรือการระดมความคิด (Brainstorming) จากนั้นเป็นขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) นำเสนอในเรื่องของคำศัพท์ โดยหาความหมายจากบริบทโครงสร้างทางภาษา หรือนำเสนอความคิดรวบยอด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ในขั้นต่อไปขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ตามภาระงานที่มอบหมาย โดยฟังเรื่องราวจากบทบรรยายหรือบทสนทนาแล้วฝึกพูดตามบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังขึ้นมุ่งเน้นทางภาษา (Language Focus) นักเรียนฝึกพูดตามสถานการณ์ต่างๆ ที่แตกต่างกันในแต่ละบทเรียน เช่น สัมภาษณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การสำรวจและการนำเสนอและขั้นการสื่อสาร (Communication) นักเรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มเพื่อนำเสนอแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ การสำรวจ หรือ การสัมภาษณ์ โดยมีการประเมินผลตามเกณฑ์การแสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วยหัวข้อดังนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นตรวจสอบและลงคะแนน หลังจากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทโดยให้ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม 5 คะแนน และแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์นำเสนอข้อมูลจากการไปสำรวจหรือสัมภาษณ์ 5 คะแนน

6.9.1.3 การประเมินผล

เมื่อนักเรียนศึกษาจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐาน และสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน เสร็จสิ้นแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยสอบความสามารถการฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองจำนวน 50 ข้อ 50 คะแนนจากนั้นทดสอบวัดการพูดจริงโดยบรรยายและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองการสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกรูปภาพจากนั้น

นักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมอ่านสถานการณ์ที่กำหนดนักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาทีหลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตามสถานการณ์ที่กำหนดนักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาทีโดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพคะแนนเต็ม 5 คะแนนตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่วความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจปริมาณข้อความในการสื่อสารคุณภาพของข้อความที่น่าสนใจ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 4-5 คนจำนวน 1 ชื่อนักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกลำดับการแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉากสถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติ แต่ละกลุ่มมีเวลาเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาทีจากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาทีโดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติคะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่วความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่น่าสนใจ และ ความพยายามในการสื่อสาร จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบประจำบทในทุกบทเรียนและคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มาคำนวณหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งปรากฏว่าค่าประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นในชั้นทดลองรายบุคคลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 คะแนนจากการทำแบบทดสอบประจำทขอ บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นและสาระท้องถิ่นและคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนในชั้น
การทดลองรายบุคคลโดยทำการทดลองกับนักเรียนจำนวน3คน

คนที่	คะแนนแบบทดสอบประจำทขอ										รวม	ร้อยละ	คะแนน สอบหลังเรียน	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10				
คะแนน	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	100	60	100
1	7	6	7	6	6	8	7	7	7	8	62	62.00	28	46.67
2	6	7	6	7	6	7	7	8	8	7	63	63.00	38	63.33
3	5	6	7	6	7	7	6	7	9	7	62	62.00	35	58.33
รวม	18	19	20	19	19	22	20	22	24	22	187		101	
ร้อยละ	60	63. 33	66. 67	63. 33	63. 33	73. 33	66. 67	73. 33	80.0 0	73.33		62.33		56.11

จากตารางที่ 9 ในขั้นตอนทดลองรายบุคคลใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ กับนักเรียนจำนวน 3 คน พบว่า นักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบประจำบททั้ง 10 บทเรียน ได้คะแนนรวม 187 คะแนนจากคะแนนเต็ม 300 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 62.33 และนักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนรวม 101 คะแนนจากคะแนนเต็ม 180 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 56.11 ดังนั้นประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นในขั้นตอนทดลองรายบุคคลตามสูตรหาประสิทธิภาพ $E_1/E_2=62.33/56.11$

6.9.1.4 ข้อบกพร่องที่พบและการปรับปรุงแก้ไข

ในด้านการออกแบบผู้วิจัยได้ออกแบบบทเรียนพบว่านักเรียนยังไม่สามารถฟังเนื้อหาเพื่อความเข้าใจและจับประเด็นของเรื่องราวที่ฟังได้ ผู้วิจัยจึงต้องให้นักเรียนฟังซ้ำ 3-5 รอบอีกทั้งมีคำถามนำทางเพื่อให้นักเรียนคิดจับประเด็นในเรื่องราวที่ฟังในระยะเริ่มแรก นักเรียนไม่คุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา เพื่อให้คุ้นเคยกับสำเนียงการออกเสียงโดยเจ้าของภาษาผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเปิดบทสนทนาภาษาอังกฤษจำนวนหลายรอบอีกทั้งมีการแทรกรูปภาพหรือสัญลักษณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาของบทที่ฟังเพื่อจะให้นักเรียนเกิดความรู้เดิม (Background Knowledge) สามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวได้ดีขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังมีขาดความไม่มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนมีความรู้สึกเขินอายไม่มั่นใจในการออกเสียงสำเนียงและกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยได้มีการเสริมแรงทางบวกให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น อาทิ การกล่าวชมเชย การให้ลูกอมหรือการเพิ่มคะแนนให้แก่เด็กนักเรียนในช่วงเริ่มต้น และกระตุ้นให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษโดยการพยายามพูดและการแสดงท่าทางการสื่อสาร (Body language) ให้เพิ่มมากขึ้น

6.9.2 ขั้นการทดลองกลุ่มย่อย (Small Group Tryout)

การทดลองในขั้นการทดลองกลุ่มย่อย (Small Group Tryout) เป็นการทดลองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 10 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยนำเสนอตามขั้นตอนดังนี้

6.9.2.1 ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 52 ข้อให้เวลาทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที สอบความสามารถฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองเวลา 08.30-09.20 น. จำนวนปรนัย 50 ข้อ 50 คะแนนจากนั้นทดสอบวัดการพูดตรงโดยบรรยายภาพและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองเวลา 09.20-10.20 น. การสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้

นักเรียนเลือกรูปภาพจากกล่องกระดาษที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็นได้ จากนั้นนักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมสถานการณ์ นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาที หลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตามสถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่น่าสนใจ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 คนจำนวน 1 ข้อ นักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกลำดับการแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉลากสถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติจากกล่องที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็น แต่ละกลุ่มมีเวลาในการเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาที จากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่น่าสนใจและความพยายามในการสื่อสาร

6.9.2.2 ระหว่างการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาจากบทเรียนเน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ โดยให้นักเรียนศึกษาจากบทเรียนในคาบเรียน และขอความอนุเคราะห์คาบเรียนภาษาอังกฤษอีก 1 คาบ เพื่อการทดลองการใช้บทเรียนในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพร้อมโดยใช้การเล่น เกม ควิซ โคลิดิป ร้องเพลง รูปภาพหรือการระดมความคิด (Brainstorming) จากนั้นเป็นขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) นำเสนอในเรื่องของคำศัพท์โดยหาความหมายจากบริบทโครงสร้างทางภาษา หรือนำเสนอความคิดรวบยอดเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ในขั้นต่อไปขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ตามภาระงานที่มอบหมายโดยฟังเรื่องราวจากบทบรรยายหรือบทสนทนาแล้วฝึกพูดตามบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังขึ้นมุ่งเน้นทางภาษา (Language Focus) นักเรียนฝึกพูดตามสถานการณ์ต่างๆที่แตกต่างกันในแต่ละบทเรียนเช่น สัมภาษณ์การแสดงบทบาทสมมติการสำรวจและการนำเสนอและขั้นการสื่อสาร (Communication) นักเรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มเพื่อนำเสนอแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ การสำรวจหรือการสัมภาษณ์ โดยมีการประเมินผลตามเกณฑ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบด้วยหัวข้อดังนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่น่าสนใจ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นตรวจสอบและลงคะแนน หลังจากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทโดยให้ฟังบทสนทนาแล้วตอบ

คำถาม 5 คะแนน และแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และนำเสนอข้อมูลจากการไปสำรวจหรือสัมภาษณ์ 5 คะแนน

6.9.2.3 การประเมินผล

เมื่อนักเรียนศึกษาจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 5 บทเรียน เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน เมื่อนักเรียนศึกษาจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยสอบความสามารถการฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองจำนวน 50 ข้อ 50 คะแนน จากนั้นทดสอบวัดการพูดตรงโดยบรรยายและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองการสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกรูปภาพจากนั้นนักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมอ่านสถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาที หลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตามสถานการณ์ที่กำหนดนักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาทีโดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพคะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 4-5 คนจำนวน 1 ข้อนักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกลำดับการแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉลากสถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติ แต่ละกลุ่มมีเวลาเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาที จากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาทีโดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติคะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบประจำบทในทุกบทเรียนและคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมาคำนวณหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งปรากฏว่าค่าประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นในชั้นทดลองรายบุคคล ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 คะแนนจากการทำแบบทดสอบประจำบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นจำนวน10 บทเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนใน
 ขั้นการทดลองรายบุคคล โดยทำการทดลองกับนักเรียนจำนวน10คน

คนที่	คะแนนแบบทดสอบประจำบท										รวม	ร้อยละ	คะแนนสอบหลังเรียน	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10				
คะแนน	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	100	60	100
1	6	8	5	7	7	7	6	7	8	8	69	69.00	38	63.33
2	7	7	7	6	6	7	7	8	8	7	70	70.00	38	63.33
3	7	7	7	7	7	7	6	7	7	8	70	70.00	43	71.67
4	7	6	6	7	7	7	7	7	7	8	69	69.00	40	66.67
5	6	6	7	5	7	7	6	8	7	7	66	66.00	35	58.33
6	7	7	8	7	8	9	8	8	7	7	76	76.00	50	83.33
7	6	8	7	6	8	7	7	7	8	7	71	71.00	53	88.33
8	8	7	7	7	7	7	6	7	8	8	72	72.00	48	80.00
9	8	6	6	7	7	7	6	9	6	7	69	69.00	39	65.00
10	7	7	6	7	8	7	7	7	7	7	70	70.00	49	81.67
รวม	69	69	66	66	72	72	66	75	73	74	702		433	
ร้อยละ	69.00	69.00	66.00	66.00	72.00	72.00	66.00	75.00	73.00	74.00		70.20		72.17

จากตารางที่ 10 ในชั้นทดลองกลุ่มย่อย ใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ กับนักเรียนจำนวน 10 คน พบว่า นักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบประจำบททั้ง 10 บทเรียน ได้คะแนนรวม 702 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1000 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 70.02 และนักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนรวม 433 คะแนน จากคะแนนเต็ม 600 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 72.17 ดังนั้นประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นในชั้นทดลองรายบุคคลตามสูตรหาประสิทธิภาพ $E_1/E_2=70.02/72.17$

6.9.2.4 ข้อบกพร่องที่พบและการปรับปรุงแก้ไข

ในด้านการเรียนการสอนความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนบางส่วนมีปัญหาในด้านการออกเสียง เช่น -ch -sh และ -t ผู้วิจัยจึงได้นำ tongue twister มาประยุกต์ใช้ร่วมกับขั้นเตรียมความพร้อม (warm up) เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกการออกเสียง และรู้สึกสนุกสนานระหว่างการดำเนินกิจกรรมนักเรียนบางส่วนมีปัญหาความสามารถฟังเพื่อความเข้าใจผู้วิจัยจึงได้เปิดบทสนทนาให้นักเรียนฟังซ้ำๆ 4-5 รอบและมีการตั้งคำถามเพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่ฟัง ด้านการออกแบบผู้วิจัยได้ออกแบบบทเรียน พบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในการดำเนินกิจกรรม ไม่เข้าใจคำสั่งของบทเรียน ในบางครั้งจึงต้องอธิบายซ้ำๆ หลายรอบ ผู้วิจัยจึงได้เขียนคำสั่งใหม่ที่ง่ายต่อความเข้าใจและใช้สัญลักษณ์ที่มีความสอดคล้องกับคำสั่งเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจง่ายมากขึ้น นักเรียนฟังเรื่องราวไม่ค่อยเข้าใจ ในช่วงเริ่มต้นผู้วิจัยได้ใช้คำศัพท์และคำถามเพื่อเป็นการนำทางให้ผู้เรียนตอบคำถามและเข้าใจเรื่องราวเพิ่มมากขึ้น ในด้านขอรูปแบบทั่วไปของบทเรียน ผู้วิจัยสังเกตผู้เรียนอ่านบทเรียนได้ค่อนข้างช้า บ้างก็หนึ่งมาจากขนาดความเหมาะสมของตัวอักษรและสี ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มขนาดตัวอักษรให้มีความเหมาะสมจัดรูปแบบให้น่าสนใจและเลือกใช้สีให้เหมาะสม เพื่อเป็นการดึงดูดใจนักเรียนให้มีแรงกระตุ้นในการปฏิบัติบทเรียนเพิ่มมากขึ้น

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

7.1 ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร (ภาคผนวก ก) ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยาอำเภอ น้ำเกลี้ยงจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขออนุญาตในการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อ

ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ

7.2 จัดปฐมนิเทศนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจถึงรายละเอียดที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเรียนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายในการเรียนจุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

7.3 ทำการทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองในวันเวลาที่กำหนดทดสอบความสามารถการฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองเวลา 08.30-09.20 น. จำนวน 50 ข้อ 50 คะแนนจากนั้นทดสอบวัดการพูดตรงโดยบรรยายและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองเวลา 09.20-10.20 น. การสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกรูปภาพจากกล่องกระดาษที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็นได้ จากนั้นนักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมสถานการณ์นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาที หลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตามสถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่น่าสนใจและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 4-5 คนจำนวน 1 ข้อ นักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกลำดับการแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉลากสถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติจากกล่องที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็น แต่ละกลุ่มมีเวลาในการเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาที จากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทางคุณภาพของข้อความที่น่าสนใจและความพยายามในการสื่อสาร

7.4 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรตามบทเรียนที่สร้างขึ้นระหว่างวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2558-11 มีนาคม พ.ศ.2558 จำนวน 1 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 2 คาบ ต่อสัปดาห์ รวม 12 สัปดาห์

7.5 ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองในวันเวลาที่กำหนด สอบความสามารถการฟังและการพูดโดยอ้อมกลุ่มทดลองเวลา 08.30-09.20 น. จำนวน 50 ข้อ 50 คะแนน จากนั้นทดสอบวัดการพูดตรงโดยบรรยายและแสดงบทบาทสมมติกลุ่มทดลองเวลา 09.20-10.20 น.การสอบบรรยายภาพจำนวน 1 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกรูปภาพจากกล่องกระดาษที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็นได้ จากนั้นนักเรียนดูรูปภาพที่ตนเองจับได้พร้อมสถานการณ์ นักเรียนมีเวลาเตรียมตัวคนละ 1 นาที หลังจากนั้นนักเรียนบรรยายภาพตาม

สถานการณ์ที่กำหนด นักเรียนมีเวลาการบรรยายภาพคนละ 2-3 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบบรรยายภาพ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ปริมาณข้อความในการสื่อสาร คุณภาพของข้อความที่น่าเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร หลังจากนั้นแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 4-5 คนจำนวน 1 ข้อ นักเรียนตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกคำศัพท์การแสดงบทบาทสมมติ ตัวแทนกลุ่มเลือกฉลากสถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติจากกล่องที่นักเรียนไม่สามารถมองเห็น แต่ละกลุ่มมีเวลาในการเตรียมนำเสนอกลุ่มละ 1 นาที จากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงบทบาทสมมติกลุ่มละ 3-5 นาที โดยมีเกณฑ์วัดผลการผลสอบแสดงบทบาทสมมติ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ตามหัวข้อต่อไปนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทาง คุณภาพของข้อความที่น่าเสนอ สำเนียงและความพยายามในการสื่อสาร

7.6 ทำการวัดความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อการเรียนการสอนของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดหลังจากทำบทเรียนสุดท้ายเสร็จ

7.7 นำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐานตามที่ผู้วิจัยตั้งไว้ต่อไป

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

8.1 เพื่อตรวจสอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ด้านประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยได้คำนวณค่าสถิติพื้นฐานได้แก่คะแนนเฉลี่ยและค่าร้อยละในการหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดในแต่ละบทเรียนตลอดจนคะแนนเฉลี่ยร้อยละของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดจากบทเรียนทั้ง 10 บทเรียนและคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการสอบวัดความสามารถทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของผู้เรียน และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือเกณฑ์ 75/75 จากสูตร E1/E2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 134-138) ดังนี้

$$E_1 = \frac{(\sum X_i / N) 100}{A}$$

A

เมื่อ E_1 คือประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่น

X_i	คือคะแนนรวมของแบบทดสอบทุกบทเรียนของผู้เรียนคนที่
A	คือคะแนนเต็มของแบบทดสอบแต่ละบทเรียนมารวมกัน
N	คือจำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{(\sum F_i / N) 100}{B}$$

B

เมื่อ E2	คือประสิทธิภาพของผลการวัดความสามารถทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ
F_i	คือคะแนนของผลการสอบหลังเรียนของผู้เรียนคนที่
B	คือคะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
N	คือจำนวนผู้เรียน

8.2 เพื่อตรวจสอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่2ผู้วิจัยใช้สถิติค่า t โดยใช้ t-test แบบ dependent วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

8.3 เพื่อตรวจสอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อ3ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยได้คำนวณสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากข้อมูลแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อสื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแปลความหมายระดับความคิดเห็นซึ่งคัดแปลจาก ลิเคิร์ต (Likert, quote in Best 1986:181 - 182) ดังนี้

$1.00 \leq \bar{X} < 1.50$ หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ
น้อยมาก

$1.50 \leq \bar{X} < 2.50$ หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ
น้อย

$2.50 \leq \bar{X} < 3.50$ หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ
ปานกลาง

$3.50 \leq \bar{X} < 4.50$ หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ
มาก

$4.50 \leq \bar{X} < 5.00$ หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ
มากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 136-137) จากการทดลองกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังทดลอง ใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นของนักเรียน

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 10 บทเรียน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการ 2 ขั้นตอนดังนี้

1. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานให้แก่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน หลังจากนั้นนักเรียนศึกษาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น และทำแบบทดสอบรายบททั้ง 10 บทเรียน แล้วทำการบันทึกคะแนนที่ได้ในแต่ละบท จากนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ (%) ของแบบทดสอบรายบทแต่ละบท ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ (%) และลำดับของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบรายบทในบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

บทที่	ชื่อเรื่อง	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	ลำดับที่
1	Welcome to Sisaket	10	7.40	0.85	74.00	8
2	KhaoPhraWiharn National Park	10	7.50	0.82	75.00	7
3	Phra That RuangRong Temple	10	7.50	0.93	75.00	7
4	Save the life of animal at SuanSomSedSisaket Zoo	10	7.53	1.01	75.33	6
5	Lamduan BlossomsFlower	10	7.63	1.01	76.33	4
6	Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival	10	7.53	1.41	75.33	6
7	Khukan Legend	10	7.80	0.86	78.00	2
8	Clothes of Khmer Tribe in Sisaket	10	7.57	0.92	75.67	5
9	Wood-grilled chicken Madan	10	7.77	1.01	77.67	3
10	NokNoiUraiporn	10	8.07	1.23	80.67	1

จากตารางที่ 11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนเฉลี่ยร้อยละของภาระงานในบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นได้สูงสุดในบทที่ 10 NokNoiUraiporn สามารถทำคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 80.67 และอันดับรองลงมาคือบทที่ 7 Khukan Legend สามารถทำคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 78.00 และกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนเฉลี่ยร้อยละได้ต่ำที่สุดในบทที่ 1 Welcome to Sisaket สามารถทำคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 74.00

2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น โดยหาค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทในบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษทั้ง 10 บทเรียน และหาค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถฟัง-พูดหลังศึกษาบทเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดทั้ง 10 บทเรียน
และค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดหลังใช้
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น

คนที่	คะแนนแบบทดสอบรายบท										รวม	ร้อยละของ คะแนนทดสอบ รายบท	คะแนน สอบ หลังเรียน	ร้อยละของ คะแนน ทดสอบ หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10				
	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	100	60	100
1	8	7	8	7	8	8	7	7	7	8	75	75.00	49	81.67
2	6	7	6	6	6	7	6	6	6	7	63	63.00	42	63.00
3	6	5	6	6	7	7	6	7	6	6	62	62.00	37	62.00
4	8	8	8	7	7	8	7	8	7	8	76	76.00	44	76.00
5	6	7	6	6	6	7	7	6	7	7	65	65.00	43	65.00
6	6	7	6	7	6	6	7	7	6	6	64	64.00	39	64.00
7	8	8	8	8	8	7	8	7	8	8	78	78.00	54	78.00
8	8	7	8	8	8	8	8	9	8	8	80	80.00	46	80.00
9	7	8	7	7	7	7	8	8	8	8	75	75.00	45	75.00
10	8	7	8	7	7	8	8	8	8	8	77	77.00	39	77.00
11	9	8	9	8	9	8	8	9	8	10	86	86.00	46	86.00
12	7	7	8	8	9	8	9	8	8	8	80	80.00	51	80.00
13	7	7	8	8	7	8	8	8	8	9	78	78.00	47	78.00
14	8	8	9	8	9	8	9	8	9	10	86	86.00	53	86.00
15	8	8	8	8	8	8	9	8	8	8	81	81.00	51	81.00
16	8	9	9	8	8	9	9	8	10	9	87	87.00	46	87.00
17	9	8	8	10	10	8	9	8	9	10	89	89.00	55	89.00
18	7	8	7	8	8	8	8	8	8	9	79	79.00	48	79.00

ตารางที่ 12 ค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดทั้ง 10 บทเรียน และค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดหลังใช้ บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น (ต่อ)

คนที่	คะแนนแบบทดสอบรายบท										รวม	ร้อยละของ คะแนนทดสอบ รายบท	คะแนน สอบ หลังเรียน	ร้อยละของ คะแนน ทดสอบ หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10				
	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	100	60	100
19	8	7	8	7	8	9	8	8	8	8	79	79.00	45	79.00
20	8	8	8	9	8	8	8	8	10	9	84	84.00	54	84.00
21	8	8	8	7	8	7	7	8	7	9	77	77.00	45	77.00
22	7	8	8	7	8	7	9	8	8	8	78	78.00	46	78.00
23	8	7	8	7	8	7	8	7	8	9	77	77.00	52	77.00
24	7	8	7	8	9	8	8	8	9	9	81	81.00	43	81.00
25	7	8	7	8	8	8	8	9	8	8	79	79.00	54	90.00
26	8	9	8	10	8	8	9	8	8	9	85	85.00	52	86.67
27	7	7	7	7	7	7	8	7	7	8	72	72.00	45	93.33
28	7	8	7	8	7	8	7	7	9	7	75	75.00	53	88.33
29	6	7	6	6	5	5	6	5	6	5	57	57.00	36	60.00
30	7	6	6	7	7	6	7	6	6	6	64	64.00	31	51.67
รวม	222	225	225	226	229	226	234	227	233	242	2,289	76.30	1396	77.55
คะแนนเต็ม											3,000		1,800	

จากตารางที่ 12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทำคะแนนจากแบบทดสอบรายบทได้คะแนนรวม 2,289 คะแนนจากคะแนนเต็ม 3,000 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76.30 และทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนรวม 1,396 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1,800 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.55 ดังนั้น ประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชั้นทดลองมีค่าเท่ากับ 76.30/77.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 และ

แสดงว่าบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นมีประสิทธิภาพที่ดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นของนักเรียน

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันและมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน จากนั้นจึงหาผลต่างของคะแนน (D) จากการทดสอบก่อนและหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ผลนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองมาเปรียบเทียบความเข้าใจของความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 13 และ 14 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 คะแนนความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองและผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

คนที่	คะแนนเต็ม 60		ผลต่าง (D)	คนที่	คะแนนเต็ม 60		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	15	49	34	16	15	46	31
2	14	42	28	17	23	55	32
3	13	37	24	18	19	48	29
4	11	44	33	19	15	45	30
5	14	43	29	20	25	54	29
6	13	39	26	21	13	45	32
7	21	54	33	22	19	46	27
8	21	46	25	23	19	52	33
9	12	45	33	24	11	43	32
10	19	39	20	25	22	54	32
11	23	46	23	26	17	52	35
12	18	51	33	27	9	45	36

ตารางที่ 13 คะแนนความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองและผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง (ต่อ)

คนที่	คะแนนเต็ม 60		ผลต่าง (D)	คนที่	คะแนนเต็ม 60		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
13	19	47	28	28	15	53	38
14	24	53	29	29	8	36	28
15	16	51	35	30	10	31	21

จากตารางที่ 13 พบว่าคะแนนความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างทุกคนสูงขึ้น หลังจากได้ทำบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากคะแนนเต็ม 60 คะแนนค่าผลต่างของคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการใช้บทเรียน ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นสูงสุดมีค่าเท่ากับ 38 และต่ำที่สุดมีค่าเท่ากับ 20

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	t	Sig
ก่อนเรียน	60	16.43	4.65	29.93	37.314 *	0.000 *
หลังเรียน	60	46.37	6.01			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 14 พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างหลังจากการทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นเท่ากับ 46.37 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลองใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นเท่ากับ 16.43 คะแนน และคะแนนผลต่างเฉลี่ยระหว่างการหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นและก่อนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นเท่ากับ 29.93 ดังนั้นแสดงว่า ความสามารถการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างหลังจากการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียนสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและ

สาระท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig = 0.000 < 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 (ภาคผนวก ฉ)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษทั้ง 10 บทเรียน

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหา ด้านบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดด้านการประเมินผลการเรียน และด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน จำนวน 37 ข้อ หลังจากการทำศึกษาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น จากนั้นนำมาหาค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน

ข้อ	รายการการประเมิน	ผลความคิดเห็น ของนักเรียน		ลำดับที่	แปลผล
		\bar{X}	S.D.		
ด้านเนื้อหา					
1.	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.03	0.96	6	มาก
2.	เนื้อหาที่มีความดึงดูดน่าสนใจสนุกสนาน	3.93	0.86	8	มาก
3.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	3.77	0.93	10	มาก
4.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	4.07	0.82	4	มาก
5.	โครงสร้างทางภาษามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.00	0.94	7	มาก
6.	โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง	4.17	0.83	1	มาก
7.	ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจในเนื้อหา	3.87	1.00	9	มาก

ตารางที่ 15 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความความคิดเห็นของนักเรียน
ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน (ต่อ)

ข้อ	รายการการประเมิน	ผลความคิดเห็น ของนักเรียน		ลำดับที่	แปลผล
		\bar{X}	S.D.		
8.	นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	4.13	0.82	2	มาก
9.	เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียน	4.10	0.80	3	มาก
10.	เนื้อหามีความหลากหลายและเหมาะสม	4.07	0.94	5	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา		4.01	0.89		มาก
ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น					
11.	บทเรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.07	0.78	5	มาก
12.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่ม มากขึ้น	3.93	0.86	10	มาก
13.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิด กระบวนการทักษะการฟัง	3.67	0.99	13	มาก
14.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิด กระบวนการทักษะการพูด	4.13	0.73	3	มาก
15.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถ ฝึกทักษะการฟัง	4.03	0.80	8	มาก
16.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถ ฝึกทักษะการพูด	4.20	0.80	3	มาก
17.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วย เตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการฟัง	4.00	0.83	9	มาก
18.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วย เตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการพูด	3.90	0.96	11	มาก
19.	บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสม	4.20	0.71	1	มาก
20.	บทเรียนมีความยาวของบทสนทนาและบทอ่านที่เหมาะสม	3.87	0.93	12	มาก
21.	บทเรียนมีคำแนะนำที่เข้าใจง่าย	4.03	0.89	9	มาก

ตารางที่ 15 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักเรียน
ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน (ต่อ)

ข้อ	รายการการประเมิน	ผลความคิดเห็น ของนักเรียน		ลำดับที่	แปลผล
		\bar{X}	S.D.		
22.	บทเรียนมีคำสั่งที่เข้าใจง่าย	4.13	0.77	4	มาก
23.	ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ ด้านภาษาอังกฤษ	4.20	0.76	2	มาก
24.	ในระหว่างการเรียนรู้มีการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่	4.00	0.83	9	มาก
25.	นักเรียนพูดรายงานโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ หลังจากการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	4.07	0.82	6	มาก
26.	แบบประเมินการพูดมีเกณฑ์การวัดที่เหมาะสม	4.00	0.87	5	มาก
27.	นักเรียนมีความเพลิดเพลินใจในขณะที่ทำกิจกรรม	4.07	0.90	7	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ภาระงานและสาระท้องถิ่น		4.03	0.84		มาก
ด้านการวัดประเมินผล					
28.	ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.17	0.74	1	มาก
29.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียนได้	3.93	0.90	4	มาก
30.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนได้	4.03	0.76	2	มาก
31.	ข้อสอบมีความยาวเหมาะสมกับนักเรียน	3.97	0.96	3	มาก
32.	ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียน	4.17	0.74	1	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการวัดประเมินผล		4.05	0.82		มาก
ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน					
33.	ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหา	3.93	0.86	5	มาก
34.	ตัวอักษร มีขนาดที่อ่านง่าย	4.10	0.71	2	มาก
35.	การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม	4.00	0.87	3	มาก
36.	สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้น	4.27	0.78	1	มาก
37.	เลือกใช้สีในการตกแต่งบทเรียนได้สวยงาม	3.97	0.96	4	มาก

ตารางที่ 15 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น ทั้ง 10 บทเรียน (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	ผลความคิดเห็น ของนักเรียน		ลำดับที่	แปลผล
		\bar{X}	S.D.		
	ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน	4.05	0.84		มาก
	ค่าระดับเฉลี่ยรวม	4.03	0.85		มาก

จากตารางที่ 15 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษทั้ง 10 บทเรียน โดยได้ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.03$, $S.D. = 0.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับดีทุกบทเรียน เมื่อเปรียบเทียบคุณสมบัติทั้ง 4 ด้านของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นทั้ง 4 ด้าน พบว่า ด้านการวัดประเมินผลในการเรียนมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุดกว่าด้านอื่น ๆ ($\bar{X} = 4.05$, $S.D. = 0.82$) อันดับที่สองคือ ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.05$, $S.D. = 0.84$) อันดับสามคือด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.03$, $S.D. = 0.84$) และอันดับที่สุดท้ายคือด้านเนื้อหาเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.01$, $S.D. = 0.89$) ตามลำดับสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านของเนื้อหา พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.01$, $S.D. = 0.89$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือ ข้อที่ 6 โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ($\bar{X} = 4.17$, $S.D. = 0.83$) อันดับที่สองคือ ข้อที่ 8 นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 4.13$, $S.D. = 0.82$) อันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 9 เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียน ($\bar{X} = 4.10$, $S.D. = 0.80$) และค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำที่สุดสามอันดับคือ ข้อที่ 2 เนื้อหามีความดึงดูดน่าสนใจสนุกสนาน ($\bar{X} = 3.93$, $S.D. = 0.86$) ข้อที่ 7 ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจในเนื้อหา ($\bar{X} = 3.87$, $S.D. = 1.00$) และ ข้อที่ 3 เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.77$, $S.D. = 0.93$)

2. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถ

การฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.03, S.D. = 0.84$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือข้อที่ 19 บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 0.71$) อันดับที่สองคือ ข้อที่ 23 ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 0.76$) อันดับรองลงมาคือและข้อที่ 16 การกำหนดภาระงานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการพูด ($\bar{X} = 4.20, S.D. = 0.80$) และค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำที่สุดสามอันดับคือข้อที่ 12 การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 3.93, S.D. = 0.86$) ข้อที่ 18 การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการพูด ($\bar{X} = 3.90, S.D. = 0.96$) และข้อที่ 13 การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการทักษะการฟัง ($\bar{X} = 3.67, S.D. = 0.99$)

3. ด้านการวัดประเมินผล พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.05, S.D. = 0.82$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือข้อที่ 28 ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนและข้อที่ 32 ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ ($\bar{X} = 4.17, S.D. = 0.74$) อันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 30 ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนได้ ($\bar{X} = 4.03, S.D. = 0.86$) และค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำสุดสองอันดับคือ ข้อที่ 31 ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียน ($\bar{X} = 3.97, S.D. = 0.96$) และข้อที่ 29 ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียนได้ ($\bar{X} = 3.93, S.D. = 0.90$)

4. ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียนพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.05, S.D. = 0.84$) โดยข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับคือ ข้อที่ 36 สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.27, S.D. = 0.78$) อันดับสองคือ ข้อที่ 34 ตัวอักษรที่มีขนาดที่อ่านง่าย ($\bar{X} = 4.10, S.D. = 0.71$) และอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 35 การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.87$) และค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำสุดสองอันดับคือ ข้อที่ 37 เลือกใช้สีในการตกแต่งบทเรียนได้สวยงาม ($\bar{X} = 3.97, S.D. = 0.96$) และข้อที่ 33 ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหา ($\bar{X} = 3.93, S.D. = 0.80$)

สำหรับบทเรียนที่มีค่าระดับเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกได้แก่ บทที่ 10 NokNoiUraiporn ($\bar{X} = 8.07, S.D. = 1.23$) อันดับรองลงมา คือ บทที่ 2 Khukhan Legend ($\bar{X} = 7.80, S.D. = 0.86$) และอันดับที่สามคือ บทที่ 9 Wood-grilled Chicken Madan ($\bar{X} = 7.77, S.D. = 1.01$) ส่วนบทเรียนที่มีค่าระดับเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ บทที่ 1 Welcome to Sisaket ($\bar{X} = 7.40, S.D. = 0.86$)

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและ
สาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษทั้ง 10 บทเรียน สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของ
นักเรียนมีค่าระดับเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.67-4.27 ดังนั้นจึงแสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียน
ภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษรวมอยู่ใน
ระดับดีซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษเป็นการวิจัยเชิงทดลองก่อนและหลังเรียนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 บทเรียน ที่สร้างขึ้นโดยยึดหลักความต้องการของผู้เรียนและจากการประเมินจากโครงสร้างเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมกับระดับการศึกษาของผู้เรียน การสร้างบทเรียนโดยยึดตามแนวคิดตามทฤษฎีการเรียนรู้ การสอนที่เน้นภาระงาน (Task-Based Learning) และสาระท้องถิ่น โดยอิงจากจุดประสงค์รายวิชาฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วยตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง ชนิด 4 ตัวเลือก (Multiple Choice) ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดโดยอ้อม ชนิด 4 ตัวเลือก (Multiple Choice) ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดพูดตรงโดยวิธีการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับมัคคุเทศก์น้อย โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 4 สถานการณ์ ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดการพูดตรงโดยรูปภาพแล้วบรรยายสิ่งที่เห็นเป็นเรื่องราว จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 4 รูปภาพแบบทดสอบแต่ละข้อมีค่าความอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20-0.60 (ภาคผนวก ก) และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 (ภาคผนวก ข)

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในด้านของเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงาน ด้านการวัดประเมินผลและด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียนจำนวน 37 ข้อ ซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับความคิดเห็น คือมากที่สุดมากปานกลางน้อยน้อยมาก และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.85 (ภาคผนวก ค)

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาในการเรียนการสอนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ชั่วโมง เริ่มดำเนินการทดลองด้วยการทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดก่อนการใ้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทดลองใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างได้ทำบทเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นจำนวน 10 บทเรียน นักเรียนได้ศึกษาขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพร้อมโดยใช้การเล่นเกมนูวิดีโอคลิป ร้องเพลง รูปภาพหรือการระดมความคิด (Brainstorming) จากนั้นเป็นขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) นำเสนอในเรื่องของคำศัพท์โดยหาความหมายจากบริบท โครงสร้างทางภาษา หรือนำเสนอความคิดรวบยอด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ในขั้นต่อไป ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle) นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ตามภาระงานที่มอบหมายโดยฟังเรื่องราวจากบทบรรยายหรือบทสนทนาแล้วฝึกพูดตามบทสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง ขึ้นมุงเน้นทางภาษา (Language Focus) นักเรียนฝึกพูดตามสถานการณ์ต่างๆที่แตกต่างกันในแต่ละบทเรียน เช่น สัมภาษณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การสำรวจและการนำเสนอ และขั้นการสื่อสาร (Communication) นักเรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มเพื่อนำเสนอแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ การสำรวจ หรือ การสัมภาษณ์ โดยมีการประเมินผลตามเกณฑ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบด้วยหัวข้อดังนี้ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ การแสดงท่าทางคุณภาพของข้อความที่นำเสนอ สำเนียง และความพยายามในการสื่อสารหลังจากนั้นตรวจสอบและลงคะแนน หลังจากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทโดยให้ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม 5 คะแนน และแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ นำเสนอข้อมูลจากการไปสำรวจหรือสัมภาษณ์ 5 คะแนน เมื่อนักเรียนเรียนแต่ละบทเรียนจบแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนและเมื่อนักเรียนศึกษาบทเรียนจนครบทั้ง 10 บทแล้ว จึงทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบสอบถามความ

คิดเห็นที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาบทเรียนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพต่อไปจากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนทั้ง 10บท และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถฟัง-พูดก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน กล่าวคือ หาประสิทธิภาพของบทเรียนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษเกณฑ์ 75/75 เปรียบเทียบความสามารถฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้บทเรียนบทเรียนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น โดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ และวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ที่สร้างขึ้นมามีประสิทธิภาพเท่ากับ76.30/77.55ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 จึงแสดงว่าบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นมีประสิทธิภาพดีและเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1
2. ความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนหลังจากการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าความสามารถฟัง-พูดของนักเรียนก่อนการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2
3. ผลจากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.67-4.27มีภาพรวมอยู่ในระดับมากดังนั้นแสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 และจากการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษในด้านของเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเป็นฐาน ด้านการวัดประเมินผลและด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน สรุปได้ดังนี้

ด้านที่มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยสูงสุดคือด้านการวัดประเมินผลในการเรียน มีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงกว่าด้านอื่นๆ มีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับที่สองคือด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียนมีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากรองลงมาคือ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น มีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และด้านเนื้อหา มีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากตามลำดับและเมื่อพิจารณาเป็นรายบทเรียน พบว่าบทเรียนที่มีค่าระดับเฉลี่ยสูงสุดอันดับแรกได้แก่ บทที่ 10 Nok Noi Uraiporn อันดับรองลงมาคือ บทที่ 2 Khukhan Legend และอันดับที่สามคือ บทที่ 9 Wood-grilled Chicken Madan ส่วนบทเรียนที่มีค่าระดับเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ บทที่ 1 Welcome to Sisaket และเมื่อพิจารณารายข้อของแบบสอบถามความคิดเห็น โดยภาพรวมพบว่าข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 36 สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้นมีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 13 การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเกิดกระบวนการฟังมีค่าระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3.1 ด้านของเนื้อหา พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือ ข้อที่ 6 โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับที่สองคือ ข้อที่ 8 นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 9 เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำที่สุดสามอันดับคือ ข้อที่ 2 เนื้อหามีความดึงดูดน่าสนใจสนุกสนานมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ข้อที่ 7 ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจในเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และ ข้อที่ 3 เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3.2 ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือ ข้อที่ 19 บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับที่สองคือ ข้อที่ 23 ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับรองลงมาคือ และข้อที่ 16 การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำที่สุดสามอันดับคือ ข้อที่ 12 การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่มมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ข้อที่ 18 การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

และข้อที่ 13 การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3.3 ด้านการวัดประเมินผล พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือข้อที่ 28 ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน และข้อที่ 32 ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 30 ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำสุดสองอันดับคือ ข้อที่ 31 ข้อสอบมีความยาวเหมาะสมกับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและข้อที่ 29 ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียน ได้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3.4 ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียนพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับคือ ข้อที่ 36 สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ ข้อที่ 34 ตัวอักษร มีขนาดที่อ่านง่ายมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 35 การจัดรูปแบบมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและค่าระดับความคิดเห็นที่มีเฉลี่ยต่ำสุดสองอันดับคือ ข้อที่ 37 เลือกลงใช้สีในการตกแต่งบทเรียน ได้สวยงามมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและข้อที่ 33 ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาระดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรายบท พบว่า ระดับค่าระดับเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ บทที่ 10 Nok Noi Uraipom และบทเรียนที่มีค่าระดับเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ บทที่ 1 Welcome to Sisaket

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.30/77.55 และถือว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังนี้

1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาทักษะทางภาษาตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยการวิเคราะห์หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา และตำราที่เกี่ยวข้องกับการสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1) Jack C. Richard (2008) 2) Harmer (1983) 3) Underwood (1989) 4) Nunan(1991) 5) Underwood (1989)

6) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้มีการวิเคราะห์ความต้องการ (Need Analysis) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด เพื่อสร้างหลักสูตร ตามที่ Rowntree (1992: 16) Richards (2008: 51-80) และ Tomlinson (1998: 97) ที่กล่าวว่า การสร้างหลักสูตร สื่อการเรียนรู้และภาระงานต้องมีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนก่อนเพื่อนำมาสร้างหลักสูตร สื่อการเรียนรู้และภาระงานเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน

1.2 การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักสูตรท้องถิ่นทั้ง 10 บทเรียนนี้ สร้างขึ้นโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่สำคัญและเรื่องต่างๆ ของจังหวัดศรีสะเกษและแนวความคิดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning) ซึ่งสอดคล้องตามกรอบแนวคิดการจัดกิจกรรมที่เน้นภาระงานเป็นฐานของ Willis (1996: 24-27) ได้แบ่งลำดับของการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน เป็น 3 ชั้นหลัก ๆ คือ ชั้นก่อนทำภาระงาน (pre-task) ชั้นระหว่างทำภาระงาน (task cycle) และชั้นเน้นภาษา (language focus) สอดคล้องแนวคิดของ Willis (1996: 53) กล่าวว่า ตัวงานที่มอบหมายในแต่ละบทเรียนเป็นรูปแบบการปฏิบัติงานที่จำลองบริบทจริงที่ต้องใช้โครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ที่ใช้เป็นปกติในชีวิตจริงดังนั้นเมื่อนักเรียนปฏิบัติงานได้สำเร็จนักเรียนจึงรู้สึกว่าคุณเองก็สามารถพูดสื่อสารกับชาวต่างชาติได้เนื่องจากตัวงานที่กำหนดเป็นตัวงานที่จำลองการใช้ภาษาจากชีวิตประจำวันดังนั้นเมื่อนักเรียนสามารถพูดนำเสนองานได้เองจึงทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองก็สามารถใช้ภาษาในชีวิตจริงได้สร้างความมั่นใจในการพูดมีความสนใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้นช่วยให้เห็นคุณค่าของตัวงานและบทเรียนอันส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งนอกจากนี้ Richard (1985) กล่าวว่า นอกจากนี้ตัวงานที่นักเรียนสามารถเลือกได้ช่วยให้นักเรียนสามารถพูดในการนำเสนอได้มากกว่าตัวงานที่ผู้วิจัยกำหนดให้เนื่องจากตัวงานที่นักเรียนเลือกเป็นตัวงานที่สอดคล้องกับความรู้เดิมของนักเรียน และนักเรียนมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหานั้นๆ บ้างแล้ว และยังเป็นเรื่องที่นักเรียนให้ความสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนมีความต้องการพูดมากขึ้นซึ่งบทบาทของผู้วิจัยในที่นี้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับนักเรียนให้สำเร็จ คอยช่วยเหลือชี้แนะแนวทางแก่นักเรียนมากกว่าเป็นผู้สอน นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้เดิมเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเอง ตามที่ Samuels (1970: 297) และ Rost (1991: 62) ซึ่งมีความคิดเห็นว่าความรู้เดิมของผู้ฟังจะช่วยอธิบายความหมายที่มีอยู่ในข้อความนั้น ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการพูดจริงๆ มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mohammad (2013) ศึกษาผลของความรู้เดิมที่มีต่อความสามารถในการพูดสำหรับนักเรียนชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า ความรู้เดิมมีนัยสำคัญต่อความสามารถในการพูด ความรู้เดิมที่นักเรียนคุ้นเคยในหัวข้อนั้นๆ สามารถช่วยให้

นักเรียนปฏิบัติภาระงานการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความรู้นี้ช่วยให้นักเรียนจับคู่กับความรู้นี้ใหม่ที่นักเรียนรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับหัวข้อนั้นและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปิยะพันธ์ กันทิสา (2556) ได้ศึกษาการใช้การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานส่งผลให้ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้และการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานส่งผลให้นักศึกษามีความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่สูงขึ้น

1.3 ในขั้นการนำไปใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้รับการพัฒนาและหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนทดลองจริงอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อให้บทเรียนมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ที่กำหนดโดยใช้แนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ (2520: 134-142) การหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนทดลองจริงแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout) และขั้นตอนทดลองกลุ่มเล็ก (Small group tryout) โดยในแต่ละขั้นของการหาประสิทธิภาพบทเรียนก่อนทดลองจริงผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่องต่างๆของบทเรียนมาปรับปรุงแก้ไข

2. จากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

2.1 นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการทักษะการฟังและทักษะการพูดหลายครั้งจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้เกิดความคุ้นเคยในด้านของรูปแบบการจัดกิจกรรมที่เน้นภาระงานเป็นฐานและเนื้อหาที่เน้นทักษะการฟัง-พูดของบทเรียน จึงทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าความสามารถทักษะการฟัง-พูดก่อนได้รับการฝึก ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของUnderwood (1989: 17-18) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษนั้น การจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด เป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและช่วยเสริมแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูด สอดคล้องกับงานวิจัยของ นนทพัทธ์ เมืองยศ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการ

ห้องที่วของนักเรียนระดับก้าวหน้าเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวาริชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 24 คน ผลของการวิจัยพบว่าความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลัง การเรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนสูงขึ้นหลังการ เรียนแบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว

2.2 บทเรียนนี้สร้างและพัฒนาจากเอกสารจริง (Authentic materials) เช่น แผนที่ แผ่นพับของสถานที่ต่างๆ สื่อสิ่งพิมพ์และวารสารเกี่ยวกับจังหวัดศรีสะเกษ นักเรียนจึงสามารถฝึกใช้ ภาษาใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 38-41) ได้ ให้ความคิดเห็นตลอดแนวทางการใช้สื่อสภาพจริงเพื่อเป็นการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนภาษา อย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน เช่นเดียวกับ Nunan (1985: 131-132) ซึ่ง สนับสนุนให้ใช้ข้อมูลภาษาที่เป็นเอกสารจริงในบริบทของการเรียนรู้ สอดคล้องกับกับ แนวความคิดของ Haines (1995: 62) กล่าวว่าเอกสารจริงมีคุณประโยชน์หลายประการ ที่สำคัญคือ สร้างแรงจูงใจในการเรียน ส่งเสริมทักษะการอ่านและการฟังมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lin (2011) ศึกษาโครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดงบทบาทสมมติ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า โครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดง บทบาทสมมติมีประสิทธิภาพในทางที่ดีเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนสำหรับคุณภาพของ ภาษาและการสร้างการเรียนรู้ทางภาษาและผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเชิงบวกต่อกระบวนการของ โครงสร้างสื่ออิเล็กทรอนิกส์แสดงบทบาทสมมติ

2.3 การที่นักเรียนได้ฝึกฟัง-พูดจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระ ท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใช้เครื่องบันทึกเสียงโดยเจ้าของภาษาที่มีการอ่าน อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเป็นธรรมชาติ ทำให้เร้าความสนใจ เกิดความกระตือรือร้น และรู้สึกเข้าใจ ตามบริบทของการฟัง-พูด อีกทั้งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Evangelidou et al. (1990: 31) กล่าวว่า เนื่องจากสื่อ สภาพจริงมีหลายรูปแบบ แต่ละแบบมีลักษณะเฉพาะตัว มีการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน รูปแบบ สำนวนต่างกัน การนำสื่อสภาพจริงหลายๆ แบบมาใช้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน ออกไป

นอกจากนี้การเรียนโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ในแต่ละบทจะมีการวัดผลประเมินผลรายบททุกบท

3. จาการวิจัยข้อที่ 3 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับดี อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

3.1 ด้านของเนื้อหา พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือ ข้อที่ 6 โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับที่สองคือ ข้อที่ 8 นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 9 เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอาจเนื่องมาจากสาเหตุที่นักเรียนมีความรู้เดิมเกี่ยวกับท้องถิ่นที่ตนเองอาศัยอยู่และหัวข้อเรื่องมีความดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการกระตุนการเรียนรู้ อีกทั้งหัวข้อเรื่องทั้งหมดดังกล่าวเป็นหัวข้อที่มีความใกล้ตัวของนักเรียนจึงทำให้นักเรียนมีความอยากรู้เพิ่มมากขึ้นและมีเนื้อหาที่ง่ายต่อความเข้าใจ และหัวข้อเรื่องแนวนิทานเป็นสิ่งที่นักเรียนมีความสนใจมากที่สุดเพราะเป็นเรื่องเล่าที่มีความสนุกสนานให้นักเรียนได้จินตนาการและคิดตามมากกว่าเรื่องสั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Maslow (อ้างอิงใน วิรัตน์ ทองตาล่วง, 2545) กล่าวว่า ความต้องการความสำเร็จในชีวิต ทำให้มนุษย์แสวงหาสิ่งที่ตนเองต้องการพบ ได้ทำและความอยากรู้ อยากเห็นที่ผู้เรียนสนใจ ช่วยทำให้ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตนเองต้องการ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Richard (1987: 51-89) ที่เสนอให้ศึกษาความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อที่จะได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียนและนำไปสร้างสื่อที่เหมาะสม

3.2 ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือ ข้อที่ 19 บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับที่สองคือข้อที่ 23 ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับรองลงมาคือ และข้อที่ 16 การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยสร้างบทเรียนตามหลักของ Willis (1996: 24-27) ได้แบ่งลำดับของการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเป็น 3 ชั้นหลักๆ คือ ชั้นก่อนทำภาระงาน (pre-task) ชั้นระหว่างทำภาระงาน (task cycle) และชั้นเน้นภาษา (language focus) และแนวคิดของ Vygotsky (1978: 34) เชื่อว่าการทำงานกลุ่มช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลโดยการให้คำเฉลยและคำอธิบายอย่างละเอียดในการทำแบบฝึกหัดท้ายบทแต่ละบทและมี

กระบวนการที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร ประไพศรณนัทสพลณภัทร์ ศรีแสนยงค์และมณเฑียร ชมดอกไม้ (2557) ศึกษาการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based learning) ทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก และเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขสนุกสนาน สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี

3.3 ด้านการวัดประเมินผล พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับแรกคือข้อที่ 28 ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนและข้อที่ 32 ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 30 ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียน ได้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาของแบบทดสอบที่มีการวัดความสามารถการพูดอย่างหลากหลายโดยวัดความสามารถการพูดทั้งทางตรงและทางอ้อม และมีการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งการวัดความสามารถการพูดทางตรงโดยการแสดงบทบาทสมมติ จะช่วยให้นักเรียนฝึกทำงานเป็นกลุ่ม มีความกล้าแสดงออก และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการนำเสนองาน อีกทั้งการวัดความสามารถการพูดทางอ้อมสามารถช่วยนักเรียนวัดความรู้เพื่อความเข้าใจและเตรียมความพร้อมสู่การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 69) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินผลความสามารถทางการพูดไว้ว่า ในการประเมินผลการพูด จำเป็นต้องให้ผู้เรียนรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองในฐานะผู้พูดว่าเป็นใคร เป็นการพูดแสดงตนเอง หรือใช้บทบาทสมมติ ผู้ฟังเป้าหมายเป็นใคร มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องและผู้เรียนจะพูดมากน้อยเพียงใด หรือมีจุดประสงค์ใดในการฟัง นอกจากนี้ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ว่าเป็นการพูด โดยมีครู เพื่อนร่วมชั้น กรรมการตัดสินคะแนน สอดคล้องกับแนวคิดของByrne (1987: 2) กล่าวว่า ถ้าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดดีขึ้นก็จะช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นตามไปด้วยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุปรียา เตจ๊ะตา (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่องการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของผู้เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาความสามารถระหว่างการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวและเปรียบเทียบแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสันกำแพง จำนวน 20 คน ด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว ประเภทที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดแรงจูงใจ พบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของผู้เรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ (50%) ครั้งหนึ่งของผู้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีถึงดีมาก และอีกครึ่งหนึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และแรงจูงใจของผู้เรียนสูงขึ้นหลังการเรียนด้วยกิจกรรมที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว

3.4 ด้านรูปแบบทั่วไปพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากโดยข้อพบว่ามีระดับความคิดเห็นที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดสามอันดับคือ ข้อที่ 36 สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอันดับสองคือ ข้อที่ 34 ตัวอักษรที่มีขนาดที่อ่านง่ายมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและอันดับรองลงมาคือ ข้อที่ 35การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่องในการทดลองบทเรียนมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำมาใช้จริงกับผู้เรียนสอดคล้องกับแนวความคิดของ Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญและแรงขับที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนด้วยความกระตือรือร้นจะประสบความสำเร็จด้านการเรียนในที่สุด

ปัญหาที่พบของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

การดำเนินการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นในครั้งนี้พบปัญหาและอุปสรรคบางประการดังนี้

1. เนื่องจากนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษาจากบทฟังสภาพจริง (Authentic material) จึงทำให้นักเรียนไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่ฟังเกี่ยวกับบทสนทนาและบทบรรยาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องช่วยในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจและเปิดบทสนทนาให้นักเรียนฟังซ้ำๆ ประมาณ 2-3 รอบหลังจากนั้นผู้วิจัยได้ตั้งคำถามเพื่อเป็นแนวทางในการเข้าใจเรื่องราวที่ฟัง

2. ในช่วงต้นๆ นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมีอาการเขินอาย และส่งเสียงเบาในเวลาสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อ ผู้วิจัยจึงได้อธิบายถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อชีวิตประจำวันและพยายามกระตุ้นให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเสริมแรงเพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจและความมั่นใจเพิ่มขึ้น

3. เนื่องจากชั่วโมงในการทดลอง 2 ชั่วโมงไม่ต่อเนื่อง จึงทำให้เนื้อหาที่จะเรียนไม่ต่อเนื่องกัน เมื่อนักเรียนมาเรียนในคาบต่อไปนักเรียนส่วนใหญ่จะลืมสิ่งที่เคยเรียนมาในคาบที่แล้ว

ดังนั้นผู้วิจัยต้องทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วใหม่จึงทำให้เสียเวลาดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ขอสลับคาบเรียนให้ชั่วโมงในการทดลอง 2 ชั่วโมงต่อเนื่องกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับชุดกิจกรรมที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น

1.1 ครูผู้สอนพยายามหาสื่อที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic material) ที่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนในแต่ละบท สื่อสภาพจริงจะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงกระตุ้นในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

1.2 ภาระงานที่มีความหลากหลายมีผลต่อการพัฒนาความสามารถการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและต้องมีการประเมินผลที่หลากหลายเพื่อสามารถสร้างความสนใจของนักเรียน อีกทั้งนักเรียนมีความสุขสนุกสนานและนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง

1.3 การเรียนการสอนตามสาระท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนมาตีความรู้และมีความตระหนักต่อท้องถิ่นของตนเอง ดังนั้นในทุก ๆ วิชา ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรสาระท้องถิ่นนำไปบูรณาการจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อให้เป็นประโยชน์กับครูและผู้เรียน

1.4 การใช้ข้อมูลของการท่องเที่ยวในท้องถิ่นซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นส่งผลต่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและฟังซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

1.5 ควรนำสื่อวีดิทัศน์ บทเพลง ภาพ หรือการ์ตูนมาประกอบบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนของการอธิบายเนื้อหา เพราะเนื้อหาบางส่วนอาจจะยากเกินกว่าที่จะใช้สัญลักษณ์ นอกจากนี้ยังเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและยังกระตุ้นความรู้เดิมต่อเนื้อหาของบทเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการสร้างและพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานต่อความสามารถอ่านภาษาอังกฤษตามสาระท้องถิ่นของจังหวัดศรีสะเกษในทักษะอื่นนอกเหนือจากทักษะการฟัง-พูด

2.2 ควรมีการศึกษาผลการเรียนภาษาอังกฤษของบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานต่อความสามารถทักษะฟัง-พูดตามสาระท้องถิ่นของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ โดยการปรับระดับภาษาและข้อมูลให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน

2.3 ควรมีการศึกษาเนื้อหาสำหรับการจัดกิจกรรมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่ใช้โครงงาน (PBL) ครูผู้สอนควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียน และระยะเวลาของการปฏิบัติงานตามภาระงานให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). **แนวทางการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2544). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา คุณารักษ์. (2545). **การออกแบบการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา ปราบพาล. (2530). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุศยา แสงเดช. **แบบฝึกคู่มือการพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับประถมศึกษา**. หจก.พีลิกซ์เซนเตอร์: กรุงเทพฯ, 2545.
- กรมการศึกษานอกโรงเรียน. (2541). **คู่มือพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการศึกษานอกโรงเรียน**. กรุงเทพมหานคร: กรมฯ.
- กรมวิชาการ. (2542). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เกิดศิริ ชมพูภาวิน. (2553). “การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง.” *วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- กิตติ ลีมสกุล. (2544). **แนวทางการดำเนินงานหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์**. กรุงเทพฯ: กระทรวงมหาดไทย กรมการพัฒนาชุมชน.
- จิตภา พรเมื่อง. (2555). “การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์.” *ปริญญาานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.

- จิราพร ประพัชรานนท์ และคณะ. (2557). “การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (TASK-BASED LEARNING) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3”. วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม 10, 1. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จินดา งานสุทธิ. (2524). ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. พระนคร. พิมพ์ครั้งที่ 2. โอเดียนสโตร์.
- จินตนา ไบกาซูยี. (2534). การเขียนสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เจียรนัย พงษ์ศิวกัญ. (2539). เรียนภาษาจากเพลงในแนวคิดและเทคนิควิธีการสอน ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการสอนตามคู่มือครู.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชินเพ็ญ รัตนวงศ์. (2547). “ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต แข่งทอง. (2532). เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่อง สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ช่อทิพ วิริยะ. (2555). การเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยการสอนภาษาแบบเน้นภาระงานเป็นหลัก: เตรียมความพร้อมของนักศึกษาธรรมศาสตร์ให้พร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดีนามอ ฮาลิต๊ะ. (2552). “การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิด คีธ จอห์นสัน.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2524). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ธีระพงษ์ ใจใหญ่. (2558). “สภาพปัญหาและความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรดิตต์ เขต 1.” วิทยานิพนธ์ (หลักสูตรและการสอน) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2534). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- เต็มดวง เสวตจินดา. (2536). การผลิตชุดการสอน. ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- นริศรา มหาวรรณ. (2551). “การพัฒนาสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นเรื่องเมี่ยงบ้านโป่งน้ำร้อนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านโป่งน้ำร้อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- นนทพัทธ์ เมืองยศ. (2552). “การพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนระดับก้าวหน้า.”
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นภดล จันทร์เพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย. ต้นอ้อ: กรุงเทพฯ ๑.
- นรมน บุรีแก้ว. (2552). “การใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า.” วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พะยอม แก้วกำเนิด. (2525). “ความหมายของวัฒนธรรม” ในห้องสมุดกับวัฒนธรรม.
นครศรีธรรมราช: ศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้ วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช.
- พนิชดา วีระชาติ. (2542). การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2525). “การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษแบบครูเป็นศูนย์กลางกับแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล ธิยาช และ ธนากร จำศรี. (2553). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่.
- เนตรนภิส ลิ้มวิงษ์. (2534). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การซ่อมเสริมในด้านการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา
กับวิธีสอนแบบไม่ให้คำปรึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นนทพัทธ์ เมืองยศ. (2552). “การพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่น
ในตนเอง โดยการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนระดับก้าวหน้า.”
วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- นรมน บุรีแก้ว. (2552). “การใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า.” วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2534). การออกแบบงานวิจัยสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน: นครปฐม มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุรุษย์ ศิริมหาสาร. (2538). จากหลักสูตรสู่แผนการสอน ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อจัดทำแผนการสอน. สารพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- ประเวศ วะสี. (2543). สุขภาพในฐานะอุดมการณ์ของมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี: สำนักงานปฏิรูปสุขภาพ สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- ปิยะพันธ์ กันธิสา. (2556). “การใช้การสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟังพูดภาษาอังกฤษและความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง.” วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภักพล หัสสา. (2553). “การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยกลวิธีการชดเชยการสื่อสาร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). “การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลำไย ศรีมงคล. (2554). “การพัฒนาหลักสูตรโรงเรียนหนองไฮวิทยาสาระท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องผญาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). “การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา.” ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วาทีณี ศรีแปะบัว. (2538). “การฟัง-พูดและการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รรถลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู.” ปริญญานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- วาสนา โกวิทยา. (2525). **การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
 สारตตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2530). **เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ: เอกสารประกอบการสอนกระบวนวิชา
 ED.SEC 451**. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิรัตน์ ทองตาล่วง. (2545). “ผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ ที จี ที.” วิทยานิพนธ์
 ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 เชียงใหม่.
- ศิริพงศ์ พะยอมแย้ม. (2533). **การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
 โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- ศิริรักษ์ ทัพพะกุลธร. (2544). “การพัฒนาสื่อเสริมทักษะการฟังด้วยตนเองเกี่ยวกับเรื่องในห้อง
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคงทองวิทยา จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์
 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สายพิณ หัวเมืองแก้ว. (2545). “การพัฒนากิจกรรมการพูดบันทึกโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษเพื่อ
 ส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์
 ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 เชียงใหม่.
- สังัด อุทรานันท์. (2532). **เทคนิคการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ**. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ:
 โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- สงบ ลักษณะ. (2541). “แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา.” วารสารข้าราชการครู 10, 7
 (สิงหาคม-กันยายน): 25.
- เสาวภาคย์ ศรีโยธา. (2555). “ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
 ขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 1.” สารนิพนธ์
 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. (2531). **เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
 มัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง. (2545). **บทเรียนเล่มเล็กเสริมการอ่าน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**.
 กรุงเทพมหานคร: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.

- สุปรียา เตชะตา. (2552). “การส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของผู้เรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานด้านการท่องเที่ยว.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ (2537). **กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ (2539). **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายใจ อินทมพรรษ์. (2522). **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารกับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ อัสวไชยชาย. (2545). “นายรอบรู้” **นักเดินทาง: สุรินทร์-ศรีสะเกษ**. สำนักพิมพ์สารคดี. กรุงเทพมหานคร.
- สุรงค์ โค้วตระกูล. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสงี่ยม โตรัตน์. (2538). **แนวคิดในการพัฒนาสื่อในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. สารพัฒนาหลักสูตร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อดิศา เบญจรัตนานนท์ และคณะ. (2552). “กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.” **วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** 5, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2552):173-196.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). **เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- _____ (2538). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุสิทธิ์ พันธุ์กล้า. (2552). “การพัฒนาชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.” วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- อุทุมพร จามรมาน. (2545). **เทคนิคการวัดและประเมินการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: ฟันนี่พับบลิชชิง.

อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์. (2551). **ศรัทธาเรศวร ปราสาทพระวิหาร วิหารสวรรค์ ศาสนสถานไร่
พรมแดน**. กรุงเทพมหานคร: ทวีวัฒนาการพิมพ์.

อวยพร พานิช และคณะ. (2548). **ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

Abbot, Gerry. (1981). **The Teaching of English as an International Language : A
Practical Guide**. London : William Colins Sons.

Ali, Alsagheer A. Hasan. (2014). **The effect of using Task-Based Learning in teaching English
on the oral performance of the secondary school students**. Sohag University and
King Khalid University.

Anderson, Anne, and Tony, Lynch. (1988). **Listening**. New York: Oxford University Press.

Bachman, L.F., and Palmer, A.S. (1996). **Language Testing in Practice: Designing and
Developing Useful Language Tests**. Oxford etc: OUP.

Bartz, W.H. (1979). **Testing Oral Communication, in the Foreign Language Classroom: Language
in Education: Theory and Practice**. Virginia: The Centre for Applied Linguistic.

Bowen, J. (1985). **TESOL Technique and Procedure**. Massachusetts: Heinle and Heinle.

Bowen, J., Donald, Madsen, Harold, Hilferty, Ann. (1995). **TESOL Techniques and Procedures**.
Boston, Massachusetts: Heinle and Heinle Publishers.

Brown, H. Douglas. (1987). **Principles of Language Learning and Teaching**. 2nd ed. Englewood
Cliffs: Prentice-Hall.

Brown, Gillian and Yule, George. (1983). **Teaching the Spoken Language**. Cambridge: CUP.

Bygate, Martin. (1987). **Speaking**. Great Britain: Oxford University Press.

_____. (1995). **Speaking**. Oxford: Oxford University.

Byrne, Donn. (1986). **Teaching Oral English**. Singapore: Longman.

_____. (1987). **Teaching oral English**. London: Longman.

_____. (1988). **Teaching oral English**. London: Longman Group Limited.

_____. (1991). **Teaching Oral English**. Singapore: Longman Group.

Candlin, C. (1987). **Towards task-based language learning**. In C.N. Candlin and Murphy (eds.),
Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall.

- Canale, M. and Swain, M. (1980). **Theoretical Based of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. Applied Linguistic 1.
- Carroll, B.J. (1980). **Testing Communicative Performance: An interim study**. Oxford: Pergamon Press.
- Chin-Hsin Tsai1 and Cho-Ming Chuang. (2010). **Adopting supplementary materials to enhance listening and speaking strategy use by Taiwanese college EFL learners**. Department of Applied English, Hungkuang University.
- Doff, Adrian. (1991). **Teaching English: A Training Course for Teacher**. Great Britain: Cambridge University Press.
- Evangelidou, Evangelia. et al. (1990). **Reading Skill**. English Teaching Forum 28,4.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Micael. (1973). **The Foreign Language Learners : A Guild for Teachers**. New York: Regents Publishing Company, Inc.
- Gayle H. Gregory and Terence Parry. (2006). **Designing Brain-Compatible Learning**. Third Edition. Corwin Press.
- Goh, Christine C. M. (2002). **Teaching Listening in the language classroom**. Singapore: Seameo Language Centre.
- Good, T. I. And Brophy, J. E. (1991). **Looking in the Classroom**. 5th ed. New York : Harper Collins.
- Haines, Simon. (1995). **Authentic Materials**. Modern English Teacher 4, 62.
- Harmer, Jeremy. (1983). **The Practice of English language Teaching**. 3rd edition. London: Longman.
- _____, (1988). **The Practice of English Teaching**. London: Longman.
- _____, (1991). **The practice of English language teaching**. New York: Longman Group.
- Harris, David. (1996). **Testing English as a Second Language**. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Heaton, J.B. (1990). **Classroom Testing**. New York: Longman Group UK Ltd.
- Jerrold, Kemp and Don C.Smellie. (1989). **Planning, Producing, and Using Instructional Media**. 6th ed. New York: Harper and Row, Publishers.
- John, R. Searle. (1979). **Expression and meaning: Studies in the theory of speech acts**. Cambridge, London, New York, Melbourne: Cambridge University Press.

- Kasap, Baris. (2005). **The effectiveness of Task-Based Instruction in the improvement of learners' speaking skills.** Bilkent University.
- Krashen, S. D. and Terrell, T. D. (1983). **The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom.** U. K.: Pergamon Press.
- _____. (1988). **The natural approach language acquisition in the classroom.** Great Britain: Prentice Hall International.
- Lin, Shen. (2011). **E-learning Constructive Role Plays for EFL Learners in China's Tertiary Education.** Suranaree University of Technology, Thailand.
- Lindfords, J.W. (1985). **Oral language learning: understanding the development of language Structure.** in A Jagger and M.T. Smith-Burke (eds), *Observing the Language Learner.* Urbana, IL: IRA.
- Littlewood, W. (1985). **Communicative Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University.
- Long, M. H. (1990). **Task, group, and task-group interactions.** In S. Arivan (Ed.) *Language Teaching Methodology for the Nineties.* Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- _____. (1992). **Three Approaches to task-based syllabus design.** TESOL Quarterly, 26 (1).
- Maslow, A.H. (1970). **Motivation and Personality.** 2nd ed. New York: Harper and Row.
- Masoud, Khalili S. (2012). **The Impact of Authentic Listening Materials on Elementary EFL Learners' Listening Skills.** University of Guilan
- Mclaughlin, M., and M.B. Allen. (2002). **Guided Comprehension: a teaching model for grades 3-8.** Newark, Delaware: the International Reading Association.
- Mohammad, Hassan K. M. (2013). **The Role of Schema or Background Knowledge Activation and Graphic Organizer on Increasing Iranian EFL Learners' Reading Comprehension.** European Online Journal of Natural and Social Sciences: Special Issue on Teaching and Learning.
- Morley, Joan. (1984). **Listening and Language Learning in ESL : Developing Self-study Activities for Listening Comprehension.** New Jersey: Prentice Hall Regents.
- _____. (2001). **Teaching English as a Second or Foreign Language.** Boston: Heinle and Heinle.

- Murad, Tareq M. (2009). **The Effect of Task-Based Language Teaching on Developing Speaking Skills among the Palestinian Secondary EFL Students in Israel and Their Attitudes towards English.** Yarmouk University.
- Ness, M.V. (1997). **Using Local Material to Teach Writing.** English Teaching Forum 35, 1.
- Nation, P. (1990). **A system of tasks for language learning.** In S. Arivan (Ed.) **Language teaching methodology for the nineties.** Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- Noor, Malihah. (2010). **The use of task-based language teaching in improving students' speaking ability.**
- Nunan, D. (1985). **Designing Tasks for the communicative Classroom.** New York: Cambridge University.
- _____. (1989). **Task-Based Language Teaching.** Cambridge University.
- _____. (1991). **Communicative tasks and the language curriculum.** TESOL Quarterly, 25 (2). 59-65.
- Oller, John W. (1979). **Language Test at School: A Pragmatic Approach.** London Longman Inc.
- Prabhu, N. S. (1987). **Second language pedagogy.** Oxford: Oxford University Press.
- Pica, T. (1993). **Choosing and Using communicative tasks for second language learning integrating theory and practice.** Bristol: Long Dunn Press.
- Prashant, Thote, L. Mathew and P.S. Rathoure. (2013). **The Awareness on Assessment of Speaking and Listening Skills in English (ASL) among senior Secondary Students.** Laxmi Book Publication
- Puspani, I. M. (2011). **Teaching Listening and Speaking to Young Learners Through Folktales.** Sino-US English Teaching, 8(8).
- Richards, Jack. C. (1990). **Essential of Psychological Testing .** New York: Harper Collins Publisher.
- _____. (1985). **The Context of Language Teaching.** New York: Cambridge University Press,
- _____. (1987). **Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice.** Singapore: Harper and Row Publishers.

- Richards, Jack. C. (2008). **Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice**. New York: Cambridge University.
- Richards, Jack. C. and Rodgers, T. S. (2000). **Approaches and Methods in Language Teaching**. Beijing: Foreign Language Teaching and Research Press (by arrangement with Cambridge University Press).
- Rivers, Wilga M. (1972). **Teaching Foreign Language Skills**. Chicago and London: The University Of Chicago Press.
- _____. (1980). **Hearing and Comprehending**. English Teaching Forum.
- Rixon, Shelagh. (1986). **Developing Listening Skill**. London: Macmillan Publisher Ltd.
- Riyana, Dewi. (2012). **Applying Interactive Multimedia for Vocabulary Building in Teaching speaking for young learners**. Teylin 2.
- Rost, Michael. (1991). **Listening in Action**. New York: Prentice Hall.
- Rowntree, Derek. (1992). **Exploring open and distance learning**. New York: Nichols Pub; London: Kogan Page.
- Ruddell, Robert B. and Ruddell M. Rapp. (1995). **A Whole Language and Literature Perspective: Creating a Meaning-making Instructional Environment**. Language Art.
- Scott, Roger. (1981). **Speaking Communication in the classroom**. Edited by Keith Jonhson and Kieth Morrow. London: Longman Group Limited.
- Skehan, P. (1996). **A framework for the implementation of task-based instruction**. Applied Linguistics, 17,1.
- Slattery and Willis. (2001). **A Review of English for Primary Teachers**. Oxford University Press.
- Smith, Samuel. (1970). **Best Methods of Study**. London: Barnes and Nobel, Inc, book.
- Taylor, Barry P. (1983). **Teaching ESL: Incorporating a Communicative Student Centered Component**. TESOL QUARTERLY. 17.
- Terrell, D. S. (1983). **The Natural Approach**. Oxford: Oxford.
- Tomlinson, B. (1998). **Material Development in Language Teaching**. London: Cambridge University Press.

- Tsai, C.-H., and Chuang, C.-M. (2009). **Adopting supplementary materials to enhance listening.** Hungkuang University.
- Ying Ying Chaug. (2012). **Task-Based Approach to teach ESL Speaking.** Cheng Shiu University.
- Underwood, Marry. (1989). **Teaching Listening.** New York: Longman.
- Ur, Penny. (1984). **Teaching Listening Comprehension.** London: Cambridge University Press.
- Valette, Rebecca. and Rane S. Disick. (1972). **Modern Language Performance Objectives and Individualizations.** New York: Harcourt Brace Jovanovich Inc.
- Valette, Rebecca M. (1977). **Modern Language Testing.** New York: Harcourt Brace Javanovich.
- Vygotsky, L. (1978). **Interaction between learning and development.** Cambridge, MA: Harvard University.
- Willis, Jane. (1996). **A framework for task-based learning.** London: Longman.
- Willis, Dave. and Willis, Jane. (2007). **Doing Task-based Teaching.** Oxford: Oxford University Press.
- William. (1995). **Communicative Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Widdowson, Henry. G. (1983). **Learning Purpose and Language Use.** Oxford: Oxford University Press.

ภาคผนวก

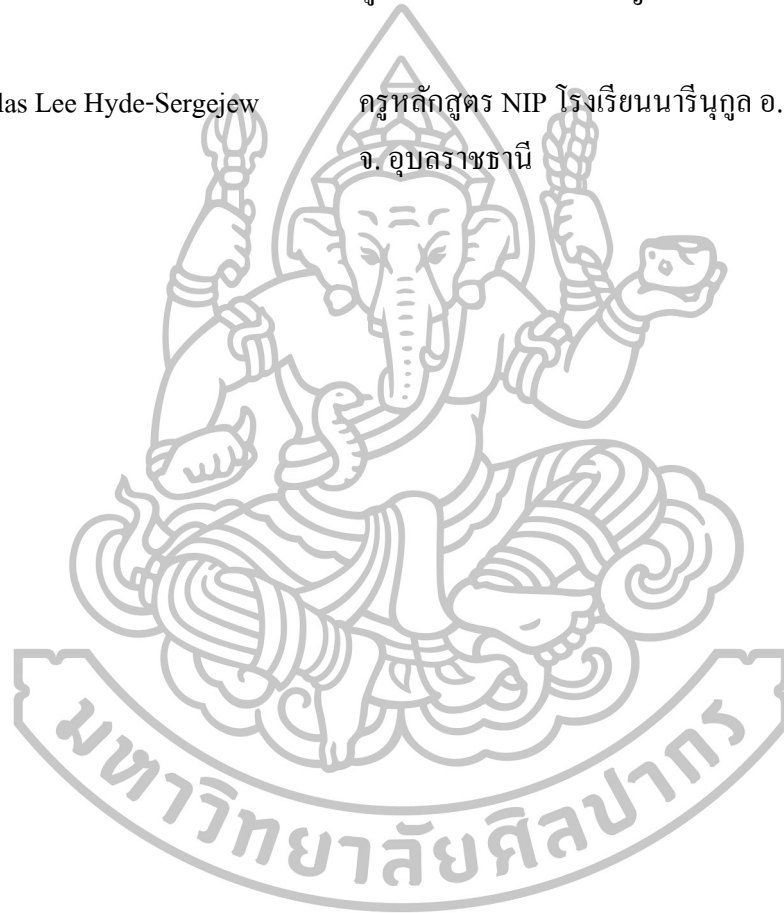
ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

หนังสือราชการ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางพรเพ็ญ ดอกไม้	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28
2. ดร.วรรณิ์ ขันแข็ง	ผู้อำนวยการโรงเรียนเบญจประชาสรรรค์
3. Mr.Nicholas Lee Hyde-Sergejew	ครูหลักสูตร NIP โรงเรียนนารีานุกล อ.เมือง
จ.อุบลราชธานี

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 7588

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

8 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางพรเพ็ญ ดอกไม้

ด้วย นายหริศศักดิ์ พลตรี รหัสประจำตัว 54254335 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิตสาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระที่อิงถึงต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกี๋ยงวิทยา "

มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218788 ต่อ 11-12

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 7559

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

8 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.วรรณัทธ์ ขันแข็ง

ด้วย นายหริศศักดิ์ พลตรี รหัสประจำตัว 54254335 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา "

มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218788 ต่อ 11-12

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 7590

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

8 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน Mr.Nicholas Lee Hyde - Sergejew

ด้วย นายหริศศักดิ์ พลตรี รหัสประจำตัว 54254335 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกตุรังวิทยา "

มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218788 ต่อ 11-12

ภาคผนวก ข

หนังสือราชการขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 7592

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

8 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนน้ำเกตุรังวิทยา

ด้วย นายหริศศักดิ์ พลตรี รหัสประจำตัว 54254335 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกตุรังวิทยา "

มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดแจ้งนักเรียนทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพเวทย์ศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218788 ต่อ 11-12

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 7591

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

8 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอลดลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบัวเจริญวิทยา

ด้วย นายหริศศักดิ์ พลตรี รหัสประจำตัว 54254335 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ผลของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเป็นฐานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกี๋ยวิทยา "

มีความประสงค์ จะขอลดลงเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.034-218788 ต่อ 11-12

ภาคผนวก ค

แบบสำรวจความต้องการ หัวเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

แบบสำรวจสำหรับนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด

แบบสำรวจความต้องการหัวข้อที่เกี่ยวกับท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อนำมาสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ

คำชี้แจง

หัวข้อในแบบสอบถามนี้เป็นหัวข้อที่เกี่ยวกับท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษที่น่าสนใจในการศึกษาเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนเรียงลำดับความต้องการในการเรียนแต่ละหัวข้อเรื่องจากมากไปหาน้อย มี 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1	หมายถึง	มีความต้องการเรียนในหัวข้อนั้นน้อยที่สุด
ระดับที่ 2	หมายถึง	มีความต้องการเรียนในหัวข้อนั้นน้อย
ระดับที่ 3	หมายถึง	มีความต้องการเรียนในหัวข้อนั้นปานกลาง
ระดับที่ 4	หมายถึง	มีความต้องการเรียนในหัวข้อนั้นมาก

หัวข้อ	ระดับความ ต้องการ	ลำดับความต้องการมาก-น้อยที่สุด
	นักเรียน n = 30	
1. ลักษณะทั่วไปของจังหวัด 1.1 ประวัติของจังหวัด 1.2 อำเภอต่าง ๆ 1.3 การคมนาคม 1.4 ทิศทาง		
2. สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ 2.1 เขาพระวิหาร 2.2 ปราสาทสระกำแพงใหญ่ 2.3 ปราสาททับทัน 2.4 ปราสาทเขอ		
3. สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นวัด 3.1 วัดล้านขวด 3.2 วัดมหาพุทธาราม 3.3 วัดพระธาตุเรืองรอง		

หัวข้อ	ระดับความ ต้องการ	ลำดับความต้องการมาก-น้อยที่สุด
	นักเรียน n = 30	
3.4 วัดไพโรพัฒนา		
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม 4.1 สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ 4.2 น้ำตกห้วยจันทร์ 4.3 น้ำตกภูล่อ 4.4 น้ำตกสำโรงเกียรติ		
5. ดอกไม้ประจำเมือง 5.1 ดอกไม้ประจำเมือง ศรีสะเกษ 5.2 ดอกไม้ประจำเมือง ชุขันธ์ 5.3 ดอกไม้ประจำเมืองกันทรลักษณ์ 5.4 ดอกไม้ประจำเมือง กันทรารมย์		
6. งานประเพณี 6.1 เทศกาลดอกคำءวน 6.2 ประเพณีบุญบั้งไฟ 6.3 เทศกาลงะ ทะเรียน 6.4 ประเพณีแซน โคนตา		
7. การแต่งกายของชนเผ่าต่าง ๆ 7.1 ชนเผ่าเขมร 7.2 ชนเผ่าส่วย 7.3 ชนเผ่าลาว 7.4 ชนเผ่าเขอ		
8. นิทานพื้นบ้าน ตำนาน และเรื่องเล่า 8.1 ตำนานการตั้งชื่อเมืองศรีสะเกษ 8.2 ตำนานแม่ศรีสระผม 8.3 ตำนานการสร้างเมืองชูขันธ์ 8.4 นิทานเขียงเมียง โทหกเจ้าเมือง		

หัวข้อ	ระดับความ ต้องการ	ลำดับความต้องการมาก-น้อยที่สุด
	นักเรียน n = 30	
9. อาหารพื้นเมือง 9.1 ไก่ย่างไม้กะดั้น 9.2 กระทียม โทนแซ่น้ำผึ้ง 9.3 หอม/กระทียมสด 9.4 ไช้เค็มไพรบั้ง		
10. บุคคลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด 10.1 นายบุญจง วิสมหมาย 10.2 นกน้อยอุไรพร 10.3 เสถียร สุภากุล(เสถียร ทำมือ) 10.4 ชัยยง ขอดบัวงาม		

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และ
กิจกรรมของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และ
กิจกรรมของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของข้อความและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ให้เขียนเสนอลงในข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็น ดังต่อไปนี้

-1 แทน เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมไม่มีความเหมาะสม สำหรับ
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

0 แทน เมื่อไม่แน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมมีความเหมาะสม สำหรับ
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

1 แทน เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมมีความเหมาะสม สำหรับ
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
1	Welcome to Sisaket	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give information of Sisaket</p> <p>P – To give detail from a situation</p> <p>- To describe the information of Sisaket</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about the information of Sisaket</p>	Location	<p>Function : giving information about places</p> <p>Listening :finding main idea and detail</p> <p>Speaking : discussing and describing the places</p> <p>Structure: Verb to be : Present Simple</p> <p>Vocabularies : letter, palace, history, mountain, province, map, temple, built</p>	<p>Warm up</p> <p>1 To guess the picture from Sisaket Brochure</p> <p>Pre-task</p> <p>2 Building background on vocabulary in the text</p> <p>3 Building concept on text form</p> <p>4 Assigning the task</p> <p>Task cycle</p> <p>5 Working in pair</p> <p>6 Comprehending through group activity</p> <p>6.1 Answering two or three main points</p> <p>6.2 Answering questions based on details and sub-skill strategies</p> <p>Language Focus</p> <p>7 Studying about giving information about places for</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
					Communication : - Role play based on situations - Giving the project to interview the tourist in Sisaket				
2	KhaoPhraWiharn National Park	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of KhaoPhraWiharn P – To find the main idea - To describe the information of KhaoPhraWiharn A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of KhaoPhraWiharn	Places	Function : Asking for and giving directions Listening : finding main idea and detail sequencing the past events Speaking : - giving the detail describing the places Structure: Demonstrative pronoun Vocabularies : mountain, gateway, cliff, entrance, sanctuary, fee, locate, drive	Warm up : Playing the game “letter drill” Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus : - Studying about talking in past events for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for asking the information and role play				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
					- Giving the project to survey the attractive places				
3	Phra That RuangRong temple	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give for advice and suggestion</p> <p>P - To describe the advice and suggestion</p> <p>A – To participate with partner and classes</p>	Places	<p>Function : Asking for advice and suggestions</p> <p>Listening : -Answering the questions</p> <p>- Finding main idea and detail</p> <p>Speaking : - Giving the detail</p> <p>- Advice and suggestion</p> <p>Structure: Be : Present Simple</p> <p>Vocabularies : attraction, worth, respect, rude, temple, act, panoramic and treat</p>	<p>Warm up : Watching video clip and match the pictures</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle : - Working in pair</p> <p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skills strategies</p> <p>Language Focus : - Studying about asking for advice and</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
					<p>suggestions for speaking</p> <p>Communication : - Having each group make up the dialogue for asking the advice and suggestions then role play</p> <p>- Giving the project to interview the tourist at temple</p>				
4	Save the life of animal at SuanSomSed Sisaket Zoo	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give information</p> <p>- To give detail from a situation</p> <p>- To describe the information of places</p> <p>P – To participate with partner and classes</p> <p>A - To be alert and intend about the information of SisaketSuanSomSed</p>	Environ ment	<p>Function : Asking for a clearer explanation</p> <p>Listening : - Answering the questions</p> <p>- Finding main ideas and details</p> <p>Speaking : - discussing How to save the environment</p> <p>- describing the places</p> <p>Structure:Wh- question word</p> <p>Vocabularies : zoo,</p>	<p>Warm up : - Singing a song “Old Macdonald had a farm</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle : - Working in pair</p> <p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skills strategies</p> <p>Language Focus : - Studying and discussing about explaining the information for speaking</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
				favorite, beautiful, pleasant, park, bench, hut, vast	Communication : - Having each group make up the dialogue for asking a clearer explanation to save the life animal then role play - Giving the project to interview the tourists at Zoo				
5	Lamduan Blossoms Flower	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information P – To participate with partner and classes A - To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms Flower	Life style	Function : Giving information the things Listening : - Answering questions - Finding main ideas and details Speaking : - giving the details - discussing the things Structure: Have got : present simple Vocabularies : bloom,	Warm up : - Listing 10 names of the flower Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skills strategies Language Focus : - Studying and discussing				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
				buy, aroma, symbol, souvenir, petal, artificial, recommend.	about giving information the information for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for giving the information Lamduan Blossoms Flower then role play - Giving the project to make Lamduan Blossoms Flower brochures and survey at home about “What flower do you like? And Why do you like the flower?”				
6	Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival	K – To identify the detail of a situation - To express feeling of appreciation P - To give detail from a situation - To express the feeling to	Festival	Function : Expressing feeling of appreciation Listening : -Answering the questions - Finding main ideas and details Speaking :	Warm up : - Brainstorming about the feeling and matching the picture with word Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
		<p>the festival</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about information of Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival</p>		<p>- Brainstorming</p> <p>- Expressing the feeling</p> <p>Structure: Adjective</p> <p>Vocabularies : enjoy, costume, tribe, performance, festival, dinner, product, gallery</p>	<p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skills strategies</p> <p>Language Focus : - Studying and discussing about expressing feeling of appreciation for speaking</p> <p>Communication : - Having each group make up the dialogue</p> <p>-expressing feeling of appreciation on Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival to role play</p> <p>- Giving the project to make up the advertisement for promoting the festival</p>				
7	Khukan Legend	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To talk about the past event of Khukan</p>	Folk tale	<p>Function : Talking about past event</p> <p>Listening: finding main idea and detail</p> <p>- Sequencing the past</p>	<p>Warm up : Play game “Bingo Speaking”</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
		<p>P – To find the main idea</p> <p>- To describe the</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about the information of KhukanLegend</p>		<p>events</p> <p>Speaking :- giving the detail</p> <p>Structure: Past simple tense</p> <p>Vocabularies : trip, capital, history, respect, harvest, bless, battle, traditional</p>	<p>Task cycle :- Working in pair</p> <p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skill strategies</p> <p>Language Focus :- Studying about talking in past events for speaking Communication :- Having each group make up the dialogue for describing of Khukan legend and role play</p> <p>- Giving the project to survey the attractive places</p>				
8	Clothes of Khmer Tribe in Sisaket	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To talk about the clothes of Khmer Tribe</p> <p>P – To find the main ideas</p> <p>- To describe the clothes of Khmer Tribe</p>	Costume	<p>Function : Describing a person's appearance</p> <p>Listening : Finding main idea and details</p> <p>- Answering the questions</p> <p>Speaking :- giving</p>	<p>Warm up : Playing game jigsaw to match the picture</p> <p>Pre-task :- Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle :- Working in pair</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
		<p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about the information of Khmer Tribe</p>		<p>the detail</p> <p>- describing the clothes of Khmer tribe</p> <p>Structure: Present simple : affirmative</p> <p>Vocabularies : wear, scarf, occasion, sleeves, trouser, pant, style, fold</p>	<p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skill strategies</p> <p>Language Focus : - Studying about describing the appearance for speaking</p> <p>Communication : - Having each group make up the dialogue for describing of clothes of Khmer tribe</p> <p>- Giving the project to survey the clothes of tribe at your home</p>				
9	Wood-grilled chicken Madan	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To identify the information about Wood-grilled chicken Madan</p> <p>P - To give detail from</p>	Food and drink	<p>Function : Saying what you like or dislike</p> <p>Listening : Finding main idea and details</p> <p>Answering the questions</p> <p>Speaking : - making requests</p>	<p>Warm up : Listing the famous foods in Sisaket</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle : - Working in pair to make request at the restaurant</p>				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
		a situation - To make requests for food and beverage A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about Wood-grilled chicken Madan		- describing the menu Structure: Adjective Order Vocabularies : spicy, prepare, quality, cost, special, insert, mix, prefer.	-Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus : -Studying about making requests for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue to role play - Giving the project to interview the tourist's favorite food in Sisaket				
10	NokNoiUraiporn	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of famous people P – To give detail from a situation - To describe the	Famous people	Function : - Asking about someone's background Listening : - Finding main idea and details - Answering the questions	Warm up : Guessing necessary words from words and picture clues Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair discuss about famous people				

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
						-1	0	1	
		information of people A – To participate		Speaking : - Role play - Presentation Structure: Forming a yes/no question Vocabularies : music, north eastern, reward, born, clearly, apply, become, singer	-Comprehending through group activity - Answering two or three main points -Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus : - Studying about asking for and report information for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue to role play - Giving the project to interview the tourist's famous people in Sisaket				

ภาคผนวก จ

คำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้
และกิจกรรมของบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น
ต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
1	Welcome to Sisaket	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of Sisaket P – To give detail from a situation - To describe the information of Sisaket A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of Sisaket	Location	Function : giving information about places Listening : finding main idea and detail Speaking : discussing and describing the places Structure: Verb to be : Present Simple Vocabularies : letter, palace, history, mountain, province, map, temple, built	Warm up 1 To guess the picture from Sisaket Brochure	1	1	1	1
					Pre-task 2 Building background on vocabulary in the text 3 Building concept on text form 4 Assigning the task	1	1	1	1
					Task cycle 5 Working in pair 6 Comprehending through group activity 6.1 Answering two or three main points 6.2 Answering questions based on details and sub-skill strategies	1	1	1	1
					Language Focus 7 Studying about giving information about places for	1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
					Communication : - Role play based on situations - Giving the project to interview the tourist in Sisaket	1	1	1	1
2	Khao Phra Wiharn National Park	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of KhaoPhraWiharn P – To find the main idea - To describe the information of KhaoPhraWiharn A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of	Places	Function : Asking for and giving directions Listening : finding main idea and detail sequencing the past events Speaking : - giving the detail describing the places Structure: Demonstrative pronoun Vocabularies :mountain, gateway, cliff, entrance,	Warm up : Playing the game “letter drill” Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus : - Studying about talking in past events for speaking Communication : - Having each group	1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	0	1	0.67
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
		KhaoPhraWiharn		sanctuary, fee, locate, drive	make up the dialogue for asking the information and role play - Giving the project to survey the attractive places				
3	Phra That Ruang Rong temple	K – To identify the detail of a situation - To ask and give for advice and suggestion P - To describe the advice and suggestion A – To participate with partner and classes	Places	Function : Asking for advice and suggestions Listening : - Answering the questions - Finding main idea and detail Speaking : - Giving the detail - Advice and suggestion Structure: Be : Present Simple Vocabularies : attraction, worth,	Warm up : Watching video clip and match the pictures Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skills strategies Language Focus : - Studying about asking for advice and suggestions for	1 1 1 1	1 1 1 1	1 1 1 0	1 1 1 0.67

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
				respect, rude, temple, act, and panoramic	speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for asking the advice and suggestions then role play - Giving the project to interview the tourist at temple	1	1	1	1
4	Save the life of animal at Suan Som Sed Sisaket Zoo	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information - To give detail from a situation - To describe the information of places P – To participate with partner and classes A - To be alert and intend about the	Environm -ent	Function : Asking for a clearer explanation Listening : - Answering the questions - Finding main ideas and details Speaking : - discussing How to save the environment - describing the places Structure: Wh-	Warm up : - Singing a song “Old Macdonald had a farm Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skills strategies Language Focus : - Studying and	1 1 1	1 1 1	1 1 1	1 1 1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
		information of Sisaket Suan Som Sed		question word Vocabularies : zoo, favorite, beautiful, pleasant, park, bench, hut, vast	discussing about explaining the information for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for asking a clearer explanation to save the life animal then role play - Giving the project to interview the tourists at Zoo	1	1	1	1
5	Lamduan Blossoms Flower	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information P – To participate with partner and classes A - To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms Flower	Life style	Function : Giving information the things Listening : - Answering questions - Finding main ideas and details Speaking : - giving the details - discussing the things Structure : Have got :	Warm up : - Listing 10 names of the flower Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details	1 1 1	1 1 1	0 1 1	0.67 1 1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
				present simple Vocabularies : bloom, buy, aroma, symbol, souvenir, petal, artificial, recommend.	and sub-skills strategies Language Focus : - Studying and discussing about giving information the information for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for giving the information Lamduan Blossoms Flower then role play - Giving the project to make Lamduan Blossoms Flower brochures and survey at home about “What flower do you like? And Why do you like the flower?”	1	1	1	1
						1	1	1	1
6	Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival	K – To identify the detail of a situation - To express feeling of appreciation P - To give detail from a	Festival	Function : Expressing feeling of appreciation Listening : -Answering the questions - Finding main ideas	Warm up : - Brainstorming about the feeling and matching the picture with word Pre-task : - Building background on vocabulary in the text	1	1	1	1
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
		situation - To express the feeling to the festival A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about in formation of Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival		and details Speaking : - Brainstorming - Expressing the feeling Structure: Adjective Vocabularies : enjoy, costume, tribe, performance, festival, dinner, product, gallery	- Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skills strategies Language Focus : - Studying and discussing about expressing feeling of appreciation for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue -expressing feeling of appreciation on Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival to role play - Giving the project to make up the advertisement for promoting the festival	1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
7	Khukan Legend	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To talk about the past event of Khukan</p> <p>P – To find the main idea</p> <p>- To describe the</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about the information of Khukan Legend</p>	Folk tale	<p>Function : Talking about past event</p> <p>Listening: finding main idea and detail</p> <p>- Sequencing the past events</p> <p>Speaking :- giving the detail</p> <p>Structure: Past simple tense</p> <p>Vocabularies : trip, capital, history, respect, harvest, bless, battle, traditional</p>	<p>Warm up : Play game “Bingo Speaking”</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle : - Working in pair</p> <p>- Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skill strategies</p> <p>Language Focus : - Studying about talking in past events for speaking</p> <p>Communication : - Having each group make up the dialogue for describing of Khukan legend and role play</p> <p>- Giving the project to survey the attractive places</p>	0	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
8	Clothes of Khmer Tribe in Sisaket	K – To identify the detail of a situation - To talk about the clothes of Khmer Tribe P – To find the main ideas - To describe the clothes of Khmer Tribe A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of Khmer Tribe	Costume	Function : Describing a person’s appearance Listening : Finding main idea and details - Answering the questions Speaking : - giving the detail - describing the clothes of Khmer tribe Structure: Present simple : affirmative Vocabularies : wear, scarf, occasion, sleeves, trouser, pant, style, fold	Warm up : Playing game jigsaw to match the picture Pre-task : - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair - Comprehending through group activity - Answering two or three main points - Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus : - Studying about describing the appearance for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue for describing of clothes of Khmer tribe - Giving the project to survey the clothes of tribe at your home	1	1	1	1
						1	1	1	1
						0	1	1	0.67
						1	1	1	1
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
9	Wood-grilled chicken Madan	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To identify the information about Wood-grilled chicken Madan</p> <p>P - To give detail from a situation</p> <p>- To make requests for food and beverage</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about Wood-grilled chicken Madan</p>	Food and drink	<p>Function : Saying what you like or dislike</p> <p>Listening : Finding main idea and details</p> <p>Answering questions</p> <p>Speaking : - making requests</p> <p>- describing the menu</p> <p>Structure:</p> <p>Adjective Order</p> <p>Vocabularies : spicy, prepare, quality, cost, special, insert, mix, prefer.</p>	<p>Warm up : Listing the famous foods in Sisaket</p> <p>Pre-task : - Building background on vocabulary in the text</p> <p>- Building concept on text form</p> <p>- Assigning the task</p> <p>Task cycle : - Working in pair to make request at the restaurant</p> <p>-Comprehending through group activity</p> <p>- Answering two or three main points</p> <p>- Answering questions based on details and sub-skill strategies</p> <p>Language Focus : -Studying about making requests for speaking</p> <p>Communication : - Having each group make up the dialogue to role play</p> <p>- Giving the project to interview the tourist's favorite food in Sisaket</p>	1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1

Unit	Name of the Unit	Unit Objective	Theme	Language skill/content	Teaching Program	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
						1	2	3	
10	Nok Noi Uraiporn	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of famous people P – To give detail from a situation - To describe the information of people A – To participate	Famous people	Function : - Asking about someone's background Listening : - Finding main idea and details - Answering the questions Speaking : - Role play - Presentation Structure: Forming a yes/no question Vocabularies : music, north eastern, reward, born, clearly, apply, become, singer	Warm up : Guessing necessary words from word and picture clues Pre-task: - Building background on vocabulary in the text - Building concept on text form - Assigning the task Task cycle : - Working in pair discuss about famous people -Comprehending through group activity - Answering two or three main points -Answering questions based on details and sub-skill strategies Language Focus: - Studying about asking for and report information for speaking Communication : - Having each group make up the dialogue to role play - Giving the project to interview the tourist's famous people in Sisaket	1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1
						1	1	1	1

ภาคผนวก ฉ

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้
และบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเค็มวิทยวิทยา

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้
และบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของข้อความและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ให้เขียนเสนอลงในข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็น ดังต่อไปนี้

-1 แทน เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษไม่มีความเหมาะสม

0 แทน เมื่อไม่แน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสม

1 แทน เมื่อแน่ใจว่าจุดประสงค์การเรียนรู้และบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสม

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอ แนะ
				-1	0	1	
1	Welcome to Sisaket	<p>Function : giving information about places</p> <p>Listening : finding main idea and detail</p> <p>Speaking : discussing and describing the places</p> <p>Structure: Verb to be : Present Simple</p> <p>Vocabularies : letter, palace, history, mountain, province, map, temple, built</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give information of Sisaket</p> <p>P – To give detail from a situation</p> <p>- To describe the information of Sisaket</p> <p>A – To participate with partner and classes</p> <p>- To be alert and intend about the information of Sisaket</p>				
2	KhaoPhraWiharn National Park	<p>Function : Asking for and giving directions</p> <p>Listening : finding main idea and detail</p> <p>- sequencing the past events</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give information of KhaoPhraWiharn</p> <p>P – To find the main idea</p> <p>- To describe the information of KhaoPhraWiharn</p> <p>A – To participate with partner and classes</p>				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
3	WatPhra That RuangRong	<p>Speaking : - giving the detail</p> <p>- describing the places</p> <p>Function : Asking for advice and suggestions</p> <p>Listening :</p> <p>- Answering the questions</p> <p>- Finding main idea and detail</p> <p>Speaking :</p> <p>- Giving the detail</p> <p>- Advice and suggestion</p> <p>Structure: Be : Present Simple</p> <p>Vocabularies : attraction, worth, respect, rude, temple, act, panoramic and treat</p>	<p>- To be alert and intend about the information of Khao PhraWiharn National Park</p> <p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give for advice and suggestion</p> <p>P - To describe the advice and suggestion</p> <p>A – To participate with partner and classes</p>				
4	Save the life of animal at	<p>Function : Asking for a clearer explanation</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <p>- To ask and give information</p>				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
	SuanSomSedSisaket Zoo	<p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Answering the questions - Finding main ideas and details <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - discussing How to save the environment - describing the places <p>Structure:Wh- question word</p> <p>Vocabularies : zoo, favorite, beautiful, pleasant, park, bench, hut, vast</p>	<ul style="list-style-type: none"> - To give detail from a situation - To describe the information of SuanSomSed Sisaket <p>P – To participate with partner and classes</p> <p>A - To be alert and intend about the information of Suan SomSedSisaket</p>				
5	Lamduan Blossoms Flower	<p>Function : Giving information the things</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Answering the questions - Finding main ideas and details 	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To ask and give information <p>P – To participate with partner and classes</p> <p>A - To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms Flower</p>				

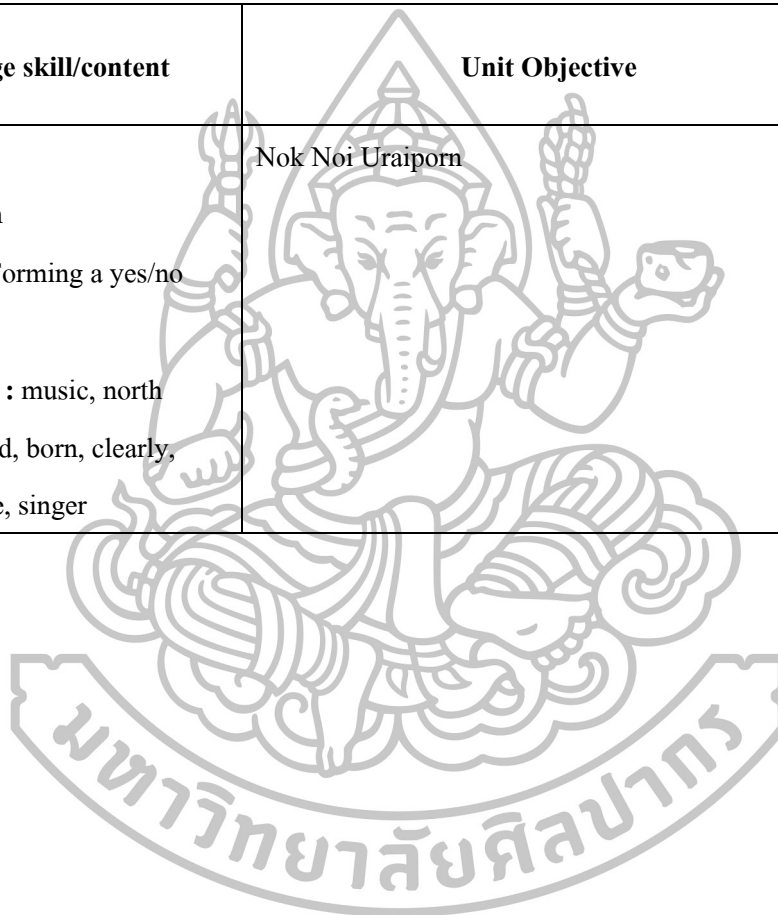
Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
		<p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - giving the details - discussing the things <p>Structure: Have got : present simple</p> <p>Vocabularies : bloom, buy, aroma, symbol, souvenir, petal,artificial, recommend</p>					
6	Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival	<p>Function : Expressing feeling of appreciation</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Answering the questions - Finding main ideas and details <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> -Brainstorming - Expressing the feeling 	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To express feeling of appreciation <p>P - To give detail from a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To express the feeling to the festival <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival 				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
7	Khukan Legand	<p>Structure: Adjective</p> <p>Vocabularies : enjoy, costume, tribe, performance, festival, product, gallery</p> <p>Function : Talking about past event</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Finding main idea and detail - Sequencing the past events <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - giving the detail - describing the past event <p>Structure: Past simple tense</p> <p>Vocabularies : trip, capital, history, respect, harvest, bless, battle, traditional</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To talk about the past event of Khukan <p>P – To find the main idea</p> <ul style="list-style-type: none"> - To describe the story of Khukan Legand <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Khukan Legand 				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
8	Clothes of Khmer Tribe in Sisaket	<p>Function : Describing a person's appearance</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Finding main idea and details - Answering the questions <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - giving the detail - describing the clothes of Khmer tribe <p>Structure: Present simple : affirmative</p> <p>Vocabularies : wear, scarf, occasion, sleeves, trouser, pant, style, fold</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To talk about the clothes of Khmer Tribe <p>P – To find the main ideas</p> <ul style="list-style-type: none"> - To describe the clothes of Khmer Tribe <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Khmer 				
9	Wood-grilled chicken Madan	<p>Function : Saying what you like or dislike</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To identify the information about Wood- 				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
		Listening : - Finding main idea and details - Answering the questions Speaking : - making requests - describing the menu Structure: Adjective Order Vocabularies : spicy, prepare, quality, cost, special, insert, mix, prefer.	grilled chicken Madan P - To give detail from a situation - To make requests for food and beverage A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about Wood-grilled chicken Madan				
10	Nok Noi Uraiporn	Function : - Asking about someone's background Listening : - Finding main idea and details - Answering the questions Speaking :	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of famous people P – To give detail from a situation - To describe the information of people A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of				

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				-1	0	1	
		<ul style="list-style-type: none"> - Role play - Presentation <p>Structure: Forming a yes/no question</p> <p>Vocabularies : music, north eastern, reward, born, clearly, apply, become, singer</p>	Nok Noi Uraiporn				

ภาคผนวก ข

คำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของจุดประสงค์การเรียนรู้และ
บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
1	Welcome to Sisaket	Function : giving information about places Listening : finding main idea and detail Speaking : discussing and describing the places Structure: Verb to be : Present Simple Vocabularies : letter, palace, history, mountain, province, map, temple, built	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of Sisaket P – To give detail from a situation - To describe the information of Sisaket A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of Sisaket	1	1	1	1
				1	1	1	1
				1	1	1	1
2	Khao Phra Wiharn National Park	Function : Asking for and giving directions Listening : finding main idea and detail	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information of Khao Phra Wiharn P – To find the main idea - To describe the information of Khao Phra	1	1	1	1
				1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
		- sequencing the past events Speaking : - giving the detail - describing the places	Wiharn A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of Khao Phra Wiharn National Park	1	1	1	0.67
3	Wat Phra That Ruang Rong	Function : Asking for advice and suggestions Listening : - Answering the questions - Finding main idea and detail Speaking :- Giving the detail - Advice and suggestion Structure: Be : Present Simple Vocabularies : attraction, worth, respect, rude, temple, act, panoramic and treat	K – To identify the detail of a situation - To ask and give for advice and suggestion P - To describe the advice and suggestion A – To participate with partner and classes	1	1	1	0.67
				1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
4	Save the life of animal at Suan Som Sed Sisaket Zoo	Function : Asking for a clearer explanation Listening : - Answering the questions - Finding main ideas and details Speaking : - discussing How to save the environment - describing the places Structure: Wh- question word Vocabularies: zoo, favorite, beautiful, pleasant, park, bench, hut, vast	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information - To give detail from a situation - To describe the information of SuanSomSed Sisaket	0	1	1	1
			P – To participate with partner and classes	1	1	1	1
			A - To be alert and intend about the information of Suan Som Sed Sisaket	1	1	1	1
5	Lamduan Blossoms Flower	Function : Giving information the things Listening : - Answering the questions	K – To identify the detail of a situation - To ask and give information	1	1	1	1
			P – To participate with partner and classes	1	1	1	1
			A - To be alert and intend about the	1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
		<ul style="list-style-type: none"> - Finding main ideas and details <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - giving the details - discussing the things <p>Structure: Have got : present simple</p> <p>Vocabularies : bloom, buy, aroma, symbol, souvenir, petal,artificial, recommend</p>	information of Lamduan Blossoms Flower				
6	Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes Festival	<p>Function : Expressing feeling of appreciation</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Answering the questions - Finding main ideas and details <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> -Brainstorming 	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To express feeling of appreciation <p>P - To give detail from a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To express the feeling to the festival <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Lamduan Blossoms and Four Thai Tribes 	1	1	1	1
				1	0	1	0.67
				1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
		- Expressing the feeling Structure: Adjective Vocabularies : enjoy, costume, tribe, performance, festival, product, gallery	Festival				
7	Khukan Legend	Function : Talking about past event Listening : - Finding main idea and detail - Sequencing the past events Speaking : - giving the detail - describing the past event Structure: Past simple tense Vocabularies : trip, capital, history, respect, harvest, bless, battle, traditional	K – To identify the detail of a situation - To talk about the past event of Khukan P – To find the main idea - To describe the story of Khukan Legend A – To participate with partner and classes - To be alert and intend about the information of Khukan Legend	1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น			ค่า IOC
				ผู้เชี่ยวชาญคนที่			
				1	2	3	
8	Clothes of Khmer Tribe in Sisaket	<p>Function : Describing a person's appearance</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Finding main idea and details - Answering the questions <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - giving the detail - describing the clothes of Khmer tribe <p>Structure: Present simple : affirmative</p> <p>Vocabularies : wear, scarf, occasion, sleeves, trouser, pant, style, fold</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To talk about the clothes of Khmer Tribe <p>P – To find the main ideas</p> <ul style="list-style-type: none"> - To describe the clothes of Khmer Tribe <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Khmer 	1	1	1	1
				1	1	1	1
				1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
9	Wood-grilled chicken Madan	<p>Function : Saying what you like or dislike</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Finding main idea and details - Answering the questions <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - making requests - describing the menu <p>Structure: Adjective Order</p> <p>Vocabularies : spicy, prepare, quality, cost, special, insert, mix, prefer.</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To identify the information about Wood-grilled chicken Madan <p>P - To give detail from a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To make requests for food and beverage <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about Wood-grilled chicken Madan 	1	1	1	1
				1	1	1	1
				1	1	1	1

Unit	Name of unit	Language skill/content	Unit Objective	ความคิดเห็น ผู้เกี่ยวข้องคนที่			ค่า IOC
				1	2	3	
10	Nok Noi Uraiporn	<p>Function : - Asking about someone's background</p> <p>Listening :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Finding main idea and details - Answering the questions <p>Speaking :</p> <ul style="list-style-type: none"> - Role play - Presentation <p>Structure: Forming a yes/no question</p> <p>Vocabularies : music, north eastern, reward, born, clearly, apply, become, singer</p>	<p>K – To identify the detail of a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To ask and give information of famous people <p>P – To give detail from a situation</p> <ul style="list-style-type: none"> - To describe the information of people <p>A – To participate with partner and classes</p> <ul style="list-style-type: none"> - To be alert and intend about the information of Nok Noi Uraiporn 	1	1	1	1
				1	1	1	1
				1	1	1	1

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถการฟัง-พูด
ที่เหมาะสมในการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น
ต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		1	0	-1
To ask and give information of Sisaket	1.How many provinces are neighboring of Sisaket? a. 2 b. 3 c. 4 d. 5			
To describe the information of Sisaket	2. Why is Dongrak mountain important for Sisaket? a. There is Pha o E dang where the tourist can see the sea of mist. b. It is the mountain chain which is the border with Cambodia. c. There are many preserved animals on the mountain. d. It is a place where the villagers find the food.			
To ask and give information of Sisaket	3. What is the important river in Sisaket? a. Mun river b. Chee river c. Ping river d. Nan river			
To identify the detail of a situation	4. What did Somsak get from his friends? a. a ruler and a poster b. a poster and a watch c. an umbrella and a wallace d. a letter and a photo			
To ask and give information of Sisaket	5. What is an attractive thing in Prasat Preah Viharn? a. Buddha image b. Waterfall c. sandstone d. Khmer sanctuary			
To describe the information of Sisaket	6. What is the charming of Pha Mo I Dang cillf? a. The tourist can see Cambodia view. b. The tourist can take photos of old paintings and swim near the cliff. c. The tourist can look at the waterfall view under the cliff.			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	d. The tourist can see the see of mist and take the photo of the Bas-relief sculpture.			
To ask and give information of Sisaket	7. Which one is not interesting place around Khao Phra wiharn? a. Pha Mo I Dang b. Don Tuan Khmer Ruins c. Twin Stupas d. Phra Sat Ruang Rong			
To ask and give information of Sisaket	8. How much does a tourist pay to the Cambodia Government? a. 50 baht b. 150baht c. 200 baht d. 250 baht			
To ask and give information of Sisaket	9. What is an interest thing of the main building of Phra That Ruang Rong? a. Buddha statue b. Buddha painting c. two oxend. a sandstone			
To ask and give information of Sisaket	10. Which country influence Phra That Ruang Rong? a. China b. Cambodia c. Myanmar d. India			
To ask and give for advice and suggestion	11. If you put on the shoe and you would like to go inside the temple, what will you do? a. buy the new shoe. b. walk away c. take off the show d. wait outside the temple			
To ask and give for advice and suggestion	12. If the girl wears the short skirt and she would like to make a merit in the temple, what will she do? a. wear the dress properly			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	b. ask to go home c. buy the new short skirt d. walk to the car			
To identify the detail of a situation	13. How many rivers are there in Suan Somdet Sri Nakarin Park? a. one b. two c. three d. four			
To identify the detail of a situation	14. Which one is not inside the park? a. circus b. zoo c. beautiful garden d. sand bench			
To describe the advice and suggestion	15. Why is Suan Somdet Sri Nakarin Park valuable for Sisaket? a. It is a place to walk around and relax in the evening. b. It is a place to ride the bike around the park. c. It is a place to protect the wild animal and to preserve the plant. d. It is a place to joking around the park.			
To describe the advice and suggestion	16. Why do people know that there is a spring season in the park? a. They notice the wind in the park. b. they notice the river in the park. c. they notice the flower bloom in the park. d. They notice the glass in the park.			
To describe the advice and suggestion	17. Why did Sisaket use Lamduan flower as the symbol of Sisaket? a. The king really likes the flower. b. Most of people like aroma of Lamduan flower.			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	<p>c. There are many Lumduan flower around the Sisaket.</p> <p>d. It comes from the previous name of Muang Sri Nakorn Lumduan.</p>			
To identify the detail of a situation	<p>18. What is the strong point of Lumduan flower?</p> <p>a. beauty and aroma b. color and size</p> <p>c. size and shape d. aroma and taste</p>			
To identify the detail of a situation	<p>19. What is the reason why most people plant 5,000 Lumdaun trees in the park?</p> <p>a. They love the beauty and smell of the flower.</p> <p>b. They know that the first Sinakaran park was established in Sisaket.</p> <p>c. They organize Lumduan light and a sound festival.</p> <p>d. The tourist loves the show that tells the history of Sisaket.</p>			
To identify the detail of a situation	<p>20. How can people make artificial flowers?</p> <p>a. by hand b. by machine</p> <p>c. by hand and foot d. by machine and plastic</p>			
To identify the detail of a situation	<p>21. Arun : _____ 21 _____</p> <p>Somsakt: Yes, she is.</p> <p>a. Is Sanchai her brother? b. Is Suntorn his brother?</p> <p>c. Is Pimpan our brother? d. Is Juree their sister?</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Tourist : Excuse me, How can I get to Khao Phra Wiharn Park?</p> <p>Officer :22.....</p> <p>22. a. You can take the boat near Khong river.</p> <p>b. You can take the train to get there and rent the private car.</p>			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	<p>c. You can take the plane to Kantarak district.</p> <p>d. You can drive the car using highway y221 to Kantarak district</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Somsak :23....., sir. Could I ask there are famous places in Sisaket?</p> <p>Officer :24..... There are many beautiful places here.</p> <p>23. a. What's the matter? b. May I help you? c. Listen d. Excuse me</p> <p>24. a. not now b. Pardon me c. of course d. A moment</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Pongporn : Hey, Miki. Today, the weather is good, right?</p> <p>MiKi :25..... it is the beautiful day.</p> <p>Pongporn :26.....?</p> <p>Miki: Absolutely.</p> <p>25. a. I think so b. Have a nice trip c. Sure, I will d. Thank a million</p> <p>26. a. What's the matter? b. Would you like to go to the park with me? c. Can you ask him to call me back? d. Where can I get it?</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Seller : Excuse me,27.....</p> <p>Film : Yes, please. I would like to buy a gift for my parent.28.....</p> <p>Seller : Sure. How about the bear doll?</p>			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	<p>27. a. May I go to toilet? b. Could you hold on? c. What’s wrong with you? d. Can I help you?</p> <p>28. a. What can you do for me? b. Could you recommend me? c. May I help you? d. Why don’t you see the doctor?</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Rabin : Well, are you going to Lamduan Blossoms Festival?</p> <p>Wijit :29..... I am going the festival with my parent.</p> <p>Rabin : Would you like to order Lumduan cookie in the festival?</p> <p>Wijit :30..... I love cookie.</p> <p>29. a. Sorry b. never mind c. That’s right d. forget it</p> <p>30. a. it’s too late b. I don’t forgive you c. Sorry, I can’t hear you d. Yeah</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Gigi :31.....</p> <p>Tinna: It’s great. I heard you take the trip to Sisaket?</p> <p>Gigi : That’s true.</p> <p>Tinna :32.....</p> <p>Gigi : San Dton Dta Festival at Khikan district</p> <p>31 .a. Where have you been? b. What has kept you so long? c. How’s it going?</p>			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	d. What make you feel happy? 32.a. What was interesting there? b. What would you like to do now? c. When will you study for it? d. Would you like to join me?			
To identify the detail of a situation	Kitti : Excuse me,33..... Officer : Both men and women use the Cambodian Krama. Kitti : Thank you.34..... Officer : Nice to talk to you, too. 33. a. What's up b. How do you do? c. Where have you been up to? d. Could you tell me about the Suay's costumes? 34. a. give her my regards. b. with pleasure c. Nice to talk to you d. You're welcome			
To identify the detail of a situation	Waiter : Good morning, sir35..... Manop : I would like to order grilled madan chicken and sticky rice. Waiter : Anything else? Manop : No, thanks.36..... Waiter : It's 150 baht per chicken. 35. a. What would you like to order? b. May I help you? c. Would you like to come? d. Have we met before, Manop? 36. a. Do you have a list of menu? b. What make you believe so?			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
	<p>c. How much is it?</p> <p>d. Would you like to charge us?</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Yupin :37.....</p> <p>Sanong : Yeah, I love it. My favorite singer is Poi Fai Malai Porn.</p> <p>Yupin : Yupin,38..... see you later</p> <p>Sanong : bye</p> <p>37. a. What do you want madam? b. Who are you calling? c. Could you give me your hand? d. Do you like Siang Esan band.</p> <p>38. a. I gotta go b. Nonsense c. Pardon? d. wait for me</p>			
To identify the detail of a situation	<p>Jakkarin : Excuse me,.....39.....</p> <p>Officer :40....., I would like you to visit Lumduan Ban festival.</p> <p>39.a. May I help you? b. Could you tell me the way to go to Khao Phra Wiharn? c. What festival do you like? d. Could you suggest the famous festival in Sisaket?</p>			

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	ข้อสอบ	ระดับการพิจารณา		
		-1	0	1
To describe the information of Sisaket	<p>Picture 1 Direction : Look at the picture and suggest the places</p> <p>Situation : Supposing you are the guide, the tourist would like you to suggest the interesting temple to visit. What temple will you recommend him? Such as name, how to go there, interesting things or believe.</p>			
To describe the information of Sisaket	<p>Picture 2 Direction : Look at the picture and tell how to cook the food.</p> <p>Situation : The tourist is interested in Grilled Madan Chicken. As you are the guide, you will explain him/her how to cook the grilled chicken and tell about information such as taste, quality, price or ingredients.</p>			
To describe the information of Sisaket	<p>Picture 3 Direction : Look at the picture and tell the background information of Sisaket.</p> <p>Situation : The tourist would like to visit Sisaket but he doesn't know the information of city. As you are the guide, you will persuade him to travel the city by using these information such as neighboring provinces, how to get there, famous food, festival or places.</p>			
To describe the information of Sisaket	<p>Picture 4 Direction : Look at the picture and describe the festival.</p> <p>Situation : You would like to show the famous festival in Sisaket to the foreigners. And also they love to listen to you. You have to persuade them to visit it by using these information such as name of festival, interesting activities when it starts, famous show or famous food.</p>			

ภาคผนวก ฅ

คำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ

วัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

ข้อ ที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3			
1	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
10	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
11	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
12	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
16	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
17	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
18	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
20	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
21	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
22	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
23	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อ ที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3			
24	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
27	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
28	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
29	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
31	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
33	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
34	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
35	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
36	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
37	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
39	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
40	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
41	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
42	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
43	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
44	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
45	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
46	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
47	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
48	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อ ที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่1	คนที่2	คนที่3			
49	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
50	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
51	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
52	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ: คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2535: 456)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

IC คือ ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence)

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็น

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ญ

แบบทดสอบวัดความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยศิลปากร

Pretest-Posttest listening-speaking

**for the participants who study with the Instructional Packageon “ENGLISH LESSONS
FOCUSING ON TASK-BASED LEARNING AND LOCAL ISSUES ON LISTENING-
SPEAKING ABILITIES” FOR MATTAYOMSUKSA ONE STUDENTS OF
NAMKLAINGWITTAYA SCHOOL.**

Name.....Number.....Class

Part 1 Direction: Listen to the passage and answer the questions

Passage 1: Background information of Sisaket and Khao Phra wiharn.

1. How many provinces are neighboring of Sisaket?
 - a. 2
 - b. 3
 - c. 4
 - d. 5
2. Why is Dongrak mountain important for Sisaket?
 - a. There is Pha o E dang where the tourist can see the sea of mist.
 - b. It is the mountain chain which is the border with Cambodia.
 - c. There are many preserved animals on the mountain.
 - d. It is a place where the villagers find the food.
3. What is the important river in Sisaket?
 - a. Mun river
 - b. Chee river
 - c. Ping river
 - d. Nan river
4. What did Somsak get from his friends?
 - a. a ruler and a poster
 - b. a poster and a watch
 - c. an umbrella and a wallace
 - d. a letter and a photo

5. What is an attractive thing in Prasat Preah Viharn?
 - a. A Buddha image
 - b. A Waterfall
 - c. sandstone
 - d. A Khmer sanctuary
6. What is charming about Pha Mo I Dang cliff?
 - a. The tourist can see Cambodia view.
 - b. The tourist can take photos of old paintings and swim near the cliff.
 - c. The tourist can look at the waterfall view under the cliff.
 - d. The tourist can see mist and take the photo of the Bas-relief sculpture.
7. Which one is ***not*** an interesting place around Khao Phra viham?
 - a. Pha Mo I Dang
 - b. Don Tuan Khmer Ruins
 - c. Twin Stupas
 - d. Phra Sat Ruang Rong
8. How much does a tourist pay to the Cambodia Government?
 - a. 50 baht
 - b. 150baht
 - c. 200 baht
 - d. 250 baht

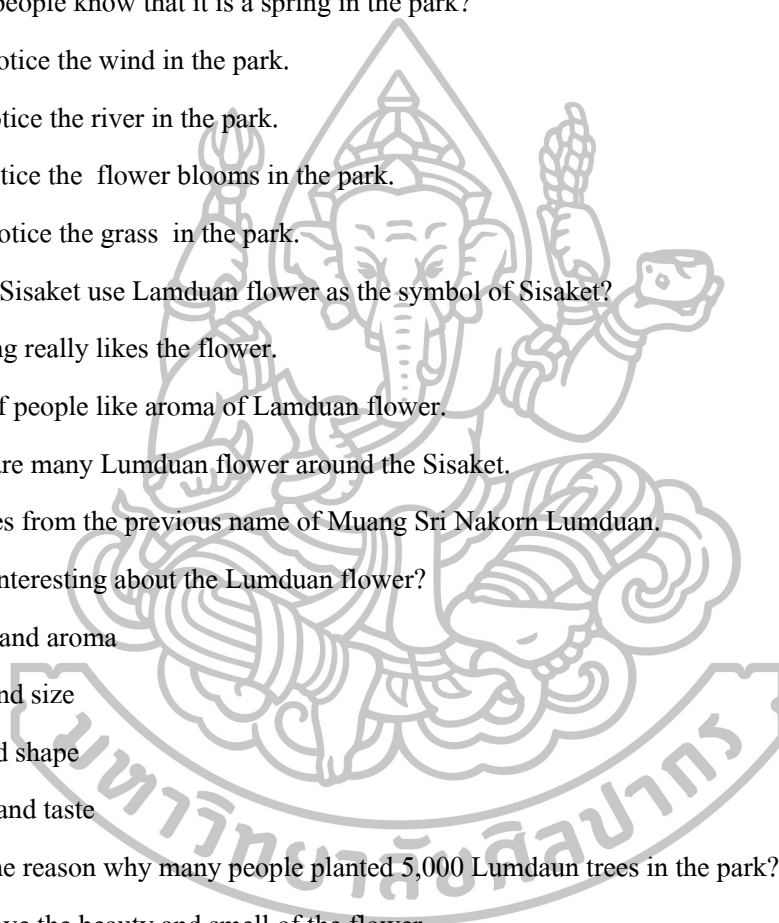
Passage 2: Phra That Ruang Rong.

9. What is an interest thing of the main building of Phra That Ruang Rong?
 - a. a Buddha statue
 - b. a Buddha painting
 - c. two oxen
 - d. sandstone

10. Which country influenced Phra That Ruang Rong?
- China
 - Cambodia
 - Myanmar
 - India
11. If you are wearing shoes and you would like to go inside the temple, what will you do?
- buy the new shoes.
 - walk away
 - take off the shoes
 - wait outside the temple
12. If the girl wears the short skirt and she would like to make a merit in the temple, what will she do?
- wear a proper dress
 - ask to go home
 - buy the new long skirt
 - walk to the car

Passage 3: Suan Somdet Sri Nakarin Park.

13. How many rivers are there in Suan Somdet Sri Nakarin Park?
- one
 - two
 - three
 - four
14. Which one is not inside the park?
- a circus
 - a zoo
 - a beautiful garden
 - a sand bench

15. Why is Suan Somdet Sri Nakarin Park valuable for Sisaket?
- It is a place to walk around and relax in the evening.
 - It is a place to ride the bikes around the park.
 - It is a place to protect the wild animals and to preserve plants.
 - It is a place for joking around the park.
16. Why do people know that it is a spring in the park?
- They notice the wind in the park.
 - they notice the river in the park.
 - they notice the flower blooms in the park.
 - They notice the grass in the park.
17. Why did Sisaket use Lamduan flower as the symbol of Sisaket?
- The king really likes the flower.
 - Most of people like aroma of Lamduan flower.
 - There are many Lumduan flower around the Sisaket.
 - It comes from the previous name of Muang Sri Nakorn Lumduan.
18. What is interesting about the Lumduan flower?
- beauty and aroma
 - color and size
 - size and shape
 - aroma and taste
19. What is the reason why many people planted 5,000 Lumdaun trees in the park?
- They love the beauty and smell of the flower.
 - They know that the first Sinakaran park was established in Sisaket.
 - They organize Lumduan light and a sound festival.
 - They love the show that tells the history of Sisaket.
20. How can people make artificial flowers?
- by hand
 - by machine
 - by hand and foot
 - by machine and plastic
-

At the festival

Rabin : Well, are you going to Lamduan Blossoms Festival?
 Wijit :9..... I am going the festival with my parent.
 Rabin : Would you like to order Lumduan cookie in the festival?
 Wijit :10..... I love cookies.

9. a. Sorry b. never mind
 c. That's right d. forget it
10. a. it's too late b. I don't forgive you
 c. Sorry, I can't hear you d. Yeah

At Khukan district

Gigi :11.....
 Tinna : It's great. I heard you took a trip to Sisaket?
 Gigi : That's true.
 Tinna :12.....
 Gigi : San Dton Dta Festival at Khikan district

11. a. Where have you been? b. What has kept you so long?
 c. How's it going? d. What make you feel happy?
12. a. What was interesting there? b. What would you like to do now?
 c. When will you study for it? d. Would you like to join me?

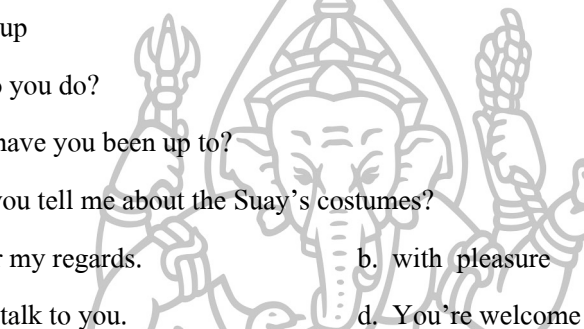
At the museum

Kitti : Excuse me,13.....

Officer : Both men and women use the Cambodian Krama.

Kitti : Thank you.14.....

Officer : Nice to talk to you, too.

-
13. a. What's up
b. How do you do?
c. Where have you been up to?
d. Could you tell me about the Suay's costumes?
14. a. give her my regards. b. with pleasure
c. Nice to talk to you. d. You're welcome

At the restaurant

Waiter : Good morning, sir15.....

Manop : I would like to order grilled madan chicken and sticky rice.

Waiter : Anything else?

Manop : No, thanks.16.....

Waiter : It's 150 baht per chicken.

15. a. What would you like to order?
b. May I help you?
c. Would you like to come?
d. Have we met before, Manop?
16. a. Do you have a list of menu?
b. What make you believe so?
c. How much is it?
d. Would you like to charge us?

At the concert

Yupin :17.....

Sanong : Yeah, I love it. My favorite singer is Poi Fai Malai Porn.

Yupin : Yupin,18..... see you later

Sanong : bye

17. a. What do you want madam?
 b. Who are you calling?
 c. Could you give me your hand?
 d. Do you like Siang Isan music.
18. a. I've gotta go
 b. Nonsense
 c. Pardon?
 d. wait for me

At the festival

Jakkarin : Excuse me,.....19.....

Officer :20.....,I would like you should visit Lumduan Ban festival.

19. a. May I help you?
 b. Could you tell me the way to go to Khao Phra Wiharn?
 c. What festival do you like?
 d. Could you suggest the famous festival in Sisaket?
20. a. Pardon
 b. With pleasure
 c. Sorry
 d. I'm busy

At the house

Pim : What did you get from the postman?

Frank : I got the21..... Jim wrote that he likes history.

21. a. Letter b. history c. province d. castle

Pim : Where does he live?

Frank : He lives in Sisaket22.....

22. a. province b. district c. sub district d. mountain

At the information center

Tourist : Excuse me, What are the interest sites in Khao Phra Wiharn?

Officer : There are Pha Mo I Daeng23..... and Khmer23.....

23. a. mountain , country b. cliffs , sanctuary
c. entrance , cliff d. sanctuary , castle

At the temple

Suree : Will you got to Pra That Ruang Rong24.....with me?

Anon : I'd love to. It is the25..... place in Sisaket?

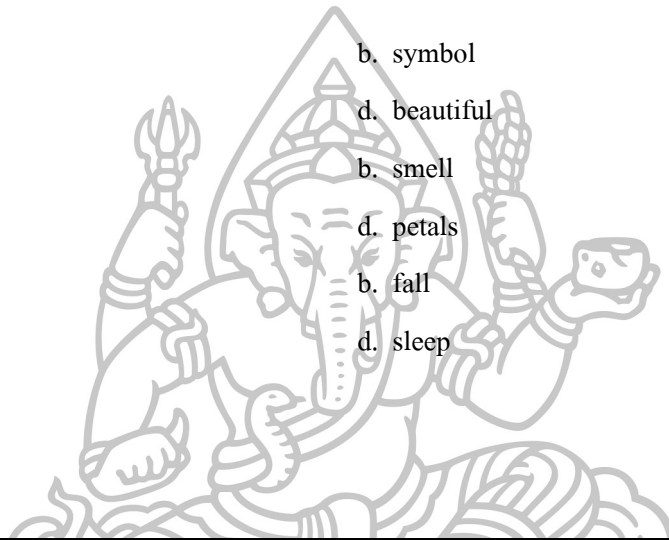
24. a. church b. tower
c. temple d. school
25. a. attractive b. dull
c. boring d. bad

At the park

Somrak : Do you know what is the flower26..... of Sisaket?
 Pitti : Yes, I do. Lamdaun flower. It has 627..... When the flowers
28....., It is beautiful around the park.

26. a. idol
 c. respect
 27. a. aroma
 c. hands
 28. a. glow
 c. bloom

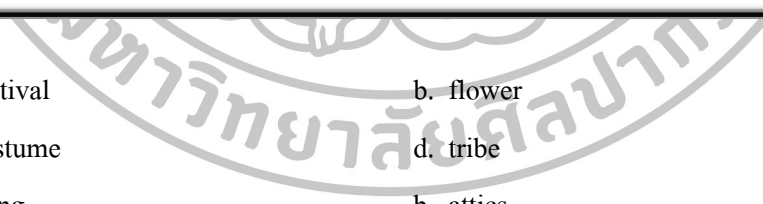
- b. symbol
 d. beautiful
 b. smell
 d. petals
 b. fall
 d. sleep

At the shop

Mintra : This weekend, I will go to Lamduan Blossoms29.....
 Kitti : Really! Me, too. I will buy OTOP30..... and Suay dress.
 Mintra : Sound interesting!

29. a. festival
 c. costume
 30. a. thing
 c. products

- b. flower
 d. tribe
 b. attics
 d. building

Part 3: Do the role play. Group of 4 – 5 students

1. **Direction:** Do a role play to buy a souvenir at a shop.
2. **Direction:** Do a role play to persuade your friend to travel somewhere you love to go.
3. **Direction:** Do a role play to show how to cook food you like.
4. **Direction:** Do a role play to suggest the appropriate way to act in a temple.

Part 4: Describe the pictures

Direction Look at the pictures and choose 1 picture. Then, You will have 2 minutes to **prepare** for describing them. Then, you will have 3 minutes to **describe** them.

Picture 1 Direction: Look at the picture and suggest the places

Situation: Supposing you are the guide, the tourist would like you to suggest the interesting temple to visit. What temple will you recommend to them? Such as the name, how to get there, interesting things or beliefs

Picture 2 **Direction:** Look at the picture and tell how to cook the food.

Situation: A tourist is interested in Grilled Madan Chicken. As you are the guide, you will explain to them how to cook the grilled chicken and tell them information about taste, quality, price or ingredients.

Picture 3 **Direction:** Look at the picture and talk about the background information of Sisaket.

Situation: A tourist would like to visit Sisaket but he doesn't know the information of city. As you are the guide, you will persuade him to travel the city by using the information such as neighboring provinces, how to get there, famous food, festival or places.

Picture 4 **Direction:** Look at the picture and describe the festival.

Situation: You would like to show the famous festival in Sisaket to the foreigners.

You have to persuade them to visit it by using the information such as the name of festival, interesting activities when it starts, famous shows or famous food.

ภาคผนวก ฎ

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

**แบบสอบถามความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน
และสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา**

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกท่านตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงผลของการตอบเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

จึงขอความร่วมมือมายังนักเรียนทุกคนมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัย

แบบสอบถามฉบับนี้มีเพียงตอนเดียว

- ข้อ 1-10** เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหา ของนักเรียนหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
- ข้อ 11-27** เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นนักเรียนหลังจากการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
- ข้อ 28-32** เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้านการวัดประเมินผล ของนักเรียนหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ข้อ 33-37 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระ
 ท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน ของ
 นักเรียนหลังการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อ
 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ช่องตามความเป็นจริง ค่าระดับคะแนนมีความหมาย ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	พอใช้
1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

คำชี้แจงให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้น
 ภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านเนื้อหา						
1.	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
2.	เนื้อหาที่มีความดึงดูดน่าสนใจ สนุกสนาน					
3.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ					
4.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ					
5.	โครงสร้างทางภาษามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
6.	โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง					
7.	ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจในเนื้อหา					
8.	นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน					
9.	เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียน					
10.	เนื้อหาที่มีความหลากหลายและเหมาะสม					
ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น						
11.	บทเรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
12.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น					
13.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการทักษะการฟัง					
14.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการทักษะการพูด					
15.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการฟัง					
16.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการพูด					
17.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการฟัง					
18.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการพูด					
19.	บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสม					
20.	บทเรียนมีความยาวของบทสนทนาและบทอ่านที่เหมาะสม					
21.	บทเรียนมีคำแนะนำที่เข้าใจง่าย					
22.	บทเรียนมีคำสั่งที่เข้าใจง่าย					
23.	ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ					
24.	ในระหว่างการเรียนรู้มีการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่					
25.	นักเรียนพูดรายงานโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์หลังจากการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม					
26.	แบบประเมินการพูดมีเกณฑ์การวัดที่เหมาะสม					
27.	นักเรียนมีความเพลิดเพลินใจในขณะที่ทำกิจกรรม					
ด้านการวัดประเมินผล						
28.	ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
29.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียนได้					
30.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนได้					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
31.	ข้อสอบมีความยาวเหมาะสมกับนักเรียน					
32.	ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียน					
ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน						
33.	ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหา					
34.	ตัวอักษรที่มีขนาดที่อ่านง่าย					
35.	การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม					
36.	สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้น					
37.	เลือกใช้สีในการตกแต่งบทเรียนได้สวยงาม					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ภาคผนวก ก

คำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถาม
และรูปแบบของภาษาในแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษ
ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถามและรูปแบบของภาษาในแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
ด้านเนื้อหา						
1.	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	3	1
2.	เนื้อหาที่มีความดึงดูดน่าสนใจ สนุกสนาน	1	1	1	3	1
3.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	1	1	0	2	0.67
4.	เนื้อหาช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1
5.	โครงสร้างทางภาษามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	3	1
6.	โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง	1	1	1	3	1
7.	ภาษาที่ใช้สามารถสื่อความหมายให้กับนักเรียนเข้าใจในเนื้อหา	1	1	1	3	1
8.	นักเรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	1	1	1	3	1
9.	เนื้อหาสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนในชั้นเรียน	1	1	1	3	1
10.	เนื้อหาที่มีความหลากหลายและเหมาะสม	1	1	1	3	1
ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่น						
11.	บทเรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	1	1	1	3	1
12.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น	1	1	1	3	1
13.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการ ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1
14.	การนำเข้าสู่บทเรียนช่วยให้นักเรียนช่วยเกิดกระบวนการ ทักษะการพูด	1	1	1	3	1
15.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึก ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
16.	การกำหนดภาระงานเป็นฐานทำให้นักเรียนสามารถฝึกทักษะการพูด	1	1	1	1	1
17.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการฟัง	1	1	1	3	1
18.	การสอนภาษาในเรื่องของคำศัพท์และไวยากรณ์ช่วยเตรียมพร้อมก่อนฝึกทักษะการพูด	1	0	1	2	0.67
19.	บทเรียนมีจำนวนภาระงานที่มีความเหมาะสม	1	1	1	3	1
20.	บทเรียนมีความยาวของบทสนทนาและบทอ่านที่เหมาะสม	1	1	1	3	1
21.	บทเรียนมีคำแนะนำที่เข้าใจง่าย	1	1	1	3	1
22.	บทเรียนมีคำสั่งที่เข้าใจง่าย	1	1	1	3	1
23.	ในระหว่างการทำงานทำให้เกิดแนวทางการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ	1	1	1	3	1
24.	ในระหว่างการเรียนรู้มีการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่	1	1	1	3	1
25.	นักเรียนพูดรายงานโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์หลังจากการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	1	1	1	3	1
26.	แบบประเมินการพูดมีเกณฑ์การวัดที่เหมาะสม	1	1	1	3	1
27.	นักเรียนมีความเพลิดเพลินใจในขณะที่ทำกิจกรรม	1	1	1	3	1
ด้านการวัดประเมินผล						
28.	ข้อสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	3	1
29.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการฟังของนักเรียนได้	1	1	1	3	1
30.	ข้อสอบสามารถวัดทักษะการพูดของนักเรียนได้	1	1	1	3	1
31.	ข้อสอบมีความยาวเหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	3	1
32.	ระยะเวลาในการทำข้อสอบเพียงพอกับนักเรียน	1	1	1	3	1
ด้านรูปแบบทั่วไปของบทเรียน						
33.	ภาพที่ใช้ความสัมพันธ์ต่อเนื้อหา	1	1	1	3	1
34.	ตัวอักษรที่มีขนาดที่อ่านง่าย	1	1	1	3	1

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
35.	การจัดรูปแบบมีความเหมาะสม	1	1	1	3	1
36.	สัญลักษณ์ช่วยให้ง่ายต่อการเข้าใจคำสั่งเพิ่มมากขึ้น	1	1	1	3	1
37.	เลือกใช้สีในการตกแต่งบทเรียนได้สวยงาม	1	1	1	3	1

ภาคผนวก สฐ

ตัวอย่างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถฟัง-พูด

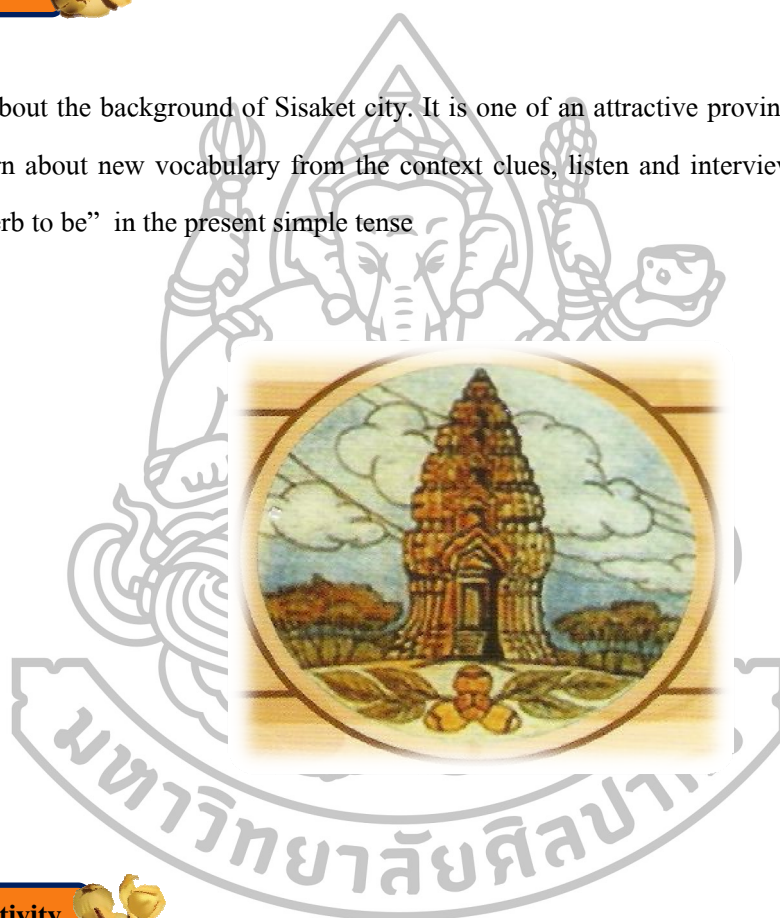
ภาษาอังกฤษ

Unit 1

Welcome to Sisaket

Unit Overview

This unit is about the background of Sisaket city. It is one of an attractive province of Thailand. You will learn about new vocabulary from the context clues, listen and interview your friends, and study “verb to be” in the present simple tense

Warm-up activity

A. Read the following paragraph and answer the follow questions

1. Whereis the geography of Sisaket located?
2. How many districts are there in Sisaket?
3. Where are the famous attractive places in Sisaket?
4. Why did the king move the province of Khukan to Sisaket?

Welcome to Sisaket

Sisaket is one of the north-eastern provinces (changwat) of Thailand. Neighboring provinces are (from west clockwise) Surin, Roi Et, Yasothon and Ubon Ratchathani. To the south it borders Oddar Meanchey and Preah Vihear of Cambodia.

The province is located in the valley of the Mun river, a tributary of the Mekong.

The Dângrêk mountain chain, which forms the border with Cambodia, is in the south of the province.

Khao Phra Wihan National Park covers an area of 130 km² of the Dângrêk mountains in the southeast of the province. Established on March 20, 1998, it is named after a ruined Khmer Empire temple Prasat Preah Vihear (anglicised in Thailand as Prasat Khao Phra Wihan), now located in Cambodia, which has been the issue of boundary dispute. The temple faces north and was built to serve the Sisaket region. Earlier maps had shown it as belonging to Thailand. However, a boundary survey conducted by the French for the Franco-Siamese Treaty of 1907 deviated from the agreed upon international divide by mountains' watershed and placed the temple on the French (Cambodian) side.

Resource : <http://tidta.com/index.php/province/sisaket/>

Check points

1. Where is the region of Sisaket located in Thailand?
 - a. Central region.
 - b. North-eastern region.
 - c. Southern region.
2. Which province is ***not*** the neighboring provinces of Sisaket?
 - a. Mukdaharn.
 - b. Yasothon.
 - c. Surin.
3. What is the river through Sisaket?
 - a. Ping river.
 - b. Chee river.
 - c. Mun river.
4. How far does Khao Phra Wihan National Park cover on the Dângrêk mountains?
 - a. 125 km.
 - b. 130 km.
 - c. 135 km.
5. Which statements are ***not*** true?
 - a. Khao Phra Wihan National Park was established on March 20, 1998.
 - b. The name of National Park was influenced from Khmer Empire.
 - c. A boundary survey conducted by the England.

 B. Listen to the conversation between Somrak and Pratum.

Somrak : I've got a letter from my friend, and a photo. Look! That's Noppon.

Pratum : He's good.

Somrak : And that's Wittaya.

Pratum : Is he his brother?

Somrak : Yes, he is.

Pratum : What a beautiful castle! Is it in Thailand?

Somrak : No, It's in Cambodia but it's near Sisaket in Thailand.

Pratum : Are they good at geography?

Somrak : Yes, they are. And they're good at history and social study.

Pratum : Is Khao Phra Wihan in the Dângrêk mountains in the southeast of the province?

Somrak : Oh yes, I'm not good at geography at all.

Pratum : Never mind, Somrak. No one's perfect

Comprehension

1. What is the main point of the conversation?
 - a. letter
 - b. castle
 - c. mountain
2. What did Somsak get from his friend?
 - a. a food
 - b. a souvenir
 - c. a letter
3. Where did Wittaya and Noppon go?
 - a. Khao Phra Wihan castle
 - b. Khao Chang island
 - c. Doi Suthep

4. Which one is not Somsak's favorite subject?

- a. history
- b. geography
- c. social study

5. Which one is not true?

- a. Khao Phra Wihan castle is near Cambodia.
- b. Khao Phra Wihan is on Dângrêk mountains.
- c. Somsak is good at geography.

c. Vocabulary

Direction : Choose the meaning of the underlined words from a – h

Colum A	
1. Somsak gets <u>the letter</u> from postman.
2. Khao Phra Wiharn castle is the one the beautiful <u>palace</u>
3. Noppon is good at <u>history</u> and social study.
4. Khao Phra Wiharn is in Dângrêk <u>mountain</u>
5. Sisaket <u>province</u> is in Northeastern of Thailand.
6. I am going to go Ranong next week, so I have to look at <u>the map</u>
7. I will make the merit at <u>the temple</u> tomorrow.
8. Khao Phra Wiharn castle was <u>built</u> March 20, 1998.

Colum B
a. A large magnificent house,
b. A building used for the worship of a god or gods in some religions
c. the parts of a country that are not the capital city
d. something that happened or ended a long time ago
e. A raised part of the earth's surface,
f. A drawing that gives you a particular type of information about a particular area
g. to make something by putting bricks or other materials together
h. A written message from one person to another.

Grammar

Verb to be : Present Simple
Affirmative form

Full Form		Contracted Form	
Singular	Plural	Singular	Plural
I am	We are	I'm	We're
You are	You are	You're	You're
He/she/it is	They are	He's/she's/it's	They're

Focus

In spoken English and informal writing you usually use the contracted form.

Complete the sentences with the full form: is, am, are

- Supan the teacher.
- Khao Phra Wihan..... in the Dângrêk mountains
- Lumduan flowers on the tree.
- I from Sisaket.
- Surin and Ubonratchatani near Sisaket.

Write the verb "be" in the contracted form

You are cool

You're

- They are in Sisaket.
- I am 12 years old.
- He is the policeman.
- We are from Norway.
- She is in the canteen.

Complete the text with verb “be”.

My name is Sarapon. I..... From Sisaket, but my father American.
English..... my favorite subject. Jaturon and Noppon in my class.
They my friends. We so excited about the new school.

Task 1.

Direction : Listen again and match the information

Column A	Column B
1. Where did Noppon and Wittaya take the photo?	A. It is in Cambodia
2. What did somrak get?	B. Yes, it is.
3. Is Noppon Somrak's brother?	C. Geography
4. Where is Khao Phra Wihan located?	D. letter
5. Is Khao Phra Wihan in the Dongrak mountains?	E. Yes, he is
6. What subject is Wittaya good at?	F. Khao Phra Wihan
7. Is Noppon good at history?	G. No. he isn't

Task 2.

Direction : Interview your friend and complete the information.

Interviewer	Interviewee
What is your name?	
What is your nationality?	
What is your address?	
Where do you like to visit in Sisaket the most?	
Why do you like to visit the famous place in Sisaket?	
What is the famous Thai food in Sisaket?	
What is the popular festival in Sisaket?	

Task 3.

Direction : describe the interesting place to friends.

For example :

My favorite place is **Khao Chang island**. It is in the western of **Thailand**.
 I want to go there because I like the beautiful beach and blue sea.
 Moreover, I like seafood very much because I like shrimp and octopus.
 I love this island.

You turn

My favorite place is

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Extended Activity

Work in pair. Interview the tourists around Sisaket. Do a survey of the people about the places where they would like to travel. Then, present your survey to the class

Name	Attractive places	Why?	Signature
.....			
.....			
.....			
.....			
.....			

Signature

(.....)

Interviewer

Date...../...../.....

Signature

(.....)

Interviewer

Date...../...../.....

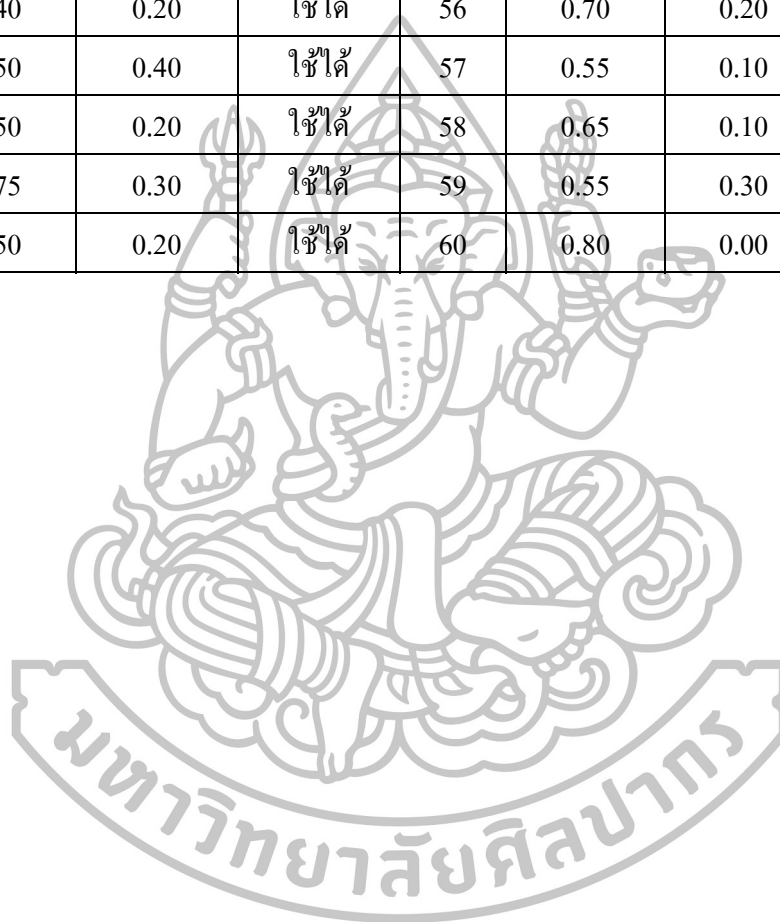
ภาคผนวก ๓

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถ
ทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถทางด้านการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	การ นำไปใช้	ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	การ นำไปใช้
1	0.60	0.20	ใช้ได้	31	0.70	0.20	ใช้ได้
2	0.80	0.40	ใช้ได้	32	0.50	0.20	ใช้ได้
3	0.70	0.40	ใช้ได้	33	0.95	0.10	ใช้ไม่ได้
4	0.50	0.40	ใช้ได้	34	0.50	0.40	ใช้ได้
5	0.80	0.40	ใช้ได้	35	0.50	0.20	ใช้ได้
6	0.70	0.40	ใช้ได้	36	0.45	0.30	ใช้ได้
7	0.70	0.20	ใช้ได้	37	0.50	0.40	ใช้ได้
8	0.55	0.10	ใช้ไม่ได้	38	0.55	0.30	ใช้ได้
9	0.80	0.20	ใช้ได้	39	0.60	0.40	ใช้ได้
10	0.70	0.20	ใช้ได้	40	0.40	0.20	ใช้ได้
11	0.60	0.20	ใช้ได้	41	0.55	0.30	ใช้ได้
12	0.65	0.50	ใช้ได้	42	0.50	0.00	ใช้ไม่ได้
13	0.45	0.10	ใช้ไม่ได้	43	0.60	0.40	ใช้ได้
14	0.50	0.40	ใช้ได้	44	0.65	0.30	ใช้ได้
15	0.50	0.20	ใช้ได้	45	0.50	0.20	ใช้ได้
16	0.70	0.20	ใช้ได้	46	0.55	0.30	ใช้ได้
17	0.60	0.20	ใช้ได้	47	0.70	0.40	ใช้ได้
18	0.65	0.30	ใช้ได้	48	0.75	0.10	ใช้ไม่ได้
19	0.55	0.10	ใช้ไม่ได้	49	0.70	0.40	ใช้ได้
20	0.60	0.20	ใช้ได้	50	0.70	0.60	ใช้ได้
21	0.55	0.30	ใช้ได้	51	0.70	0.20	ใช้ได้
22	0.60	0.20	ใช้ได้	52	0.80	0.20	ใช้ได้
23	0.70	0.20	ใช้ได้	53	0.80	0.20	ใช้ได้

ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	การ นำไปใช้	ข้อที่	ค่าความ ยากง่าย (p)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	การ นำไปใช้
24	0.45	0.30	ใช้ได้	54	0.70	0.20	ใช้ได้
25	0.40	0.00	ใช้ไม่ได้	55	0.45	0.30	ใช้ได้
26	0.40	0.20	ใช้ได้	56	0.70	0.20	ใช้ได้
27	0.50	0.40	ใช้ได้	57	0.55	0.10	ใช้ไม่ได้
28	0.50	0.20	ใช้ได้	58	0.65	0.10	ใช้ไม่ได้
29	0.75	0.30	ใช้ได้	59	0.55	0.30	ใช้ได้
30	0.50	0.20	ใช้ได้	60	0.80	0.00	ใช้ได้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายหริศศักดิ์ พลตรี
ที่อยู่	260/13 หมู่ 5 หมู่บ้านนครินทร์ 3 ต.หนองครก อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
ที่ทำงาน	โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา ตำบลน้ำเกลี้ยง อ.น้ำเกลี้ยง จ.ศรีสะเกษ โทรศัพท์ 045-609048
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2547	สำเร็จการศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (เอกภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ.2554	ศึกษาต่อระดับปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2553	ตำแหน่ง ครู โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา อำเภอน้ำเกลี้ยง จังหวัดศรีสะเกษ

